LARKLIGHT

Philip Reeve

Ilustrații de David Wyatt

Philip Reeve

SAU
RĂZBUNAREA PĂIANJENILOR ALBI

SAU
PÂNĂ PE INELELE LUI SATURN ŞI ÎNAPOI

Desene
David Wyatt

CUPRINS

CAPITOLUL ÎNTÂI
În care primim veşti despre un vizitator iminent 7
CAPITOLUL DOI
În care Myrtle face puţină curăţenie şi în care începe aventura noastră îngrozitoare 17
CAPITOLUL TREI
În care scăpăm cu bine, dar ne trezim la voia întâmplării în eterul nepăsător 27
CAPITOLUL PATRU
Cum am ajuns pe Lună şi ce ni s-a întâmplat acolo 34
CAPITOLUL CINCI
În care suntem prizonieri pe Câmpia Ulcelelor şi ne aşteaptă o soartă îngrozitoare (din nou) 41
CAPITOLUL ŞASE
Ne îmbarcăm pe nava spaţială *Sophronia*, unde fac o descoperire remarcabilă despre combustibilul spaţial 50
CAPITOLUL ŞAPTE
În care ne înfruntăm cu soldaţii Marinei Regale 62
CAPITOLUL OPT
În care Myrtle şi cu mine luăm micul dejun cu noii noştri colegi de navă 69
CAPITOLUL NOUĂ
În care aterizăm pe Luceafărul de Dimineaţă 77
CAPITOLUL ZECE
O scurtă digresiune, pe parcursul căreia aflăm anumite lucruri privind copilăria şi aventurile lui Jack Havock 89

CAPITOLUL UNSPREZECE
Fragmente din jurnalul domnișoarei Myrtle Mumby 116
CAPITOLUL DOISPREZECE
Dar s-o lăsăm pe Myrtle inconștientă pe Planeta Roșie și să ne întoarcem la povestirea despre eroicul ei frate mai mic, în care este descris portul liber din Ph'arhpuu'xxtpllsprngg, iar Jack și cu mine coborâm în furtuna spațială 135
CAPITOLUL TREISPREZECE
În care fac conversație cu Marea Furtună 150
CAPITOLUL PAISPREZECE
Încă o incursiune în jurnalul surorii mele, care poate să prindă bine cititorilor mai sensibili care vor să ia o pauză sau un moment de respiro de la aventurile mele captivante, aproape de nesuportat 169
CAPITOLUL CINCISPREZECE
În care înfruntăm noi pericole pe inelele dezolante ale lui Saturn 179
CAPITOLUL ȘAISPREZECE
În care intru în fortăreața Celor Dintâi și fac niște descoperiri șocante 193
CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE
În care sunt descrise niște planuri de îmbunătățiri aduse Sistemului nostru Solar 203
CAPITOLUL OPTSPREZECE
În care descopăr curiosul adevăr despre mama mea..... 222
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE
Încă un fragment din jurnalul surorii mele ce conține o relatare adevărată despre rolul ei în lucrurile mai puțin plăcute petrecute în Hyde Park 232
CAPITOLUL DOUĂZECI
Ne întoarcem acasă (uraaa!), dar descoperim că ar putea fi deja prea târziu ca să o mai salvăm pe draga și bătrâna noastră Anglie de răzbunarea Celor Dintâi (nuuu!)..... 243
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU
În care se întâmplă multe lucruri senzaționale 254
EPILOG..... 272

Pentru Sarah și Sam

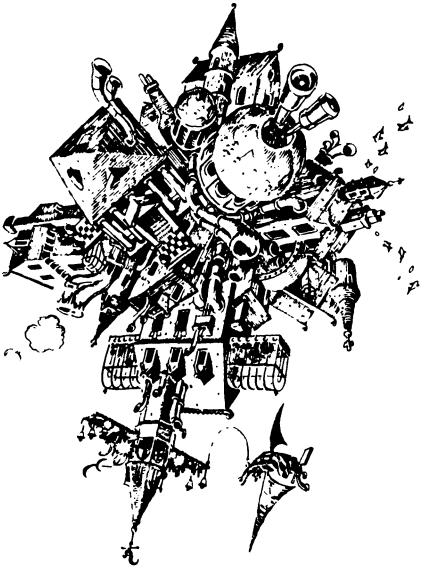

CAPITOLUL ÎNTÂI

ÎN CARE PRIMIM VEȘTI DESPRE UN VIZITATOR IMINENT

Mai târziu, când mă înfruntam cu Molia Olărească sau când fugeam să-mi salvez viața de amenințarea Celor Dintâi, sau când eram ajutor de tunar pe nava *Sophronia* a lui Jack Havock, mă gândeam deseori la viața mea de dinainte, mai ales la acea ultimă după-amiază la Larklight, înainte să înceapă toate necazurile noastre.

Era o după-amiază obișnuită,se auzeau sunetele de zi cu zi ale casei: țevile mormăitoare de aer, mantalele șuierătoare de gaz și se simțeau mirosurile obișnuite de praf, mucegai și varză fiartă – mirosuri atât de familiare nouă, încât nici nu le mai observam. A, da, și mă certam cu sora mea Myrtle. Și asta era ceva absolut normal.

Eu voiam să ies pe balcon să privesc sosirea navei-curier, dar Myrtle era prea ocupată să cânte la pian. Încerca să învețe singură, folosind o carte imensă, ferfenițită și cenușie, intitulată *Manualul de pian pentru tinerele domnișoare,* astfel că exersa aceeași piesă la nesfârșit de luni de zile. Se numea *Cântecul păsării pe înserat* și suna cam

așa: „Ding dang, ding dang, ding, ding dong, ding dong, ding donggg zbang, cât de enervant!“ Sau cel puțin așa suna în interpretarea lui Myrtle. Sora mea zicea că ea e domnișoară și că are nevoie de realizări dacă vrea să strălucească în societate într-o bună zi, dar eu nu credeam că pianul va fi vreodată una dintre ele. Am și încercat să-i spun asta, dar ea a trântit pur și simplu capacul instrumentului și mi-a spus că sunt o bestie.

– Hai, Myrtle, vino, i-am spus. Credeam că-ți place să te uiți cum sosește nava-curier.

Ea râse amar, blazat, stil pe care îl exersase în ultima vreme în cadă. Trebuia să pară un râs matur.

– Nici nu sunt prea multe lucruri de făcut pe aici, răspunse ea. Cred că Larklight este cel mai plictisitor loc din tot universul. Dacă am fi locuit și noi în Anglia, ca o familie civilizată, aș fi putut participa la baluri și întruniri! Aș fi ieșit în societate și băieții m-ar fi invitat la dans. Până și în Bombay sau în Calcutta, sau într-una din coloniile americane am fi primit vizite și am fi socializat. Dar așa... suntem blocați în locul ăsta mohorât și îndepărtat... Of, de ce trebuie să locuim la Larklight?

Am încercat să-i amintesc că Larklight a fost casa mamei noastre și că fusese a familiei ei de secole. Mama iubise mult acele locuri vechi și, după moartea ei, tata nu se îndurase să le părăsească. Dar Myrtle nu voia să asculte nimic. Aruncă *Manualul de pian pentru tinerele domnișoare,* care pluti ușor înspre tavan și rămase acolo atârnat, paginile mișcându-se ușor, ca un liliac dezamăgit.

– Ia te uită! exclamă ea. Iar s-a stricat generatorul de gravitație! Găsește un servitor, Art, și trimite-l în camera boilerelor să-l repare.

Până la urmă a venit cu mine pe balcon. Știam că o să vină. Îi plăcea la fel de mult ca și mie să privească sosirea navei-curier din Port George, doar că devenise prea domnișoară ca să mai și recunoască.

Am urcat treptele scării lungi spre ușa balconului și ne-am oprit acolo ca să ne punem pelerinele cauciucate (ca să ne protejeze împotriva umezelii spațiale) și să ne încălțăm cu galoșii întăriți cu plumb. Gravitația era variabilă în după-amiaza aceea și nu-i așa că ar fi fost o tragedie dacă unul din noi și-ar fi pierdut stabilitatea și ar fi plecat zburând în eterul nemărginit, fără a mai putea fi găsit vreodată?! (Decât dacă n-ar fi fost Myrtle, desigur, prilej de sărbătoare, zi liberă și așa mai departe, dar n-am eu norocul ăsta!) După ce ne-am echipat, am descuiat ușa și am ieșit. Chiciura spațială formată în jurul zăvorului se desprinse într-un nor strălucitor, subțire, și, când dispăru, văzurăm o imagine familiară. Cornul Lunii umplea tot cerul de deasupra noastră ca un felinar uriaș în noaptea eterului nemărginit și, dincolo de ea, un pic într-o parte, sclipea ochiul albastru, mititel, al Pământului.

Pe pagina următoare e un desen al casei noastre, Larklight, pe care sunt marcate câteva puncte de interes. După cum puteți vedea, este o casă foarte veche. Nimeni nu pare să știe cine a construit-o, nici măcar cu ce parte ar trebui să stea în sus, dar mama pretindea că a fost ridicată de un strămoș de-al ei prin anii 1700, la câțiva ani după ce mărețele descoperiri ale lui Sir Isaac Newton făcuseră posibilă Cucerirea Spațiului. Timp de un secol și jumătate, i-au fost adăugate diverse părți, iar un alt înaintaș al mamei a încercat s-o îmbunătățească în epoca trecută prin adăugarea unor porticuri și a altor elemente în stil clasic, dar este tot o casă fără formă, șubredă, singuratică și friguroasă și, mai ales, departe de orice altceva, așa cum se învârte singură pe orbita ei, undeva în adâncurile spațiului, dincolo de Lună.

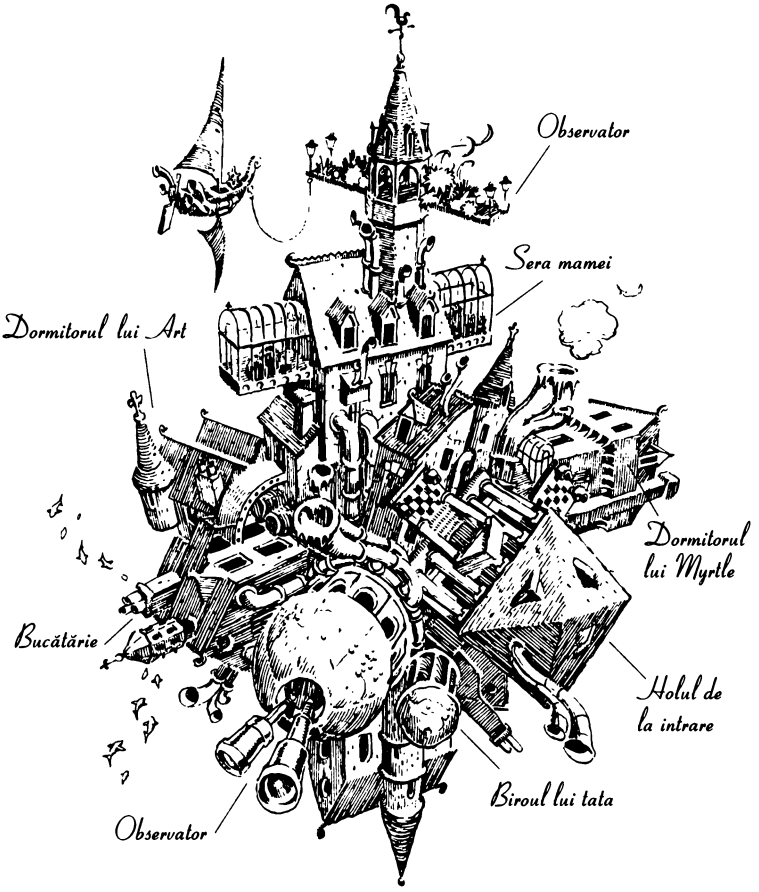
Observator
Sera mamei
Dormitorul lui Art
Dormitorul lui Myrtle
Bucătărie
Holul de la intrare
Biroul lui tata
Observator

Era atâta pace acolo pe balcon; tăcerea adâncă a eterului deschis părea și mai adâncă după o zi întreagă de ascultat *Cântecul păsării pe înserat*. În ghivecele așezate de-a lungul balustradei, mai creșteau încă unele din cele mai delicate și cristaline flori spațiale, pe care scumpa noastră mamă le cultiva. Îmi amintesc că, atunci când aveam trei sau patru ani, era un ghiveci cu flori din astea pe pervazul camerei mele, și mă adormeau în fiecare noapte cu cântecele lor ciudate, fără cuvinte. Dar mama a murit, s-a pierdut la bordul pachebotului *Semele* în 1848, pe când se ducea în vizită la o ruda în vârstă din Cambridgeshire. Nici tata, nici Myrtle, nici eu nu aveam priceperea ei de a crește și îngriji florile cântătoare, așa că, de-a lungul anilor, au amuțit una câte una.

Pentru a-mi alunga asemenea gânduri triste, am luat o plasă cu mâner lung dintr-un coș de lângă ușă, încercând să prind unul din peștii care zburau pe lângă noi.[1] Speram să fie unul dintr-o specie necunoscută științei, care să-l intereseze pe tata. Până la urmă tot ce am reușit să prind a fost un banal Zbârnâitor Roșu de grădină *(Pseudomullus vulgaris)*, ca de obicei. Bancuri întregi de Zbârnâitori se furișează prin clapele de reglaj ale coșurilor de fum de la Larklight, ascunzându-se de prădătorii rechini-pungași.

Eu voiam să păstrez peștele prins pentru cină, dar Myrtle m-a pus să-l arunc înapoi.

– Uite, a strigat Myrtle dintr-odată, și iată și nava-curier, mult mai aproape de Larklight decât m-aș fi așteptat.

---

[1] Tata spune că peștii spațiali nu sunt chiar pești adevărați, ci mai degrabă Ihtiomorfi eterici. Dar seamănă foarte bine cu peștii, doar că unele înotătoare s-au transformat în aripi. Tata și-a petrecut mulți ani observându-i, deoarece, spune el, numai dacă studiem cu atenție fiecare detaliu al Creației, putem începe cu adevărat să apreciem Dragostea și Înțelepciunea Infinită ale lui Dumnezeu. Pe tata îl cheamă Edward Mumby și este autorul unei cărți foarte utile, intitulată *Câțiva Ihtiomorfi Necunoscuți din Eterul Translunar*. Avem câteva sute de exemplare depozitate în camerele pentru oaspeți, în caz că ați fi interesați să o citiți. Un coleg de-al tatei de la Institutul Regal pentru Studierea Extratereștrilor chiar a denumit un pește după el. Se numește *Ichtiomorphus mumbii* și iată cum l-a desenat domnul Wyatt.

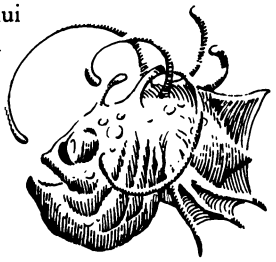

Era o navă verde-închis și de la depărtare arăta chiar ca un pește, doar că avea o umflătură imensă în partea din spate, la pupa, acolo unde erau motoarele alchimice. Se apropie de debarcaderul nostru bătând din aripile mari și din aripioarele de la cârmă, rapid și nervos, mișcându-se aproape la fel ca peștii. Echipajul era format din Ionieni – dar nu îi puteam vedea foarte bine deoarece erau înfășurați bine în costumele lor de marinari eterici și purtau ochelari de soare. Dar întotdeauna poți deosebi Ionienii, pentru că sunt niște tipi îndesați, mărunței și cu patru brațe. Eu am zis că ar fi amuzant să îi invităm înăuntru și să le ascultăm poveștile despre viața în eter, dar Myrtle a strâmbat din nas:

– Bineînțeles că nu, Arthur, sunt banali. Nici măcar nu sunt oameni, darămite englezi.

Așa că m-am mulțumit să le fac cu mâna, iar ei mi-au răspuns, în timp ce dădeau drumul la bulgărele uriaș de gheață alb-albastră care atârna în ghearele de sub navă și pe care îl manevrau astfel încât să intre pe gura jgheabului pentru gheață. Puteam simți până pe balcon vibrațiile produse de alunecarea bulgărelui înspre camera frigorifică din inima casei.

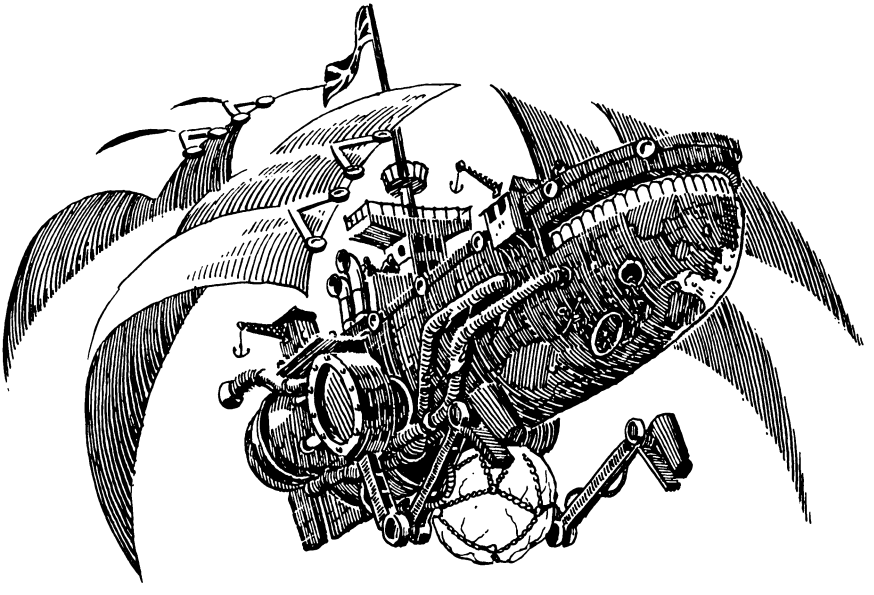

Pentru că eterul nu este îndeajuns de bogat pentru a ne asigura oxigenul pentru multă vreme, noi, cei care ne construim case în Ceruri, trebuie să ne bazăm pe livrări regulate de gheață, cu care servitorii noștri alimentează mașinile speciale care extrag oxigenul și îl pompează în casele și pe navele noastre. (De asemenea, ne mai oferă și apă proaspătă și locuri reci de depozitare pentru carne și legume.) Nava noastră curier ne aduce gheață o dată la trei luni, precum și lăzi de carne și fructe uscate, conserve, dulciuri și făină, ouă și celelalte ingrediente din care roboții noștri bucătari ne fac pâine și biscuiți. De obicei, ne mai aduc și scrisori și ziare.

În acea după-amiază, în timp ce nava se îndepărta, m-am întrecut cu Myrtle pe scări până jos la debarcader și am câștigat – uraaaa! Am deschis una din lăzile cu mâncare și am scormonit prin ea. Myrtle m-a certat pentru că sunt lacom, dar și-a schimbat imediat tonul când am scos la iveală un borcan cu caise confiate. Am mâncat câteva împreună și apoi am rupt ambalajul pachetului pe care ni-l lăsaseră Ionienii, în care se afla toată corespondența pe care Oficiul Poștal Central de pe Lună o trimitea la Port George.

Nu era mare lucru înăuntru. O prăjitură cu chimen de la mătușa Euphemia din Devonshire, o scrisoare pentru tata, câteva ediții recente din ziarul londonez *Times* și un număr vechi de o lună din *Illustrated London News*. Pe acesta mi-l smulse Myrtle din mâini înainte să mai apuc să văd și altceva în afară de ilustrația de pe copertă, care înfățișa o seară imensă.

– Vai, ce rochii drăguțe! se mâțâi ea, răsfoind-o și oprindu-se din când în când emoționată la vederea unei poze de-a doamnei nu-știu-care, din

nu-ştiu-ce oraş, îmbrăcată cu o rochie nouă de bal. Vai, ce mi-aş dori să pot vedea Londra, chiar şi pentru o zi! Uite, Art! Regina şi prinţul Albert organizează o expoziţie grandioasă unde vor fi expuse produse din tot imperiul. Sună nemaipomenit de bine. „Vor fi exponate din toată Marea Britanie, precum şi din coloniile americane şi din toate domeniile extraterestre ale Maiestăţii Sale, Marte, Jupiter şi Luna..."

– Ei, na! i-am răspuns eu. Nici măcar nu guvernăm Jupiter, ci doar câţiva dintre sateliţii lui.

Dar Myrtle nu dădu semne că m-ar fi auzit. Era prea ocupată să se viseze într-o rochiţă cu volănaşe, făcând reverenţe în faţa reginei.

– „Expoziţia va fi organizată la Palatul de Cristal, citi ea mai departe. Această structură uriaşă a fost proiectată de însuşi Sir Waverley Rain[1] şi a fost construită în uzinele lui de pe Lunile lui Marte. Este formată dintr-un schelet de fier, pe care sunt montate mii de ochiuri de cristale de sticlă, cultivate special pe câmpurile de cristal de la Polul Nord marţian ale companiei Rain & Co." Vai, Art, cât de mult aş vrea să merg şi eu!

Am lăsat-o să viseze în continuare cu ochii deschişi şi am alergat pe scara spiralată ca să-i duc tatei scrisoarea. Servitorii zdrăngăneau prin bucătărie şi prin sufragerie, pregătind cina, iar fumul din coşurile lor m-a făcut să strănut în timp ce treceam pe lângă ei. Tata nu a putut niciodată să găsească servitori umani care să vină tocmai până la Larklight să aibă grijă de noi, aşa că trebuia sa ne mulţumim cu unii mecanici comandaţi de la compania Rain & Co. Erau o imitaţie destul de reuşită, dar se cam învechiseră, iar unii din ei scoteau mult fum atunci când li se umpleau rezervoarele. (Li se încingeau şi

[1] Sir Waverley Rain este marele nostru industriaş şi unul din cei mai bogaţi oameni din Sistemul Solar. Şi-a început cariera ca un slujbaş neînsemnat la şantierele navale din Liverpool, dar geniul lui a ieşit rapid la iveală, făcând avere inventând Auto-Coşarul Patentat al lui Rain, un băieţel mecanic care putea fi trimis să cureţe hornurile prea înalte sau periculoase pentru orfanii adevăraţi. În prezent, deţine fabrici întinse pe Lunile marţiene, unde produce servitori automaţi şi diverse tipuri de muncitori şi de unde se lansează în multe alte aventuri inginereşti. Este o persoană retrasă care nu-şi părăseşte aproape niciodată casa, pe care a numit-o Fagii, de pe Marte.

mâinile astfel că Myrtle se plângea în permanență de faptul că rufăria era fierbinte.)

L-am găsit pe tata în observatorul lui, aproape îngropat în mulțimea de tuburi, rezervoare, conducte, telescoape și vrafuri de cărți în echilibru precar. În acvariul uriaș din mijlocul camerei, câțiva ihtiomorfi rari pluteau cu gurile deschise, inhalând particule de mușchi spațial. Un rechin-pungaș înfricoșător era deschis pe masa de disecție ca o carte, în timp ce tata îi desena cu atenție măruntaiele. În spatele lui, prin ferestrele mari și rotunde ale observatorului, puteam vedea cornul alb al Lunii.

– Oh, Art, a spus el, ridicându-și ochii din lucrarea lui și clipind înspre mine în felul lui vag și sălbăticit, de parcă uitase că mai exist. Bietul tata! Nu mai ieșise niciodată din acel nor de tristețe care ne învăluise pe toți când am aflat de moartea mamei. Și eu mai eram trist uneori, când mi-aminteam și mă gândeam că n-o s-o mai văd niciodată. Dar deseori eram și fericit, mai ales când mă cățăram pe acoperișurile Larklight sau când imaginam aventuri pentru soldățeii mei de plumb și pentru navele mele spațiale de jucărie. Cât despre Myrtle, ea se concentra prea tare să devină o domnișoară, ca să fie tristă tot timpul. Dar tata se adâncise într-o melancolie permanentă.

Căuta alinare în studiile lui şi nu mai băga în seamă nimic altceva. Cred că ar fi uitat chiar şi să mănânce dacă Myrtle nu m-ar fi trimis pe palier să bat gongul pentru cină în fiecare seară şi să îl trezesc din contemplarea ihtiomorfilor inferiori.

Clipi din nou, de parcă se chinuia să-şi aducă aminte ce trebuia să facă un tată. Apoi îşi aminti: zâmbi bătrâneşte, blând, cu un licăr în ochi, lăsă jos creioanele şi se întinse să mă ciufulească.

– Ei, întrebă el, ce veşti avem din minunata lume de dincolo de planeta asta a noastră?

I-am spus despre prăjitura cu chimen („Ce drăguţ din partea stră-mătuşii voastre Euphemia!" spuse el.), apoi i-am dat scrisoarea. Rupse plicul, încruntându-se uşor pe măsură ce îi studia conţinutul.

– Ce ciudat! Un anume domn Webster, care călătoreşte în această parte a Cerurilor, doreşte să ne facă o vizită. Va sosi în dimineaţa zilei de 16. Presupun că e un om de ştiinţă ca şi mine. Uite, scrie pe hârtia cu antet a Institutului Regal pentru Studierea Extratereştrilor...

Vedeţi voi, Institutul Regal pentru Studierea Extratereştrilor este o adunătură de tipi foarte învăţaţi, a căror treabă e să studieze flora şi fauna Sistemului nostru Solar. Sediul central este în Russell Square, Londra, unde lucrează membrii şi profesorii, dar ei întreţin o corespondenţă constantă cu botaniştii amatori şi filozofii naturalişti din tot eterul. Tata primea deseori scrisori de la ei, în care îl consultau cu privire la aspecte mai deosebite ale biologiei ihtiomorfice sau în care îl informau despre o nouă descoperire, dar păreau toţi nişte moşnegi rebegiţi, uscaţi şi jalnici. Totuşi, tata se arătă încântat că domnul Webster urma să ne viziteze.

– Nu recunosc numele, a zis el, ţinând scrisoarea în lumină şi recitind-o, de parcă ar fi sperat că i-ar fi putut spune mai multe despre autorul ei. Mă întreb dacă este interesat de ihtiomorfii inferiori.

Nu-mi trecea prin cap nici un alt motiv pentru care cineva ar fi venit în vizită la Larklight, dar n-am zis asta, pentru că nu voiam să-l supăr pe tata. În schimb, am alergat să o găsesc pe Myrtle şi să-i împărtăşesc vestea. Pentru că, deşi tata nu-şi dădea seama, ziua de 16 era mâine.

CAPITOLUL DOI

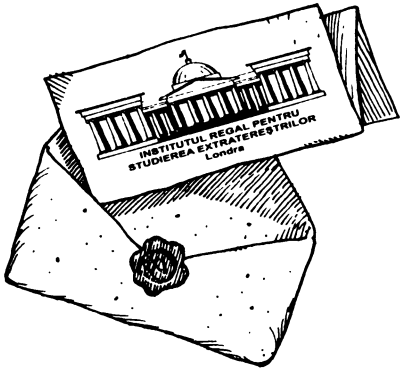

ÎN CARE MYRTLE FACE PUȚINĂ CURĂȚENIE ȘI ÎN CARE ÎNCEPE AVENTURA NOASTRĂ ÎNGROZITOARE

Ce vârtej de curățenie, de șters praful, de lustruire, de frecare, de spălare și aranjare a cuprins reședința Larklight! Nu eram obișnuiți să avem oaspeți de vreme ce locuiam „la capătul lumii". Într-adevăr, în toți anii mei (și aveam aproape doisprezece), nu-mi amintesc să se fi obosit vreodată cineva să ne viziteze.

Myrtle era foarte încântată. Voia să afle totul despre domnul Webster. Era o persoană importantă? Era tânăr și frumos? Din ce familie provenea? Era cumva înrudit cu familia Webster din Berkshire? Ba chiar a dat jos de pe ultimul raft din biblioteca tatei exemplarul nostru prăfuit din cartea *Nobilii Burke,* în speranța că o să descopere că domnul Webster era moștenitorul vreunui ducat sau vreun baron, dar un liliac de hârtie mâncase toate paginile dintre Vinnicombe și Whortleberry, așa că volumul nu i-a folosit la nimic.

„Trebuie să fie *cineva,* spuse ea hotărâtă. Că doar Institutul Regal pentru Studierea Extratereștrilor nu își dă hârtia cu antet așa, *oricui.*

Trebuie să ne asigurăm ca Larklight este pregătită să-l primească pe acest domn Webster."

A ordonat bieților servitori bătrâni să înceapă să deretice casa de sus până jos (nu că Larklight ar avea așa ceva). Când a văzut că ei nu sunt în stare, a continuat ea însăși. A dereticat tot ce era de dereticat. A îndreptat scaunele, a umflat pernele de pe canapea și a făcut patul în camera de oaspeți. A lustruit oglinda, a șters de praf abajururile și a curățat rama decorată a portretului mamei din salon[1]. Apoi m-a trimis în inima casei să opresc generatorul de gravitație.

Nu mi-a plăcut niciodată inima reședinței Larklight. Când cobori acolo, departe de ferestre și de etajele locuite, e cam întunecos și înfricoșător. Vânturi ciudate îți șoptesc de nicăieri și câteodată se aud zgomote bizare din camerele prăfuite nefolosite. Plăcile din podea formează modele prea complicate ca să poată fi deosebite și par că se schimbă mereu când nu te uiți la ele. Totul pare cumva foarte vechi, ca și cum mii de ani s-ar fi infiltrat în pereții aceia umezi de piatră. Ceea ce e practic imposibil, de vreme ce sunt mai puțin de două secole de când lumea s-a aventurat în spațiu.

Generatorul de gravitație era amplasat fix în centrul casei, într-o încăpere pe

[1] Portretul o înfățișează pe mama foarte tânără și frumoasă, așa cum probabil i-a părut și tatei când a participat la prelegerea pe care a ținut-o la Institutul Muncitorilor din Cambridge în toamna anului 1832. Prelegerea se numea *Teorii recente despre apariția planetelor*, și mă tem că tata a făcut o varză din ea pentru că a fost debusolat de domnișoara fermecătoare din primul rând care zâmbea încontinuu, ca și cum cuvintele lui i se păreau amuzante. Dar mai apoi l-a căutat și i-a cerut iertare, și s-a prezentat ca fiind domnișoara Amelia Smith din Ely, ale cărei lucrări despre florile cântătoare tata le admira de mult. Până la Crăciun erau logodiți, iar în primăvară erau deja căsătoriți.

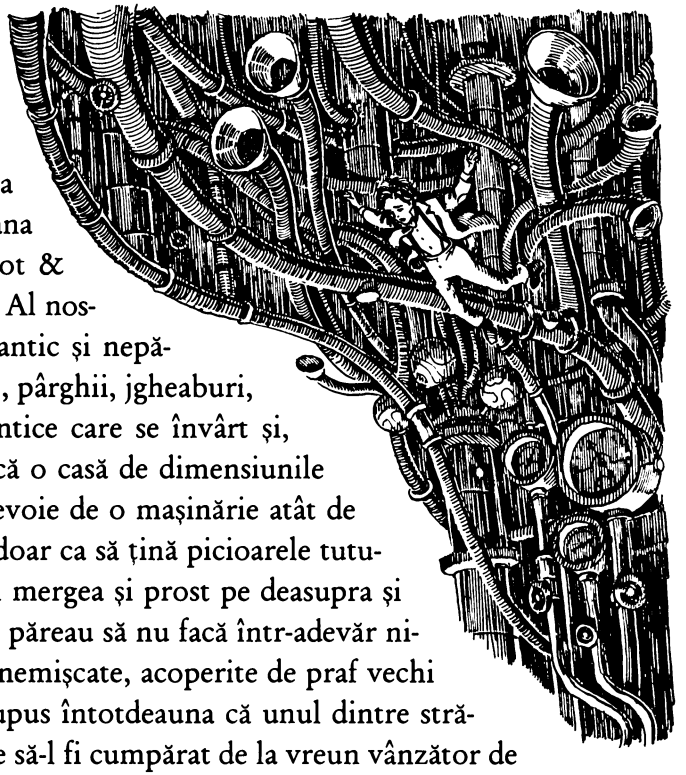

care noi o numim camera boilerelor. Din păcate, nu era un generator de gravitație propriu-zis, ca acelea făcute în bătrâna Anglie de Arbuthnot & Co. sau Trevithicks. Al nostru avea un design antic și nepământesc, numai roți, pârghii, jgheaburi, conuri și sfere gigantice care se învârt și, sincer, nu ai crede că o casă de dimensiunile Larklight ar avea nevoie de o mașinărie atât de mare și complicată doar ca să țină picioarele tuturor pe covoare. Mai mergea și prost pe deasupra și mari porțiuni din el păreau să nu facă într-adevăr nimic, ci doar să stea nemișcate, acoperite de praf vechi de secole. Am presupus întotdeauna că unul dintre străbunii mamei trebuie să-l fi cumpărat de la vreun vânzător de vechituri de pe Jupiter și îndrăznesc să cred că probabil i-a dat prea mulți bani pe el.

M-am întins și am învârtit discul de reglaj până când săgeata a ajuns la 0 GBS[1].

Generatorul a șuierat și a gemut, și a mormăit, iar eu am devenit fără greutate și am plutit până m-am încâlcit în țevile întortocheate și în conductele care șerpuiesc pe tavanul camerei boilerelor. (Cred că au legătură cu instalațiile de apă.) Până să mă eliberez și să înot înapoi până la casa scării ce ducea spre etajele locuite, fiecare firimitură de brioșă sau coajă de pâine pe care le scăpaserăm în ultimele șase luni au plutit în afară din locurile lor ascunse în carpete și covoare, și cele mai obscure colțuri ale lambriurilor. Intrarea în sufragerie a fost

[1] Abreviere: Gravitație Britanică Standard

ca un zbor printr-o furtună de pâine prăjită veche. Dar totul făcea parte din marele plan al lui Myrtle. Ţinându-şi cu o mână crinolina bufantă, se îndreptă fâlfâind spre cuşca mare din colţul cămării şi dădu drumul porcilor plutitori.

Porcii plutitori provin din marea lume de gaz Jupiter, unde aleargă în straturile superioare ale atmosferei şi mănâncă insecte şi plante purtate de aer. Dar par să se simtă ca acasă şi la Larklight, unde aleargă printre etajele noastre locuite şi fornăie, adunând firimituri şi bucăţele de puf. Arată cam ca porcii obişnuiţi, doar că sunt mov şi de mărimea sticlelor de apă fierbinte, iar în loc de picioare au aripioare pe care le folosesc ca să înoate. Se propulsează în aer printr-o metodă pe care Myrtle mi-a interzis s-o menţionez fiindcă e pur şi simplu dezgustătoare, aşa că n-am s-o fac, dar dacă vă uitaţi cu atenţie la ilustraţie, cred că o să vă daţi seama singuri despre ce este vorba.

Mirosul de ouă stricate al emanaţiilor porcilor plutitori persista încă în aer când m-am trezit a doua zi dimineaţa. Era frig în dormitor, ca de obicei, pentru că partea aceea a casei se întoarce de la Soare în timpul nopţii. Pentru o clipă, m-am ghemuit sub plapumă şi am încercat să nu mă gândesc că trebuie să mă scol. Şi apoi mi-am amintit. Azi era ziua când domnul Webster trebuia să sosească! Am sărit din pat şi am încercat să mă propulsez în spaţiu până la lavoarul din colţ, uitând că umblasem la generatorul de gravitaţie înainte să mă duc la culcare.

Şi cum zăceam aşa pe podea, năucit din cauza căzăturii, m-am uitat din întâmplare spre ferestre. Perdelele din dormitorul meu sunt găurite acolo unde le-au ros moliile spaţiale şi prin aceste găuri puteam să văd, de obicei, negreala ca de cerneală a eterului. Dar acum aceasta fusese înlocuită de un fad gri spre alb.

Am dat perdelele la o parte, m-am uitat afară, dar nu am putut vedea nimic.

Auzisem de ceață și citisem despre ea în operele lui Sir Walter Scott și așa mai departe, dar despre ceață în spațiu chiar că nu se mai pomenise. Am deschis larg fereastra și am întins mâna s-o ating. Era elastică și lipicioasă la atingere. Nu puteam să-mi trec degetele prin ea. Puteam să jur că ceața despre care povestește Sir Walter Scott nu era așa.

Bănuind că trebuie să se fi întâmplat ceva suspect, m-am îmbrăcat cât am putut de repede și am urcat în fugă scările până în camera lui Myrtle. Era trează și pe punctul de a sparge gheața din lavoar cu un ciocan de bucătărie pentru zahăr ars când am dat buzna peste ea. Perdele ei sunt într-o stare mai bună decât ale mele (ea cârpește găurile), așa că încă nu observase ceața misterioasă. Când i-am spus despre ea, mi-a răspuns:

– O, ce absurditate: cine a mai auzit de ceață în spațiu? Și nu știi să bați la ușă? Bestie mică!

Am tras perdelele triumfător și bineînțeles că pe fereastra lui Myrtle se vedea exact aceeași albeață fantomatică și fumurie ca și la mine. Singura diferență era că dormitorul ei era luminat deja de Soare, așadar, ceața avea sclipiri de perlă. Arăta foarte drăguț, dar cum stăteam noi și o admiram, ceva s-a mișcat în ea, aruncând o umbră mare țepoasă.

– Câh! a exclamat Myrtle, sărind înapoi.

Îmi venea și mie să zic: „Câh!", dar, văzând-o pe Myrtle atât de panicată, mi-am adus aminte că sunt britanic și, prin urmare, e de datoria mea să fiu curajos. Mi-am scos briceagul, pe care îl țineam mereu în buzunar împreună cu o batistă curată și o cutie de chibrituri. Deschizând fereastra lui Myrtle, m-am aplecat în afară cât să înfig lama în ceață. Era ca și cum ai încerca să tai o carpetă de lână. Am dat cu briceagul prin ea, timp în care Myrtle țopăia nervoasă de pe un picior pe altul în spatele meu, chițăind din când în când:

– Art, ai grijă! Ce se întâmplă?

Până la urmă am reușit să tai o gaură triunghiulară de vreo zece centimetri. Am pus triunghiul de ceață în buzunar și m-am uitat în gaură.

De obicei, de la fereastra lui Myrtle se vedea acoperișul micului meu turn de la dormitor și mai jos (sau să fie mai sus?) toate acoperișurile și ferestrele principalelor etaje locuite. Numai că de data asta nu se vedea nimic. Întreaga casă era înfășurată, asemenea unei mumii egiptene, în funiile și firele albe ale substanței cețoase și lipicioase. Târându-se pe aceste pânze, apucând, țesând și torcând tot mai multe fire, erau...

– Păianjeni! am spus, sărind repede înapoi în cameră.

– O, ce dezgustător! se oripilă Myrtle, care detestă aproape toate tipurile de insecte (deși are o slăbiciune pentru buburuze).

– Art, trebuie să scapi de ei! Înarmează-te repede cu un ziar făcut sul.

Zicând acestea, îmi dădu un exemplar din *Times*. N-am avut inima să-i spun că păianjenii pe care tocmai îi zărisem aveau corpurile cât elefanții și picioarele cât copacii.

– Mă duc să-l aduc pe tata, am spus eu hotărât, închizând bine fereastra. Trebuie să stai aici, Myrtle, și să încerci să fii curajoasă. Apoi am ieșit calm din încăpere și am alergat valvârtej de-a lungul palierului până în cameră la tata. Mi se părea că aud scârțâieli venind dinspre acoperiș, lucru care m-a făcut să alerg și mai repede. Eram atât de speriat când am ajuns la ușa tatei, încât aproape că am uitat să bat înainte s-o deschid.

Tata se dăduse jos din pat și stătea la fereastra împăienjenită de ceață, în pijama și halat.

– Art, ce se întâmplă? m-a întrebat el.

Gâfâiam prea tare ca să-i pot răspunde imediat și, până să-mi recapăt vocea, am auzit soneria de la ușa din față și zgomotul făcut de pașii unui servitor automat care se ducea s-o deschidă.

– Să nu deschidă cu nici un chip, tată! am rostit pe nerăsuflate.

– E în regulă, Art, mă asigură tata, trecând pe lângă mine înspre palier. Presupun că nu poate să fie decât domnul Webster. A venit mai devreme decât îl așteptam. Bănuiesc că aburul de afară provine de la combustibilul său spațial; fără îndoială, ceață din Spațiul Alchimic. Fascinant...

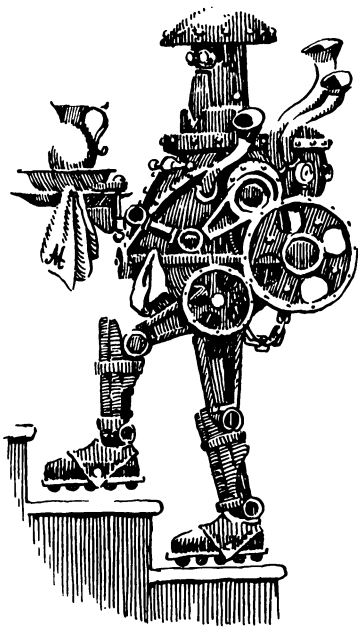

– Nu e ceață, tată. E *pânză de păianjen*, am scâncit eu, dar tata se grăbea deja de-a lungul palierului spre garderoba sa. Este...

Un servitor, majordomul automat cu rezervor negru, căruia îi spuneam Raleigh, a venit cu pași apăsați pe scări, iar capul său de tinichea în formă de ciupercă s-a întors la o sută optzeci de grade ca să mi se adreseze.

– Un anume domn Webster a venit la tatăl dumneavoastră, stăpâne Arthur.

Am alergat să mă alătur lui în capul scărilor, holbându-mă jos, în salon. Ușa de la intrare era deschisă. Cum mă uitam eu așa, o arătare enormă, cu multe picioare, intră pe ușă. Picioarele erau albe și păreau să fi fost sculptate în os șlefuit.

– Tată! am strigat.

– Da, da, Arthur, l-am auzit zicând din garderobă. Vin imediat. Să-l rogi pe oaspetele nostru să aștepte în salon. Poate vrea să ia micul dejun cu noi.

Jos în hol, păianjenul monstruos și-a strecurat pe ușă mingea albă și țepoasă ce-i ținea loc de corp, scoțând un sunet chinuit. În partea din față, un mănunchi de ochi negri sclipeau ca strugurii uzi. Deasupra lor, un melon vechi era cocoțat peste țepi. Mai jos, părțile păroase de gură se zbăteau și se agitau. S-a uitat în sus și m-a văzut holbându-mă la el.

– Webster mă numesc, a spus el ridicându-și pălăria cu o gheară imensă. Sunt așteptat.

A vorbit într-o manieră comună și nu prea prietenoasă. M-am uitat în jos la ziarul pe care mi-l dăduse Myrtle. Era un ziar bun, gros, dar nu părea să poată fi folosit împotriva domnului Webster. L-am aruncat într-o parte și i-am zis lui Raleigh:

– Dă-l afară! și am strigat din nou: Tată!

– Oh, naiba să le ia de gulere! s-a auzit vocea tatei prin ușa întredeschisă a garderobei.

Am așteptat în capul scărilor și am privit plin de speranță cum Raleigh a tropăit înapoi, cu mașinăria trăncănind și țăcănind în el până când a ieșit cilindrul de ceară cu expresia corectă.

– Mă scuzați, domnule, a spus el, mă tem că trebuie să vă rog să plecați...

Tocmai atunci a căzut gravitația. Oare iar se stricase generatorul sau vreun ticălos de păianjen se strecurase în camera boilerelor și întorsese cadranul ajustor la 0? M-am prins de balustradă și am privit neputincios cum Raleigh pendulează prin aer ca o minge grasă de metal. O lovitură pornită din gheara păianjenului îl izbi de perete, iar capul i se desprinse și se rostogoli încet prin aer. Domnul Webster înaintă în hol, transformând cuierul în așchii zburătoare. Ochii săi negri mă priveau fix, triumfători. Spuse:

– Pe ei, băieți.

Mai mulți păianjeni albi, mai mici ca domnul Webster, dar totuși foarte, foarte mari, începură să invadeze casa. Lipsa de gravitație nu

părea să-i deranjeze pentru că păreau la fel de fericiți să meargă pe pereți sau pe tavan la fel ca pe podea. Năvăliră spre scări printre picioarele stăpânului lor. M-am îndreptat agitat înspre garderobă, strigându-l pe tata. A ieșit plutind pe palier, desculț, cu piepții cămășii fluturând și cu gulerul pe jumătate pus.

– Ia te uită! a strigat el, holbându-se dincolo de mine la păianjenul-șef, care nu se obosise să urce scările, ci trecuse direct prin perete, săpând cu ghearele în tapet. Ce fiară magnifică! Și dacă nu mă înșel, e necunoscută științei. Repede, Art, adu-mi o plasă și cel mai mare borcan al meu...

– Domnul Webster este un *păianjen!* am exclamat eu. Și mai sunt o grămadă ca el la parter!

– Haide, Art, m-a mustrat tata potrivindu-și ochelarii să se uite mai bine la fiara care se târa înspre noi pe tavan. Puțin probabil să fie păianjen. Există cu siguranță o asemănare superficială, dar dacă te uiți bine are douăsprezece picioare, spre deosebire de cei din specia *arachnidae,* pe care o știm noi de pe Pământ, care au doar opt...

Atât a apucat să spună pentru că în acel moment creatura s-a aruncat asupra lui. Am lovit-o de câteva ori, dar abia dacă m-a observat și singura ei reacție a fost să mă pocnească cu unul din cele două picioare, aruncându-mă de-a dura pe palier până în capul scărilor. Mai urcau și alți păianjeni; le vedeam umbrele fusiforme mișcându-se în lumina lămpii. L-am auzit pe tata strigând:

– Arthur, băiete, ai grijă de sora ta! Vezi ca Myrtle să fie în siguranță! Eu... și apoi vocea lui se pierdu.

M-am uitat în spate. Păianjenul îl ridicase pe tata în cușca formată de picioarele sale și-l învârtea ca pe o bobină, înfășurându-l din cap până-n picioare în aceleași giulgiuri albe care blindaseră ferestrele reședinței Larklight.

– Tată! am strigat, dar nu puteam să fac altceva decât să-i respect ultimul ordin. Am dat din picioare și din mâini ca să mă propulsez înapoi de unde venisem; palierul din spatele meu se umpluse de umbrele slăbănoage mișcătoare ale păianjenilor. În fața mea, porcii plutitori se

poticneau într-o învălmășeală de funduri roz și codițe ondulate, guițând jalnic. Bănuiesc că îi mirosiseră pe invadatori și, de frică, ieșiseră din cuștile lor. Au ochit o conductă de aer și au căutat adăpost acolo, în umbră, și tare mi-ar fi plăcut și mie să mă ascund acolo, dar promisesem să o salvez pe Myrtle, așa că am înotat mai departe.

Lângă dulapul de lenjerie am văzut doi servitori balansându-se în timp ce se luptau cu păturile căzute, pe care probabil le strângeau când a căzut gravitația.

– Păianjeni! am strigat la ei. Praf! Scăpați de toate pânzele de păianjeni!

Știam că nu vor putea să oprească invadatorii, dar am sperat măcar să-i încetinească. După ce am văzut că se supun și-și întind măturile și celelalte accesorii de șters praful și se duc să înfrunte păianjenii, m-am agățat de balustradă și m-am târât de-a lungul ei până la ușa camerei lui Myrtle.

– *Bate* la ușă, Art! s-a răstit ea. De câte ori să-ți spun? Nu-i atât de greu!

Chiar în acel moment un ecou puternic de prăbușiri și zăngănituri se auzi dinspre palier. Presupun că fusese cauzat de păianjenii care îi atacaseră pe cei doi servitori trimiși să le blocheze înaintarea.

– Ce Dumnezeu o fi și tărăboiul ăsta? întrebă Myrtle. Presupun că ai observat că iar a căzut generatorul! Și unde-i tata, mă rog?

Abia atunci mi-am dat seama că tatăl nostru e probabil mort – că păianjenii îl mâncaseră și că ne vor mânca și pe noi dacă nu reușim să evadăm. Am luat-o pe Myrtle de mână.

– Trebuie să ajungem la bărcile de salvare, i-am spus în timp ce o târam spre ușă. Mă tem că s-a petrecut ceva destul de neplăcut.

CAPITOLUL TREI

INSTRUCȚIUNI DE BUNĂ PURTARE PE BARCA DE SALVARE
DEDAL
1 Trage cu putere de piedică, astfel
2 Urcați în ordine în barcă. Nu uita, mai întâi femeile și copiii!
3 Apasă tare pe pârghia de lansare și ia-o repede spre mijazări
4 Citește din Biblie pentru ridicarea moralului sau până rămâi fără aer!

ÎN CARE SCĂPĂM CU BINE, DAR NE TREZIM LA VOIA ÎNTÂMPLĂRII ÎN ETERUL NEPĂSĂTOR

Mi-a luat ceva mai mult timp decât anticipasem s-o iau pe Myrtle din camera ei, pentru că a insistat să-și împacheteze într-o valijoară niște lenjerie curată și o perie de păr, apoi pentru că s-a întors după jurnalul în care mâzgălește mai mereu, apoi să-și ia prețiosul ei medalion, dăruit de mama, și în care era chiar fotografia ei. În timp ce o așteptam pe Myrtle în pragul ușii, auzeam cum păianjenii ăia îngrozitori împrăștiau și zdrăngăneau rămășițele servitorilor automați, undeva pe palier, și am început să-mi dau seama că acei monștri nu erau toți la fel de inteligenți ca stăpânul lor, domnul Webster. Și-au imaginat probabil că servitorii automați erau ființe vii, în armuri, și se apucaseră să caute carne în interiorul învelișului de metal! Norocul nostru că făceau asta, că altfel ne-ar fi invadat cu mult înainte ca Myrtle să fie gata.

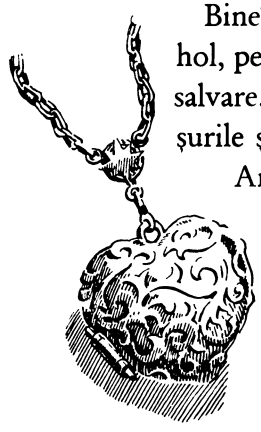

Bineînțeles că nici nu se punea problema să trecem de ei prin hol, pe unde era cel mai ușor să ajungem în garajul navelor de salvare. Din fericire, petrecusem multe ore explorând ascunzișurile și cotloanele casei, astfel că descoperisem un alt drum. Am deschis o ușă mică aflată chiar în fața camerei lui Myrtle și am înotat repede pe o spirală de scări de lemn acoperite cu pânză de păianjeni normali, britanici.

Myrtle s-a plâns tot drumul până sus.

– Ce căutăm în locul ăsta oribil? Ce s-a întâmplat, Art? Unde e tata?

Nici măcar nu știam de unde să încep să-i explic, așa că am preferat să tac și s-o țin strâns de mână. Scările ne duseră în bibliotecă. Știam că mai erau niște scări pe partea cealaltă care duceau aproape de ușa garajului navelor de salvare, dar, în timp ce ne croiam drum agățându-ne de rafturile bibliotecii, Myrtle scoase un țipăt și când m-am uitat în sus l-am văzut pe unul din prietenii domnului Webster alergând pe tavanul bibliotecii, după ce intrase printr-o lucarnă lăsată deschisă. Încercă să se arunce asupra noastră, dar mă familiarizasem deja cu trucurile lor, după ceea ce i se întâmplase tatei, așa că am reușit s-o împing pe Myrtle departe din calea lui. Păianjenul se rostogoli dincolo de noi cu picioroangele de-a valma unele peste altele, astfel că am înhățat de pe un raft din apropiere un volum imens de ziare legate și l-am lovit cât de tare am putut peste capul lui țepos. Scoase un grohăit scurt și se îndepărtă destul de indiferent, încolăcindu-și picioarele.

În timp ce o ghidam pe Myrtle în jos pe scări, am observat că volumul pe care îl alesesem conținea numere vechi, legate, din ziarul *Times,* deci, până la urmă, sora mea a avut dreptate atunci când mi-a spus să mă înarmez împotriva lor cu un ziar.

N-am mai văzut nici un păianjen tot drumul până la garajul cu nave de salvare. Cunoșteam foarte bine navele de salvare, pentru că

tata ne obligase să exersăm cum să le folosim în caz de incendiu la Larklight. În mijlocul garajului întunecat, erau navele, de forma unor butoaie, așezate pe niște propulsoare cu arcuri. Am verificat temători să nu fie vreun păianjen prin preajmă, apoi am deschis trapa celei mai apropiate nave și ne-am cățărat înăuntru.

– Trebuie să-l așteptăm pe tata? a întrebat Myrtle, privindu-mă într-un mod foarte solemn, de parcă știa deja răspunsul.

Am scuturat din cap că nu.

– Creaturile acelea erau în număr foarte mare? m-a chestionat ea.

Am dat din cap că da.

– Și l-au devorat? a mai șoptit Myrtle.

Am ridicat din umeri și am împins-o atunci când a exclamat: „Bietul Art! Deci am rămas orfani!“ și a încercat să mă îmbrățișeze. Tot ce știam era ca tata mă rugase să am grijă de ea și că aș fi eșuat în misiunea mea dacă aș mai fi întârziat vreun moment în acea casă năpădită de păianjeni. M-am așezat într-unul din scaunele de piele pline de cocoloașe, mi-am prins centura de siguranță și m-am asigurat că și Myrtle a făcut același lucru, înainte să trag de mânerul pe care scria „Lansare“.

Prin ferestruica de cristal marțian armat din fața mea, am văzut ușa garajului deschizându-se. Dincolo de ea, acolo unde mă așteptam să fie spațiul și stelele, era doar o mare de albeață. În graba mea să părăsesc casa, uitasem că Larklight era înfășurată în pânze de păianjen! Dar deja era prea târziu să mai opresc lansarea. Mica noastră navă se

zgâlțâia, în timp ce mecanismul de lansare scrâșnea dedesubtul nostru. Apoi arcul uriaș strâns sub propulsoare a fost eliberat și ne-am lipit de scaune atunci când nava a fost proiectată prin ușa deschisă, ca un cartuș dintr-o armă. Am întâmpinat o ușoară rezistență când am lovit pânzele de păianjen, dar apoi acestea au cedat, rupându-se cu un zgomot ușor, și am trecut prin ele, rostogolindu-ne departe de Larklight într-un val de fire rupte.

Mi-am desfăcut centura și m-am strecurat la ferestruica din spate. De acolo, am aruncat ceea ce credeam eu că este ultima privire spre casă. Larklight se transformase într-o bobină albă și noduroasă de pânze de păianjen, atârnând în spațiu, legată cu ajutorul unor frânghii de mătase de o navă neagră, ciudată și țepoasă, care plutea în eter lângă ea.

Nu știu dacă ați fost vreodată la bordul unei nave de salvare. Cel mai încurajator lucru pe care vi-l pot spune este că e mult mai bine în ea decât să fii prins într-o casă îngropată în pânze de păianjen și plină de arahnide spațiale înfometate. Cu altceva nu se mai poate lăuda. Spațiul este strâmt, priveliștea proastă și, cum e atât de mică încât nu adăpostește un laborator pentru fabricarea combustibilului spațial, este propulsată prin eter doar de forța arcurilor de lansare.

– Ce se va întâmpla cu noi acum? mă întrebă Myrtle.

– Trebuie să așteptăm până ne găsește cineva, i-am răspuns.

– Și cât va dura asta?

– Cel puțin câteva ore.

Dar, pe măsură ce vorbeam, în cap mi se învălmășeau niște gânduri foarte neplăcute. Nu avuseserăm timp să aprindem luminile de avertizare înainte să părăsim Larklight. Prin urmare, nimeni nu avea

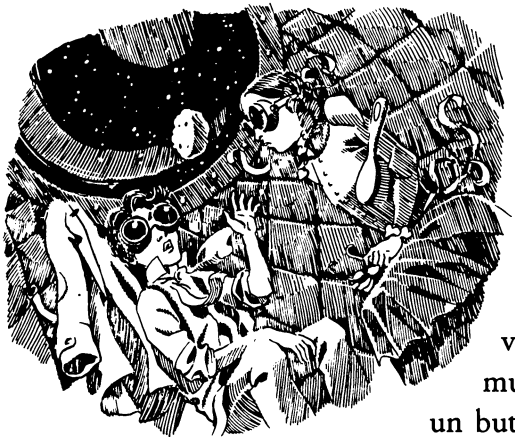

cum să știe că plutim în derivă prin spațiu. Era foarte posibil să murim de foame și de sete, iar corpurile noastre neînsuflețite să alunece pentru totdeauna prin spațiu, închise în nava de salvare.

Am verificat dulapul de provizii și nu m-am liniștit prea mult văzându-i conținutul: numai un butoiaș de apă, o cutie de biscuiți energizanți și o Biblie. Dar n-am vrut ca Myrtle să știe ce perspective sumbre aveam, așa că i-am spus:

– Sunt sigur că a observat cineva nava aia imensă și neagră apropiindu-se de Larklight. Îndrăznesc chiar să spun că Marina Regală va trimite o navă înarmată să verifice. Probabil sunt deja pe drum.

La un moment dat, atmosfera a devenit sufocantă în butoiul nostru înghesuit, pentru că, deși aveam la bord o rezervă mică de gheață cosmică și un dispozitiv care s-o transforme în aer, nu voiam să o folosesc până la epuizarea definitivă a aerului pe care începuserăm să-l folosim. Simțeam eu că vor trece multe zile, poate chiar săptămâni, până să fim văzuți de vreo navă aflată în trecere.

Și mai era și foarte cald. Ne rostogoleam chiar în razele fierbinți ale Soarelui, a cărui lumină venea puternic spre noi prin ferestrele navei. Existau ochelari de soare la bord, pe care ni i-am pus, pentru a ne proteja ochii de razele orbitoare, dar nu puteam să facem altceva împotriva căldurii. Mi-am dat jos jacheta și mi-am descheiat nasturii la cămașă, dar Myrtle nu considera că e decent să-și scoată rochia maro de stofă, așa că, pe măsură ce se încălzea din ce în ce mai tare, iritarea ei creștea. Până la urmă a adormit, iar eu am putut medita în liniște la problemele care mă frământau de când părăsiserăm Larklight.

Mai întâi, de unde apăruseră acei păianjeni? Nu văzusem niciodată ceva asemănător în manualele mele și nici în uriașele enciclopedii din

biblioteca tatălui nostru. Și cum ajunsese nava lor neagră la Larklight? Căci toată lumea știe că numai Colegiul Regal de Alchimiști deține secretul fabricării combustibilului spațial, care propulsează navele dintr-o lume într-alta. Desigur, francezii, rușii și rebelii americani au tot încercat să afle acest secret de-a lungul anilor și chiar au construit niște nave amărâte, dar o să mai treacă câteva secole până când vreuna dintre rasele astea va reuși să navigheze între lumi.

Mi-am amintit deodată de legendele pe care căpitanul Cook și alți exploratori spațiali timpurii le auziseră de la locuitorii de pe Marte și Io, povești despre nave enorme extrasolare, numite „Pirați stelari", cu aripi la fel de întinse și de albe ca și Lunile spațiale, care călătoresc la nesfârșit prin Calea Lactee și vizitează Sistemul nostru Solar aproximativ o dată la un mileniu. Era oare posibil ca păianjenii noștri să fi venit de pe o asemenea navă? Erau ei oare avangarda unei invazii îngrozitoare de dincolo de stele? Păi, dacă mă gândesc bine, atunci tot Sistemul Solar ar putea fi deja învelit în pânzele lor!

Mi-am impus să rămân calm și să nu mai întrețin asemenea gânduri prostești. Astronomul Regal, din observatorul lui de pe Europa, trebuie să fi observat un Pirat stelar cu mult înainte ca acesta să fi traversat orbitele celor mai îndepărtate lumi și Marina Regală ar fi luat o poziție fermă împotriva oricărei flote cotropitoare. Oricum, tata mi-a spus că poveștile acelea vechi nu sunt decât niște superstiții ridicole și că civilizațiile marțiene și ioniene se aflau într-o stare de declin și inventaseră povești despre călători din alte sisteme ca să explice prezența ruinelor pe care propriii strămoși le lăsaseră moștenire.

Prin urmare, am decis că era mult mai probabil ca nava aceea spațială neagră să fi aparținut adevăratului domn Webster pe care îl așteptam și că fusese atacată și cucerită de păianjeni în drum spre Larklight. M-am cutremurat gândindu-mă la soarta crudă a domnului Webster și a membrilor echipajului său în mâinile (sau mai degrabă ghearele) păianjenului care îi furase numele. M-am jurat că primul lucru pe care îl voi face când vom fi salvați va fi să informez autoritățile.

Acestea fiind hotărâte, am devenit tot mai somnoros și, ca și Myrtle, am căzut într-un somn agitat, în care gigantice umbre țepoase mi-au bântuit întruna visele.

M-am trezit cu soră-mea înghiontindu-mă în coaste. Arătă spre fereastra din față, prin care am observat somnoros că nu se mai vedeau câmpurile cu stele ale eterului nesfârșit, ci crestele albe ale unor munți care păreau că se apropie de noi.

– Art! spunea Myrtle imperios, zgâlțâindu-mă și încercând să mă trezească de-a binelea. Insist să te trezești și să faci ceva! Se pare că ne vom prăbuși pe Lună!

CAPITOLUL PATRU

CUM AM AJUNS PE LUNĂ ȘI CE NI S-A ÎNTÂMPLAT ACOLO

De când lumea, oamenii s-au uitat la Lună și s-au întrebat ce secrete ascunde. S-au țesut tot felul de povești și teorii despre mările strălucitoare și munții ei sclipitori, și despre oamenii deștepți și minunați care locuiesc acolo. Dar, în anul 1703, când nava experimentală *Mercury* a ajuns pentru prima dată în Golful Reginei Anne și căpitanul Frobisher și echipajul lui vesel au ieșit să înfigă steagul britanic în acele nisipuri albe, și-au dat seama că era mai degrabă o dărăpănătură. Mările, care arătau atât de ademenitoare privite prin telescop din îndepărtata Anglie, erau sărate și sinistre. Singurele plante existente erau niște ciuperci decolorate cu gust de carton care creșteau în colonii imense și tăcute. Și oamenii erau tot un fel de ciuperci numai că de alt fel; locuiau în cochiliile părăsite ale uriașilor melci lunari și erau atât de primitivi, încât nu arătau nici cel mai mic interes nou-veniților.

De atunci lucrurile s-au mai îmbunătățit într-o oarecare măsură pe Lună. S-au săpat niște mine folositoare în dealurile de la vest de

Port George și, în jurul Muntelui Groazei, s-a stabilit o colonie de ocnași. Acești ticăloși, exilați din Anglia pentru furt de oi sau vandalism, își dau repede seama de gravitatea faptelor comise după câțiva ani de muncă trudnică în aerul rarefiat și urmașii lor ar putea într-o zi să populeze toată Luna.

Din păcate, în afară de mineri, ciuperci și ocnași, nimeni altcineva nu alege să locuiască pe Lună sau măcar s-o viziteze, așa că părți însemnate din ea au rămas neexplorate. Tocmai într-una din aceste regiuni am aterizat noi, alunecând cu nava de salvare pe pantele prăpăstioase și colțuroase ale unui munte până pe fundul unui crater adânc, plin cu nisip fin și alb.

Din fericire, gravitația de pe Lună e atât de blândă, că nu ne-am rănit. Dar când am deschis trapa navei de salvare și m-am uitat afară, mi-am dat seama că aventura noastră nu se terminase încă. Într-adevăr, ăsta putea fi doar începutul.

Am aterizat undeva la granița dintre partea întunecată și cea luminată a Lunii. Dacă te uitai într-o direcție, vedeai Soarele strălucind cu putere peste un șir de dealuri albe și întinse, în timp ce în cealaltă direcție era întuneric beznă. Craterul în care se oprise nava noastră de salvare zăcea într-un amurg nesfârșit.

Am luat valijoara lui Myrtle și tot ce-am putut duce din puținele provizii de apă și alimente, și am început să mergem către lumina Soarelui, deși știam amândoi că s-ar putea să nu găsim nici o așezare umană sute de kilometri de aici încolo. Respiram greu din cauza aerului rarefiat, așa că încercam să nu vorbim prea mult; și nisipul de sub picioare ne îngreuna înaintarea, ca și cum am fi mers prin zăpadă, după părerea lui Myrtle, care a fost odată în vizită la stră-mătușa noastră Euphemia pe Pământ și de atunci numai despre asta vorbește.

Noroc cu gravitația îngăduitoare – aproximativ o șesime din cea Standard Britanică – care ne permitea să avansăm cam cu șase metri la fiecare pas, lucru care ne ușura oarecum mersul.

Din când în când, mai treceam prin crânguri de ciuperci albe, fusiforme, ca fantomele unor imense umbrele de soare. Pe partea umbroasă a pietrelor creşteau pâlcuri de gogoşi lunare (tot o specie de ciuperci) şi am avertizat-o pe Myrtle să le evite pe cât posibil, fiindcă citisem undeva cum le-au explodat în faţă unor exploratori mai puţin norocoşi şi le-au umplut capul cu spori care au prins rădăcini în creierele lor, unde au dat naştere la noi ciuperci, care le-au ieşit prin ochi şi prin urechi. (Myrtle a spus că e de-a dreptul dezgustător şi că nu crede o iotă din povestea asta, dar am observat că după aceea făcea ocoluri mari în jurul grămăjoarelor de ciuperci.)

Hoinăream deja de vreo oră când am văzut ceva mişcându-se în vârful unui deal din faţa noastră şi, apropiindu-ne, am recunoscut un cârd de melci lunari uriaşi. Se târau unul lângă altul într-un fel de turmă, cu cochiliile lor mari şi mov lovindu-se şi ciocnindu-se una de alta, şi erau însoţiţi de o ciupercă ce părea să le fie oier – adică, melcier sau, mai bine zis, păstor de melci.

Myrtle, fiind cea mai mare, decise să preia controlul. S-a întins spre păstorul de melci şi a spus tare şi răspicat:

– Mă scuzaţi, buna mea ciupercă, am naufragiat pe planeta voastră îngrozitoare. Vă rugăm, arătaţi-ne cum să ajungem la guvernatorul britanic.

Ciuperca şi-a înclinat spre ea pălăria mare cu picăţele şi doi ochi negri şi trişti au clipit de sub lamele. A făcut o mişcare bruscă şi a spus ceva în limba şoptită şi oftată a Lunii.

– De-a dreptul enervant! spuse Myrtle îmbufnată. Nu vorbeşte engleza. Probabil n-a mai văzut nici o fiinţă umană până acum. Eu – vai!

Myrtle sări înapoi mai bine de zece metri. Omul-ciupercă își întinsese una din mâinile mici și pufoase ca să-i atingă medalionul pe care probabil că îl observase scânteind în lumina Soarelui.

– Se vede totuși că știe valoarea aurului, țipă Myrtle, ridicându-se și scuturându-și nisipul de pe fustă. Ai văzut, Art? A încercat să mă jefuiască!

– Cred că era doar curios, i-am zis eu.

Mi-a fost milă de omul-ciupercă, care se speriase atât de tare de țipetele surorii mele, încât se albăstrise la față și își închisese strâns pălăria, întocmai ca o umbrelă. După o vreme, se uită înspre mine pe furiș și începu să dea din mâini sâsâind și foșnind tot timpul în limba lui ciudată. Părea că încearcă să mă prevină de ceva, dar nu înțelegeam despre ce putea fi vorba. Myrtle o luase deja trufașă la pas spre dealurile scăldate de Soare și știam că trebuie s-o urmez.

– Îmi pare rău, i-am spus omului-ciupercă.

Mă uitam în urmă la el pe măsură ce mă apropiam de Myrtle. Încă mai gesticula, apăsând cu mâinile pe tulpină în locul unde ar fi trebuit să fie gâtul, dacă ar fi avut unul. Mi s-a părut că arată trist.

Când am ajuns-o pe sora mea, ea se oprise în vârful unei creste zimțate de stâncă lunară.

– Foarte urât din partea ta, i-am spus. Tata ne-a spus întotdeauna să fim politicoși cu toate creaturile conștiente, chiar

dacă sunt doar ciuperci. El spune că un gentleman nu trebuie să aibă prejudecăți...

– Privește! m-a întrerupt Myrtle.

M-am uitat și am văzut imediat de ce se oprise acolo. Dincolo de creasta pe care stăteam, se întindea o câmpie punctată din loc în loc cu blocuri înalte de piatră, roase de vânt, iar printre aceste turnuri se îngrămădeau alandala o mulțime de ulcele mari și albe. Fiecare ulcică era mai înaltă decât Myrtle și avea o formă aproape sferică. Și absolut toate erau sparte; fie crăpate exact pe jumătate, cu cioburi și fragmente împrăștiate peste tot, fie doar perforate de o gaură mică și neagră aproape de vârf. Bucățile sparte scârțâiau sub picioarele noastre pe măsură ce coboram povârnișul, uitându-ne mirați în jurul nostru la mormanul de ulcele. Trebuie să fi fost vreo zece mii. Oare cine le făcuse? De unde or fi venit? Am și uitat cât de obosit și înfricoșat eram când am început să-mi imaginez cum va deveni numele meu cunoscut pentru această descoperire: Arthur Mumby, primul explorator în Câmpia Ulcelelor!

– Vai, uite! țipă Myrtle arătând spre ceva.

Pe fundul uneia dintre ulcelele din apropiere, care fusese atât de sfărâmată, că mai rămăsese doar un fel de castron șters, erau resturi de oase albe.

– Probabil că e o urnă funerară, i-am spus. Mă gândesc că, în trecut, când mureau, reprezentanții vreunei importante rase lunare dispărute erau puși să se odihnească în aceste recipiente. Mă întreb cine erau. Nu strămoșii prietenului nostru ciupercă, asta-i sigur. Ciupercile n-au oase.

– Și nici nasturi, replică Myrtle iritată. Arătă spre ceva aflat printre oase, iar eu m-am aplecat și l-am ridicat. Avea dreptate: era un nasture de alamă cu un model în relief înfățișând o ancoră înfășurată de o frânghie.

– Expediția MacCallister! am rostit pe nerăsuflate. Au plecat din Port George să exploreze partea întunecată a Lunii prin 1780 și ceva. Nu s-au mai întors și nimeni nu a aflat vreodată ce s-a întâmplat cu

ei. Probabil că unul dintre ei a nimerit aici... Dar chiar în timp ce vorbeam, aveam o vagă bănuială, care vine atunci când o teorie dragă începe să se clatine, despre felul în care unul dintre oamenii căpitanului MacCallister ajunsese să fie îngropat într-o urnă funerară antică de proveniență necunoscută.

– Nu doar *unul*, șopti Myrtle cuprinsă de groază. Sunt oase și în ulcica asta.

Am căutat în altă urnă, și apoi în alta. Mai multe oase, mai mulți nasturi și o sabie ruginită. Și urnele erau făcute dintr-un material pe care nu reușeam să-l identific: nu era porțelan și nici ceramică, dar era la fel de tare și de lucios. În unele nu erau deloc oase. Într-una am găsit cochilia sfărâmată a unui mic melc lunar.

– Vai, Art, spuse Myrtle, jucându-se cu medalionul de aur de la gât, care strălucea în lumina Soarelui. Ce-o fi locul ăsta înspăimântător?

De undeva se auzi un huruit, un vâjâit. M-am uitat în sus. Nu se mișca nimic. Stelele atârnau nemișcate și reci deasupra Câmpiei mele de Ulcele, iar vântul lunar sufla mici rafale de praf de pe vârfurile turnurilor de piatră. M-am întors spre Myrtle, vrând să-i spun că trebuie să ne grăbim. Dar Myrtle nu mai era acolo.

– Myrtle! am strigat. Nu înțelegeam unde putea să dispară din moment ce mă uitasem în altă parte doar o clipă. Am căutat-o printre ulcelele din apropiere și chiar m-am uitat înăuntrul câtorva dintre ele, dar nu am găsit altceva decât oase. Am început să fug și în același timp să strig:

– Myrtle! Myrtle!

Pe Lună poți să alergi o distanță foarte mare într-un timp foarte scurt. Astfel că făceam un pas de aproximativ douăzeci de metri. De fiecare dată când aterizam, transformam o urnă în praf și pulbere. Într-una am văzut un schelet mai recent decât celelalte, cu bucăți de

carne și haine atârnând încă de oase. Gleznele îi erau prinse una de cealaltă cu cătușe ruginite. Săracul de el trebuie să fi fost vreun ocnaș evadat de pe Muntele Groazei – și totuși cum a ajuns *el singur* să fie îngropat într-o urnă?

Răspunsul mi-a venit de undeva, de sus sub forma unor aripi imense fâlfâitoare și huruitoare. Am reușit să zăresc un corp gigantic acoperit de blană, niște ochi multicolori și o limbă ce se desfăcea ca arcul unui ceas stricat. Apoi ceva m-a înțepat pe gât și am căzut în întuneric.

CAPITOLUL CINCI

ÎN CARE SUNTEM PRIZONIERI PE CÂMPIA ULCELELOR ȘI NE AȘTEAPTĂ O SOARTĂ ÎNGROZTOARE (DIN NOU)

Când mi-am revenit, eram încă în întuneric și nu mă puteam mișca. Zăceam pe o suprafață dură, inconfortabilă, care părea să se curbeze sub obrazul meu, și mai jos sub corpul meu, ca un castron sau...

M-am cutremurat când am înțeles în sfârșit că mă aflam *înăuntrul* uneia dintre urnele de pe Câmpia Ulcelelor. Probabil că cineva sau ceva mă crezuse mort și mă închisese într-unul din vasele acelea nepământene, unde vor zăcea și oasele mele și se vor albi, ca acelea ale bieților oameni peste rămășițele cărora dăduserăm Myrtle și cu mine.

– Myrtle! am încercat să strig, dar nu mai aveam voce.

Și dintr-odată, în întuneric, ceva se mișcă lângă tălpile mele. Nu eram singur în ulcică. Am simțit greutatea unui corp dens târându-se pe lângă picioarele mele paralizate. Eram atât de speriat, încât am reușit să scot un fel de sunet forțat („Hmmm“, cam așa a sunat) și am simțit chestia aceea tresărind și am auzit-o mârâind sau mai degrabă *ciripind*. Începu să mă tragă de cizmă.

Am încercat cu disperare să mă mișc, sperând să sparg cu picioarele peretele temniței în care mă aflam. Dar picioarele mele erau la fel de grele și fără viață ca niște frânghii ude. M-am străduit să-mi mișc măcar mâinile, gândindu-mă că, dacă aș ajunge la buzunare, aș putea scoate cutia de chibrituri și aș aprinde unul ca să pot vedea cu cine fusesem întemnițat. Dar eforturile mele au fost zadarnice căci nu am reușit să mă mișc deloc. Probabil, chestia aceea cu aripi și ochi strălucitori, lucioși, îmi injectase o substanță paralizantă. În scurtul moment în care apucasem să o văd, mi se păruse că semăna cu o molie uriașă. Mă așteptasem să mă mănânce, nu să mă închidă într-o ulcică. De ce ar închide oamenii o molie în ulcele?

Și apoi am înțeles. Nu eram de mâncare pentru ea, ci pentru odrasla ei! Chestia pe care o simțeam ciugulind și ronțăind la picioarele mele era un fel de omidă. Molia confecționase această ulcică din salivă, praf lunar și scoarță mestecată de copaci-ciuperci și făcuse un ou în interiorul ei, lăsându-mă acolo cu el, pentru a servi drept hrană larvei flămânde atunci când ar fi ieșit din ou.

Printre cărțile mamei mele, descoperisem odată un volum de povestiri scrise de un domn pe nume Poe, care locuia în Coloniile Americane ale Maiestății Sale. Una dintre ele, *Înmormântarea timpurie,* îmi provocase coșmaruri săptămâni întregi după ce o citisem și îmi amintesc că mă gândeam că nu există soartă mai groaznică decât să fii îngropat de viu și mă întrebam ce fel de minte nebună și bolnavă ar fi putut inventa o asemenea poveste. Dar cum stăteam acolo întins, imobilizat într-o ulcică pe partea întunecată a Lunii, având drept companie o omidă rapace, am realizat că domnul Poe era un tip destul de vesel și că povestirea lui era chiar optimistă.

Cu eforturi imense, am reușit să strig după ajutor. Nu mă așteptam să mă ajute cineva, acolo, în colțul acela neexplorat al Lunii, dar era singurul lucru pe care îl mai puteam face și, în timp ce strigam, mi-am dat seama că pe scârbosul meu tovarăș îl deranja zgomotul pe care îl făceam.

– Ajutor! am strigat iarăși.

Spre surprinderea mea, am auzit un răspuns. O clipă mai târziu, ceva lovi ulcica din afară. Se ivi o rețea de crăpături fine care se lărgiră sub impactul unei a doua lovituri. Din exterior se auzeau voci strigând: „Aici" și „E cineva zidit în asta"! Voci englezești! „Ura!", m-am gândit eu și am strigat: „Ajutor!" cât mă țineau plămânii, ca să-mi încurajez salvatorii.

Un perete al ulcelei se prăbuși brusc și, pe măsură ce lumina se revărsa înăuntru, am privit pentru prima dată creatura al cărei mic-dejun trebuia să fiu. I-ar fi provocat coșmaruri chiar și domnului Poe. Un vierme păros, pe jumătate cât mine, se ridicase pe ultimele din sutele de picioare și deschisese o gură complicată plină de dinți imenși, șuierând la mine. N-am văzut dacă avea ochi, dar, cum locuia în întunecimea unei ulcele, nu cred că avea nevoie de ei. Oricum, n-am studiat-o decât o fracțiune de secundă; apoi se auzi o bubuitură puternică de undeva de lângă urechea mea dreaptă și vârful ulcelei dispăru într-un jet de fragmente zburătoare, împreună cu cea mai mare parte din omidă.

Se simțea un miros, despre care am bănuit că era al prafului de pușcă, și era și mult fum. O mână mă prinse de umăr și mă întoarse. O față se uită în jos la mine.

Nu știu la ce mă așteptam. Poate la unul din acei Mari Vânători Albi care călătoresc mereu în sălbăticiile Africii sau ale planetei Marte în căutarea unei partide de vânătoare importante, numai cu câteva călăuze indigene după ei și cu arma lor de vânătoare de încredere. În acest caz, salvatorul meu avea o asemenea armă, dar nu semăna absolut deloc cu vânătorii despre care citisem în cărți. În primul rând că era și el aproape un adolescent, cam de-o seamă cu Myrtle. Era încălțat cu cizme înalte și purta o pălărie șmecheră foarte veche, iar fața lui, singura neacoperită de costumul spațial impermeabil, avea culoarea maronie a ceaiului bine fiert. Avea atât de multe

Avea atât de multe cuțite și pistoale la centură,
încât părea cu adevărat disperat.

cuțite și pistoale la centură, încât părea cu adevărat disperat, dar eram ușurat să văd o altă ființă umană, așa că am spus cât de clar am putut printre buzele amorțite:

– Mulțumesc. Eu sunt Arthur Mumby. Încântat de cunoștință.

Băiatul tuciuriu își duse un deget la gură, făcându-mi semn să tac. Apoi alte figuri apărură brusc din spatele lui și mă traseră sus în picioare și, dacă aș fi putut, aș fi fugit, pentru că nou-veniții nu erau umani deloc. Degete și tentacule îmi scotoceau prin buzunare, iar cineva care semăna cu o șopârlă albastră de dimensiunea unui om îmi duse o sticlă la buze. Un lichid fierbinte mi se scurse pe gât și, panicat, m-am înecat și am scuipat și am căzut înapoi pe jos, gâfâind.

– Liniște! spuse băiatul cu arma de vânătoare.

– Are gust rău! am îngăimat eu.

– Este rom, mi-a răspuns el.

– Da, mi-am dat seama.

– Rom jamaican. Va contracara veninul moliei.

Într-adevăr, am descoperit repede că mă puteam mișca, deși îmi simțeam brațele și picioarele grele și încă amorțite.

– Myrtle! am rostit dintr-o suflare.

– Ce? a întrebat băiatul și toți prietenii lui ciudați se uitară unul la altul, dând din umeri, murmurând și oftând în același timp.

– Sora mea! am spus eu, nerăbdător. Cred că a prins-o și pe ea creatura aceea.

Băiatul afișă o mină sumbră și înțelegeam bine din ce motiv. De unde stăteam noi, se vedeau vreo cincizeci de ulcele îngrămădite la umbra unei stânci colțuroase și, deși unele se sfărâmaseră, majoritatea nu aveau decât o gaură pe unde ieșiseră probabil puii de molie, părând aproape intacte. Știam că una dintre ele mai era încă întreagă, închizând-o pe biata Myrtle, dar care dintre ele?

Mă tem că am început să plâng. Mi se părea atât de nedrept ca tatăl meu să fi fost mâncat de un păianjen, iar sora mea devorată de o omidă, în aceeași zi (deși mușteloi li se întâmplă acest lucru în fiecare zi și pe ele nu le auzi plângându-se de asta). M-am gândit cât de

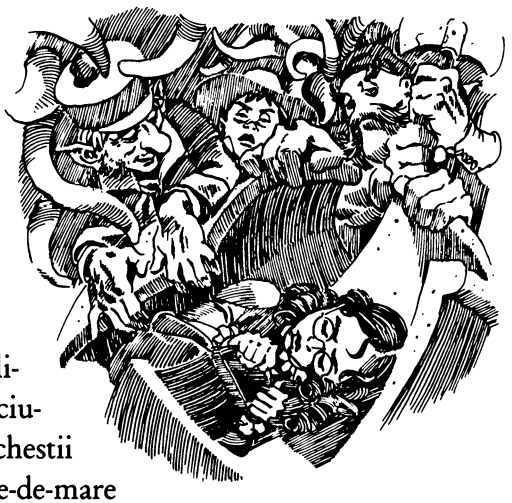

trist era să fiu singur-singurel și mi-a părut rău că ultimele cuvinte pe care i le adresasem lui Myrtle fuseseră reproșuri că se purtase urât cu oamenii-ciupercă.

– Termină cu bocitul! mi-a spus băiatul încet. Molia aia e sigur prin preajmă.

Dar în loc să păstreze și el liniștea, se întoarse către cel mai ciudat dintre însoțitorii lui – două chestii care semănau cu niște anemone-de-mare mergătoare, fără să fie despărțite de vreun braț sau un cap, sau o față, doar coroniță întinse de tentacule delicate, tremurânde.

– Mai e un copil pământean închis pe aici pe undeva, băieți, le-a zis el. Puteți să-i adulmecați gândurile?

Grămezile de ulcele se mișcau, zdrăngănind, în timp ce strania pereche se puse pe treabă, înaintând pe picioarele lor moi ca niște pernuțe, atingând și pipăind ulcelele cu vârfurile tentaculelor. În final, se opriră la una care li s-a părut mai interesantă decât celelalte și începură să ciripească și să gângurească, iar în tentacule le pâlpâiau luminițe. Băiatul și drăcușorii lui de tovarăși și-au scos securile și-au început să spargă peretele ulcelei.

Înăuntru se afla Myrtle, întreagă și nevătămată, cu degetele încleștate pe mânerele valijoarei. Deși fusese răpită înaintea mea, cred că fusese închisă în ulcică după mine, deoarece încă era inconștientă, iar la picioarele ei nu era decât un ou mișcător, cu coaja subțire. Salvatorul nostru îl zdrobi sub tocul cizmei, iar prietenii lui o duseră pe Myrtle într-un spațiu plat, nisipos, între mormanele de ulcele și îi dădură să bea aceeași băutură oribilă la gust. Se trezi tușind și protestând, apoi începu să țipe când văzu cercul de fețe ciudate, neomenești, aplecate deasupra ei.

– Art! Cine sunt aceşti oameni îngrozitori?

– Eu sunt Jack, răspunse glacial băiatul, de parcă nu i-ar fi convenit că prietenii lui erau consideraţi îngrozitori. Ei sunt membrii echipajului meu; toţi sunt camarazi de nădejde. Şi ai face bine să vorbeşti mai încet, domnişorico, pentru că molia aia mai bântuie pe aici.

– Ce molie? întrebă Myrtle, nedumerită.

– Molia-Olăreasă, zise Jack. Umblă prin părţile astea. Îşi face cuib pe stâncile alea şi se aruncă asupra trecătorilor pentru a-i transforma în hrană pentru larve. Ţi-ar fi ronţăit viermii oasele până acum dacă eu şi oamenii mei nu te-am fi scos de-acolo.

– Nu poţi să zici că sunt chiar oameni, obiectă Myrtle, pedantă.

Băiatul pe nume Jack o ignoră.

– Molia răpeşte mai mult melci şi oameni-ciupercă, dar nu refuză nici băieţei şi fetiţe de pe Pământ atunci când îi poate prinde. O atrag lucrurile strălucitoare. Bănuiesc că a scos-o din cuib sclipirea medalionului ăstuia drăguţ al tău.

– Deci asta încerca omul-ciupercă să ne spună! am strigat eu.

– Bineînţeles, spuse Jack. Păcat că nu l-aţi ascultat. Din fericire, ştia că nava noastră acostase aici, prin apropiere şi a venit să ne spună că doi pământeni ignoranţi rătăcesc pe domeniile de vânătoare ale moliei. Şi acum ascunde-ţi tinicheaua aia, ca să putem porni la drum fără probleme.

Şi se întinse şi încercă să-i ascundă medalionul sub gulerul rochiei.

– Cum îndrăzneşti să mă atingi? ţipă Myrtle, împingându-l. Apoi lănţişorul medalionului se rupse şi căzu încet pe jos. Myrtle se împiedică şi căzu în fund, ridicând un nor de praf şi fragmente de ulcele care ar fi îngropat medalionul pentru totdeauna dacă subsemnatul aici de faţă n-ar fi avut prezenţa de spirit să-l ridice şi să-l bage în buzunar. (Rochia de stofă a lui Myrtle oricum n-avea buzunare, aşa încât am considerat că e de datoria mea să am grijă de medalion până vom repara lănţişorul.)

– Sunt o supusă a Maiestăţii Sale, regina Angliei! anunţă Myrtle, care se înroşise peste măsură. Iar acel medalion îmi fusese dăruit de

răposata mea mamă! Of, acest lucru este intolerabil! Insist să ne duceți imediat pe mine și pe fratele meu la guvernator!

Această ieșire a lui Myrtle nu avu chiar efectul scontat. Noii noștri prieteni chicoteau și se înghionteau, foarte amuzați, bănuiesc, de cât de ușor ne lăsaserăm transformați în hrană pentru omizi. L-am auzit pe unul dintre ei spunând că suntem cam verzi, dar el era gri cu patru brațe, așa că cine se credea ca să comenteze?!

Jack se uită mânios la ea, de parcă nu era obișnuit să i se vorbească pe un asemenea ton și nu știa exact cum să reacționeze.

– De unde sunteți voi totuși? întrebă el până la urmă. Ce vă aduce pe Lună?

– Vă rog, domnule, i-am spus eu, chinuindu-mă să fac o impresie bună salvatorilor noștri înainte ca sora mea să mai spună ceva care să-i enerveze iar. Suntem de pe Larklight, domnule. Este o casă, un fel de casă care plutește în spațiu. A fost atacată de niște păianjeni monstruoși care l-au mâncat pe bietul nostru tată.

Cuvintele mele puseră cel puțin capăt râsetelor echipajului. Jack se uită la mine.

– Asta înseamnă că sunteți orfani? întrebă.

Am dat din cap că da.

Păru să-i schimbe părerea despre noi. Ne privi cu un fel de milă răutăcioasă.

– Hai să mergem! spuse. Nava noastră e la câțiva kilometri. O să vă luăm la bord.

– Ce navă? întrebă Myrtle furioasă, în timp ce Jack o luase înainte, păşind maiestuos printre grămezile de ulcele, cu arma sprijinită de umăr. E doar un băiat, Art. Cum să aibă o navă?

Unul din tovarăşii băiatului se aplecă s-o ajute pe Myrtle să se ridice, dar ea se feri, deoarece creatura respectivă era un fel de crab gigant şi în loc de mână îi întindea un cleşte mare albastru-închis. Aceasta se uită la ea din interiorul cochiliei şi îi spuse cu toată convingerea:

– Vei fi în siguranţă, domnişoară. Nimeni nu păţeşte nimic în timp ce navighează prin marea de eter alături de căpitanul Jack Havock.

– Of, lasă-mă în pace, insectă oribilă! se plânse sora mea.

Individul care arăta ca o şopârlă albastră se apropie de Myrtle dintr-o parte, ceea ce o făcu să sară în sus, pentru a se feri, astfel că se trezi mergând exact în spatele băiatului, cu crabul şi toţi ceilalţi adunaţi în jurul ei, privind spre cer din când în când, ţinându-şi cuţitele şi puştile la îndemână. Eu alergam în spatele lor, şoptindu-mi:

– Nu se poate să fie el Jack Havock! Pur şi simplu, nu se poate!

CAPITOLUL ȘASE

NE ÎMBARCĂM PE NAVA SPAȚIALĂ *SOPHRONIA*, UNDE FAC O DESCOPERIRE REMARCABILĂ DESPRE COMBUSTIBILUL SPAȚIAL

Adevăratul Jack Havock nu era un băiat de cincisprezece ani; eram absolut sigur de asta. Nu știa nimeni prea bine cine era sau de unde provenea, dar un lucru era clar: nu era un simplu băiețandru. Cum ar fi putut să fie? Era Spaima Continentului Eteric, un căpitan cutezător de pirați care jefuia navele Companiei Regale Interplanetare de trei ani, scăpând de fiecare dată cu magaziile navei pline-ochi de pradă. Când expediția doctorului Ptarmigan pe Saturn s-a pierdut fără urmă, pe Jack Havock s-a dat vina. Toate fotografiile pe care le văzusem îl înfățișau ca pe un pirat musculos, cu lumânări aprinse în barbă și cu un șiș între dinți, atacând nave comerciale lipsite de apărare cu câte un pistol în fiecare mână și cu banda lui de calistani hidoși și ionieni înarmați urlând în jurul lui. M-am întrebat cum de băiatul ăsta slăbănog și tuciuriu, cu o șleahtă de șopârle și crustacee

după el, a îndrăznit să fure numele lui Jack Havock. Dacă află adevăratul Jack Havock și vine să și-l revendice?

Am ajuns-o din urmă pe Myrtle și am luat-o de mână. S-a uitat la mine cu niște ochi mari, șocați.

– Trebuie să scăpăm de ticăloșii ăștia, Art! mi-a șoptit ea.

– Doar fiindcă arată un pic ciudat, i-am spus eu, nu înseamnă că sunt ticăloși. La urma urmei, ei ne-au salvat de Molia-Olăreasă. Ar putea să ne ajute să dăm de autorități.

– Poate că ai dreptate, a oftat Myrtle.

Și apoi a strigat:

– Băiete! De îndată ce ajungem la nava voastră, insist să ne duceți direct la reședința guvernatorului din Port George. Trebuie să-l informăm pe Excelența Sa de păianjenii care ne-au invadat casa, ca să trimită o canonieră[1] și câteva detașamente de soldați să le vină de hac.

Jack îi aruncă o privire peste umăr, dar continuă să meargă.

– Nu am de gând să merg nicăieri aproape de Port George, domnișorico.

– Dar, vai, domnule, am spus, alergând să-l ajung din urmă, s-ar putea să fie foarte important! Acești păianjeni nu semănau cu nimic din ceea ce am mai văzut! Chiar și tatăl nostru, care studia de mulți ani toate creaturile ciudate ale Cerului, a fost surprins când i-a văzut! Cred că au venit de dincolo de granițele spațiului cunoscut, de pe Saturn sau chiar de pe Uranus...

– Art! m-a avertizat Myrtle, întrerupându-mă. Oamenii educați vorbesc despre această planetă singuratică folosind numele său original, Georgium Sidus. Astfel nu mai lasă loc de glume ieftine.

– Myrtle, am strigat eu, cum poți să te gândești la asemenea fleacuri în astfel de momente? Tata a fost devorat de păianjeni! Tot imperiul se poate afla sub amenințarea păianjenilor ăstora!

– Cu atât mai mult trebuie să ne ferim de vulgarități și grosolănii, spuse Myrtle.

---

[1] Navă militară mică înzestrată cu mijloacele necesare pentru escortare, patrulare și pentru serviciul de pază. (n.tr.)

– Îmi pare rău de tatăl vostru, zise Jack, continuând să meargă, dar mă doare undeva de imperiul vostru.

– Vai, țipă Myrtle, și nu mi-am putut da seama ce a șocat-o mai mult: lipsa de patriotism a băiatului sau felul în care se exprimase.

– Crezi că mie și echipajului meu ne pasă? continuă el. Pentru noi este același lucru dacă trăim sub stăpânirea reginei Victoria sau a unei gloate de târâtoare care au venit de pe Ur... pardon, de pe Georgium Sidus. Tot niște marginalizați rămânem, nu-i așa, băieți? Tot trebuie să trăim după capul nostru și să ne ascundem departe, în întuneric, unde nu ajunge litera nici unei legi...

Tovarășii lui Jack îl aprobară dând din cap și bolborosind. Disperată, Myrtle încercă să facă apel la instinctele de mercenar ale noului nostru prieten.

– Te rog, du-ne la reședința guvernatorului! O să-i spun să-ți ofere o mică recompensă pentru ajutorul tău...

Auzind acestea, Jack se opri. Se întoarse, își ridică arma și o îndreptă spre capul lui Myrtle.

– Of, foarte bine, netrebnicule! țipă ea, ferindu-se. O recompensă *mare*.

Arma se descărcă și ecoul bubui ca un tunet puternic printre munții lunari tăcuți. De fapt, nu țintise spre Myrtle, ci, bineînțeles, spre molia uriașă care se repezise spre noi, într-un zbor silențios, din cerul din spatele ei. Ploua peste noi cu bucăți din monstru – picioarele, antenele și praful argintiu de pe aripile ei – pe măsură ce fumul de la armă se risipea.

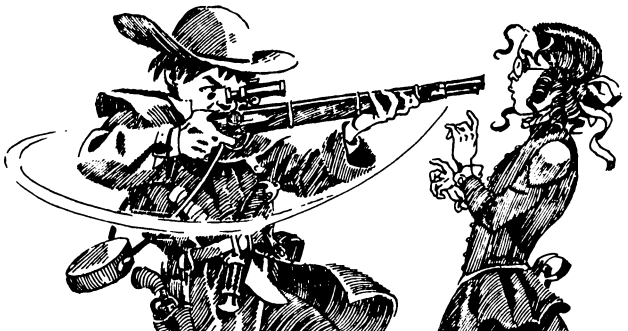

– Ți-am mai spus să vorbești mai încet, domnișorico, spuse Jack. Reculul provocat de armă îl împinsese cam la cinsprezece metri depărtare și stătea acolo așteptându-ne sub niște copaci-ciupercă.

– Frumoasă împușcătură, Căp'tane, spuseră în cor drăcușorii săi, dansând a victorie peste rămășițele moliei, murdărindu-și pantalonii.

– Iată o molie care n-o să-i mai înșface de acum încolo pe bieții oameni-ciupercă! Bine lucrat, căpitane Jack!

După ce am luat-o iar din loc, am început să mă întreb dacă nu cumva el ar putea fi cu adevărat legendarul Jack Havock. Membrii echipajului său păreau, cu siguranță, sălbatici și periculoși. Pe măsură ce mergeam, am profitat de ocazie să-i observ, să le ascult discuțiile și să le învăț numele. Era un ionian mic și gras, cu pieptul ca un butoi și cu patru brațe, fiecare cu câte patru degete groase, căruia ceilalți îi spuneau cu respect „Domnul Munkulus", și pe care l-am identificat ca fiind secundul navei. Mai erau cele două anemone-de-mare mergătoare, aproape identice, cu coronițe de brațe tremurânde acolo unde ar fi trebuit să le fie capetele, care nu vorbeau, ci gângureau și ciripeau ca păsările; se numeau Squidley și Yarg, Gemenii cu Tentacule. Apoi mai era un spiriduș pe care îl chema Grindle, ale cărui vorbe constau exclusiv din niște înjurături îngrozitoare. Am văzut că sora mea roșea ori de câte ori deschidea el gura, și atunci ființa aceea care semăna cu un crab, pe nume Nipper, se tot întorcea spre el și-i spunea:

– Ai grijă cum vorbești! Nu uita că sunt și doamne de față!

La început nu am înțeles la cine se referea când spunea „doamne", până nu m-am uitat din nou la șopârla aia albastră cu capul țepos. Avea ceva grațios și feminin în

mișcări și am început să bănuiesc că era o femelă – deși nu-mi puteam imagina ce specie era, pentru că nu existau șopârle albastre vorbitoare în nici o enciclopedie citită *de mine* vreodată.

După vreun kilometru, șopârla mi-a confirmat bănuielile, când i-a întins cu delicatețe o mână albastră surorii mele, spunându-i:

– Mă numesc Ssillissa, domnișșșoară; o să fie frumos cu încă o fată la bord.

Myrtle s-a dat înapoi, profund șocată. Nu știu ce-a supărat-o mai tare – dinții tăioși și limba ascuțită, neagră și tremurândă a Ssilissei sau faptul că purta pantaloni.

Am mai mers încă un kilometru în această ciudată companie și ne-am trezit intrând într-o pădure lunară de copaci-ciupercă foarte groși, unii dintre ei ridicându-se sute de metri în gravitația scăzută a Lunii. Am luat-o printr-o trecătoare îngustă și pietroasă, acoperită de coroane largi de pălării de ciuperci, și chiar în fața noastră se afla o navă spațială, așezată la baza unui canion, vizibilă doar când te apropiai de ea. Avea cam un sfert din mărimea cargobotului[1] care ne aducea proviziile la Larklight, iar benzile de metal, care îi înconjurau corpul de lemn, aveau straturi de rugină și erau acoperite de lipitori spațiale și mănunchiuri de alge. Părea să aibă pe puțin o sută de ani și, în spate, deasupra țevilor de eșapament în formă de pară, ferestrele verticale ale vechii camere de la pupa sclipeau în lumina de fundal a Pământului îndepărtat. Era o sculptură aurie sub fereastre: păsări și îngeri, și un pergament vopsit, care se cojea, și care îi dezvăluia numele:

– Ce navă veche și murdară! exclamă Myrtle de îndată ce o văzu. Doar nu te aștepți să urcăm la bordul ei? N-are cum să fie sigură!

– O să zboare, spuse Jack uitându-se urât la ea, și prietenii lui se uitară urât și ei, căci nici unui eteronaut nu îi place să-i fie discreditată

[1] Navă maritimă comercială destinată transportului de mărfuri la mare distanță (n.tr.)

nava, oricât de modestă ar fi ea. Jack scoase o cheie grea din buzunar și o băgă în încuietoarea de la tambuchiul[1] mare și arcuit al navei.

– Îmi pare rău că nu se ridică la standardele tale, domnișoară Mumby. Preferi să mergi pe jos?

– Nu asta am vrut să zic, răspunse Myrtle afectată, și apoi și mai afectată pe măsură ce Jack ridica trapa și mirosul închis, de mucegai, de vas, din interiorul navei *Sophronia* ne înconjura.

– O să vă lăsăm aproape de Muntele Groazei, spuse Jack întorcându-se spre noi în timp ce oamenii săi începură să intre prin deschizătură, trecând pe lângă el. De acolo puteți ajunge destul de ușor pe jos la Port George.

– Of, strigă Myrtle, nu mai vreau să merg pe jos! Suntem așa de obosiți de la atât mers pe jos și de la evadări în ultima clipă de la moarte sigură. Nu ai putea să găsești cumva o cale să ne lași chiar în Port George, de preferat într-un loc drăguț și aproape de reședința guvernatorului?

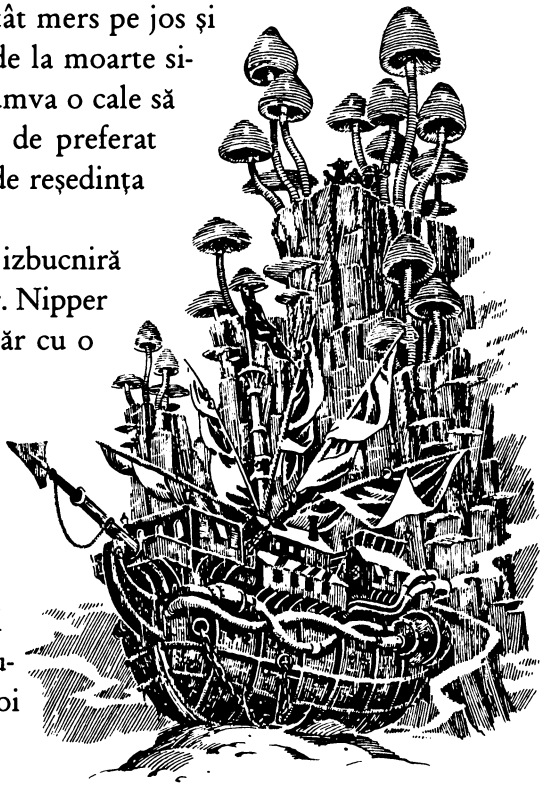

Ceilalți, cei care o auziseră, izbucniră în râs, dar Jack se încruntă doar. Nipper o mângâie pe sora mea pe umăr cu o gheară prietenoasă.

– Bate-te peste gură, domnișoară, spuse el, Căpitanul Jack nu se poate apropia de Port George! Și mai ales de casa guvernatorului unde sunt atâtea arme și atâția soldați! Nu știai că el este pirat și că ar fi spânzurat în lanțuri împreună cu noi toți dacă ar fi prins?

[1] Deschizătură cu capac în puntea unei nave, care servește pentru intrarea în încăperile de sub punte, trapă. (n.tr.)

– Un pirat? spuse Myrtle cu o voce slabă, şoptită. Se uită spre cel mai înalt catarg al navei şi văzu drapelul care flutura acolo; negru ca noaptea, cu un craniu cu trei ochi şi două oase albe încrucişate deasupra lui, unduindu-se semeţ în briza lunară.

Asta era deja prea de tot. Fusese o zi lungă, plină de păianjeni, molii şi ciuperci, dar să întâlneşti la sfârşitul ei piraţi în carne şi oase era ultima picătură. Scoase un geamăt pierdut şi leşină în ghearele lui Nipper, care o ridică cu grijă şi o duse prin tambuchiul deschis până în cala navei *Sophronia.*

Interiorul navei piraţilor era o cavernă mucegăită de lemn, plină de frânghii, butoaie, hamace, cufere, tuburi, felinare, scări, umbre, lăzi, cuşti, suporturi pentru unelte, arme, mormane de alice, rafturi cu săbii şi perii, şi îndesătoare de tun, şi un miros puternic de corpuri neumane şi nespălate. Nişte izmene fuseseră agăţate la uscat pe o sârmă şi am observat că majoritatea pantalonilor aveau craci în locuri ciudate şi câteva veste aveau multe mâneci. Am răsuflat uşurat că Myrtle nu era conştientă pentru că nu cred că nervii ei delicaţi ar fi suportat o privelişte atât de hidoasă.

Nipper o aşeză pe un morman de prelate, într-un colţ liniştit, între cele două suporturi de lemn care consolidau nava veche, şi toţi membrii echipajului se adunară în jur ca să se holbeze la ea. Văzând-o zăcând acolo înconjurată de adunătura aia de fiinţe ciudate, mi-a zburat gândul la o imagine din *Poveştile Fraţilor Grimm,* cea cu *Albă-ca-Zăpada şi cei şapte pitici.* Dar deşi toţi păreau înduioşător de îngrijoraţi pentru ea, Jack nu părea deloc afectat.

– Ce staţi acolo ca viţeii la poarta nouă, de parcă n-aţi mai văzut un pământean până

acum? țipă el. Dacă a văzut cineva nava lor de salvare căzând înseamnă că navele guvernului sunt deja în drum spre noi. Și nu e exclus ca acea canonieră care ne-a urmărit de pe Marte să fie pe undeva, la pândă. Doar nu vrem să ne prindă înainte de a pleca, nu-i așa?

Membrii echipajului o zbughiră care încotro și începură să tragă de frânghii, să fixeze prăjini în cabestane[1] și să trebăluiască în general ca niște câini spațiali cu experiență, cântând de zor un cântec voios marinăresc, numit *Numai bine și adio doamnelor tale din Ph'Arhpuu'xxtpllsprngg.* M-am ghemuit lângă Myrtle și am observat că, deși era palidă, sub stratul de praf lunar de pe față, dormea liniștită. N-am avut inima s-o trezesc pentru că știam cât o să urască hărmălaia și mizeria din jurul nostru, așa că m-am uitat în jur, întrebându-mă unde să mă duc, până am observat-o pe persoana aceea albastră reptiliană pe nume Ssillissa strecurându-se printr-o ușă mică de alamă din capătul cabinei. Aveam o vagă idee cu privire la ce s-ar fi putut afla acolo, așa că am alegat după ea, prinzând marginea ușii înainte de a se închide, și m-am strecurat înăuntru fără ca Ssillissa să mă observe.

Exact cum mă așteptam, ușa ducea în încăperea unde se producea combustibilul spațial – camera motoarelor alchimice de la pupa *Sophroniei.* Țevi, tuburi și conducte șerpuiau în jurul meu, încălcite pe pereți și tavan, amintindu-mi vag de camera boilerelor de la Larklight. În mijlocul încăperii se afla marele alambic: vasul în care substanțele secrete care furnizează energie navelor spațiale sunt amestecate și transformate în combustibilul spațial.

Unul dintre lucrurile pe care mi le aminteam din știrile din ziare despre faptele lui Jack Havock era misterul care învăluie nava sa. Colegiul Regal al Alchimiștilor pretindea că nici unul dintre membrii săi nu s-ar înjosi să obțină combustibil chimic pentru un pirat și, cu toate acestea, *Sophronia* gonea prin eter destul de vioaie, în avantajul delictelor lui Jack, deplasându-se cu o viteză care nu ar fi putut fi atinsă fără un motor alchimic și un alchimist care să-l manevreze.

---

[1] Dispozitiv de ridicat și de deplasat greutăți folosit, în special, pe nave sau pe autovehicule grele; tambur de lemn pe care se înfășoară cabluri (n.tr.)

Pe măsură ce mă furişam pe după ţevăraie, deveneam tot mai nerăbdător să-l văd pe ticălosul acela de alchimist pe care Jack trebuise să-l angajeze.

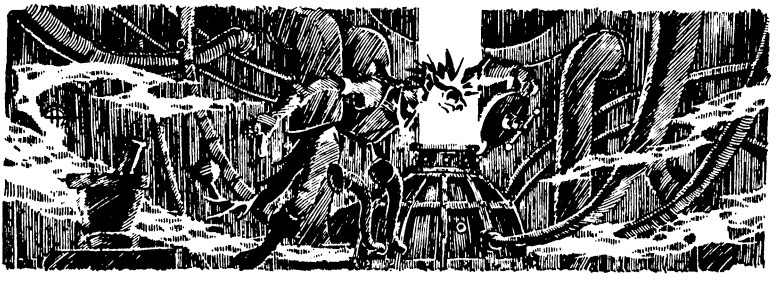

Dar, spre surprinderea mea, Ssillissa cea albastră era, cu excepţia mea, singura fiinţă din încăpere. M-am uitat, din ce în ce mai entuziasmat, cum şi-a pus un şorţ greu de piele şi mănuşi, şi cum şi-a tras peste ochi nişte ochelari de protecţie din sticlă fumurie. Apoi s-a aplecat peste alambic şi a deschis capacul gros de acces din vârf – dar ce făcea acolo nu am putut să văd pentru că o lumină orbitoare a umplut camera şi a început să se audă o muzică ciudată. Note misterioase şi tremurătoare se împleteau în armonii supranaturale. Puntea începu să duduie şi să tremure, iar ţevile după care mă ascundeam începură să se încălzească. Speriat, m-am întors, am deschis uşa şi m-am rostogolit afară, în partea centrală a navei – până când am simţit o mână fermă pe umărul meu.

Jack Havock mă ridică în picioare. Faţa lui întunecată deveni şi mai întunecată când îmi spuse:

– Spionezi deci.

– Nu, domnule! am negat eu. Vă rog, domnule, mă uitam numai! Nu am mai văzut combustibil spaţial până acum...

– Nici eu, spuse Jack, lăsând-o mai moale şi dându-mi drumul. La bordul acestei nave, camera motoarelor e teritoriul Ssillissei şi noi, ceilalţi, o lăsăm să-şi vadă de treabă. Iar tu ai face bine să ne urmezi exemplul.

– Dar ea este..., am spus, adică ea nu este...

– Credeai că numai oamenii pot să producă combustibil chimic, nu-i așa? întrebă Jack. Doar domnii britanici, de fapt. Asta ar vrea membrii Colegiului Regal de Alchimiști să ne facă să credem. Dar după cum ai putut tu însuți să observi, nu e adevărat. Ssillissa se pricepe foarte bine la așa ceva. Să facă nava să gonească prin spațiu e la fel de simplu ca mersul pentru ea. Datorită ei am scăpat de multe ori de Marina Maiestății Sale.

– Dar de unde a deprins această pricepere? am mai întrebat eu.

Știam că alchimiștii adevărați au rafturi imense cu cărți și tabele cu logaritmi care să le spună exact cât din fiecare element trebuie pus în amestec și să-i ajute să navigheze în așa fel încât să ocolească fragmentele de asteroizi și să evite coliziunea cu planetele pe lângă care trec, dar nu am văzut astfel de cărți în laboratorul Ssillissei.

Jack mă privea ironic.

– Deja am spus prea mult, mi-o tăie el. *Știe* s-o facă și asta e tot ce contează. Și își păzește știința cu aceeași ferocitate ca și cei de la Colegiu. Dacă te mai prind că te mai furișezi acolo, o să-i spun și atunci ai să vezi exact cu *câtă* ferocitate. O să te arunce în alambicul uriaș și o să lase elementele alea îngrozitoare să te coacă până ai să ajungi cenușă!

M-a dat deoparte, după care a luat-o cu pași mari de-a lungul punții zdrăngănitoare și huruitoare, strigând:

– Ridicați ancora, băieți! Domnule Munkulus, stabilește cursul spre Muntele Groazei, fără să fim văzuți de ființele umane.

Ionianul își duse un deget la sprânceana noduroasă în loc de salut și se cățără pe o scară până pe o platformă înaltă unde era montată cârma. Ceilalți învârtiră cabestanul și, pe măsură ce făceau asta, lanțurile ancorei zornăiau în armăturile de cablu, iar *Sophronia* se cutremura și se clătina, decolând în înaltul Cerurilor. Am simțit un gol imens în stomac.

Am zbughit-o către cel mai apropiat hublou, întrebându-mă dacă să o trezesc sau nu pe Myrtle. Dar nu ar fi făcut altceva decât să se plângă de mizeria și primejdia în care ne aflam, iar când am văzut

prin geam ce era afară, m-am gândit brusc că nu aș vrea ca primul meu zbor să fie umbrit de lamentările ei.

Era nemaipomenit! *Sophronia* își extinsese aripile spațiale și zbura foarte jos, astfel încât gravitația Lunii mă ținea încă pe punte. Pentru o clipă, am putut să văd umbra noastră neagră și adâncă zburând în paralel cu noi pe lângă munții albi, dar apoi munții rămaseră în urmă și am început să zburăm deasupra unor teritorii plane, deșelenite, unde creșteau din abundență copaci-ciuperci și unde turme de melci sălbatici pășunau în liniște pe pajiștile de mușchi lunar, în timp ce dârele argintii pe care le lăsau se întindeau pe câmpie ca niște drumuri strălucitoare. Un râu curgea la vale dinspre munți, devenind din ce în ce mai larg și mai puțin adânc, pe măsură ce șerpuia din teritoriul crepuscular în lumina puternică a Soarelui, formând până la urmă o strălucitoare mare lunară. Am privit o vreme valurile liniștite – apa nu era deloc adâncă, așa că puteam vedea cu ușurință fundul mării – și apoi, vrând să văd mai mult, am fugit până în fața navei, unde Nipper, foarte amabil, m-a ridicat ca să mă pot uita afară de la un hublou mai înalt.

– Unde suntem? l-am întrebat. Ce mare e asta?

– N-are nici un nume, răspunse Nipper, vocea gravă ieșindu-i printr-o deschizătură a carapacei, odată cu un miros de pește. Dinăuntrul deschizăturii, doi ochi rotunzi și sinceri clipiră la mine; alți doi, din vârful antenelor, se aplecară să mă studieze de sus. M-am întrebat din ce lume ciudată o fi venit. Bănuiam că de pe vreo Lună a lui Jupiter, unde băștinașii iau tot felul de forme ciudate. Cel puțin nu un nume pământesc, continuă el. Poporul ciupercilor îi spune într-un fel, cu siguranță, dar nimeni nu știe cum anume. Nu mulți ca voi au colindat vreodată prin părțile astea ale Lunii. Nu este explorată și nici nu o să fie vreodată, pentru că există chestii mult mai periculoase și mai ciudate decât Molia-Olărească, care trăiesc în aceste dealuri întunecate, gata să-l înșface pe orice explorator care-și bagă nasul pe aici.

În fața noastră, deasupra pânzei de apă strălucitoare, noi dealuri păreau să se ridice din ce în ce mai mult, pe măsură ce le priveam;

vârfuri înalte, înzăpezite, desprinzându-se din fundalul lunar. Le-am recunoscut profilurile crestate din *Atlasul Sistemului Solar pentru băieți.* Muntele Groazei și vecinii lui, Muntele Spaimei, Muntele Infamiei și Muntele Sălbăticiei Absolute. Căpitanul Frobisher trebuie să fi avut o zi proastă când le-a pus numele pentru că, din ce vedeam eu, nu păreau cu nimic mai răi decât ceilalți munți pe care îi văzusem aici, pe Lună.

– Colonia închisorii se află pe partea îndepărtată a celui mai mare, spuse Nipper. În curând o să ajungem acolo.

– Ești sigur că e prudent pentru voi să zburăm atât de aproape de Port George? l-am întrebat, pentru că nu mi-ar fi plăcut ca salvatorii noștri să fie prinși și executați din această cauză.

– Stai liniștit, copil pământean, îmi spuse Nipper țâfnos. Căpitanul nu s-ar fi oferit să vă ducă dacă nu ar fi crezut că vom fi în siguranță. Nu-ți face griji – de îndată ce te lăsăm pe tine și pe domnișoara Mumby pe țărm, Ssil va avea grijă să părăsim orbita atât de repede, încât să nu existe nici o șalupă pe întreaga Lună care să ne poată ajunge. Suntem la fel de protejați ca Banca Planetei Marte.

În acel moment, s-a auzit un zgomot foarte puternic, toată nava s-a cutremurat și am văzut o gaură mare cât capul lui Nipper în platforma de deasupra noastră, și apoi alta și mai mare în peretele opus, pe măsură ce ghiuleaua care o făcuse și pe prima traversă cabina și ieși pe partea cealaltă.

CAPITOLUL ŞAPTE

URA! O VIAŢĂ DE MARINAR PENTRU MINE

ÎNROLEAZĂ-TE ÎN MARINĂ

ÎN CARE NE ÎNFRUNTĂM CU SOLDAŢII MARINEI REGALE

Vântul lunar intră peste noi cu putere, fluturând frânghii şi hârtii, trăgând de părul şi de hainele mele, în timp ce Nipper mă puse repede jos.

– Ce-a fost asta? am strigat, dar crabul uriaş se îndepărtă grăbit.

Toţi piraţii alergau preocupaţi de colo-colo, numai eu nu ştiam ce se întâmplă şi ce-ar trebui să fac. M-am căţărat pe o scară de fier fixată de peretele din apropiere şi mi-am scos prudent capul prin gaura zimţată şi plină de aşchii. Vântul îmi arunca praf lunar în ochi, dar încă mai aveam la gât ochelarii de soare şi, după ce mi i-am pus la ochi, primul lucru pe care l-am observat a fost o altă navă zburând paralel cu noi. În partea din faţă, la prora, avea o ornamentaţie aurie făcută din cartuşe; mai multe hublouri de tun se întindeau ca o tablă albă de şah de-a lungul ei. Dintr-un catarg înalt, flutura mândru şi strălucitor în lumina lunii Union Jack, steagul Marii Britanii. Puteam

să văd chiar și soldații agitându-se pe punte, mânuind un tun care se descărcă într-un nor de fum, chiar sub privirile mele, și care trimise o a doua ghiulea zbârnâind pe lângă prora *Sophroniei*.

– Ura! am strigat, cuprins de înflăcărare patriotică la vederea bravilor noștri marinari. Dar am adăugat repede: „O, nu!" căci mi-am dat seama că salvarea noastră, a mea și a lui Myrtle, însemna moarte sigură pentru Jack Havock și echipajul lui.

– Dă-te la o parte! a mârât domnul Grindle, îndepărtându-mă de acolo pentru ca el și Gemenii cu Tentacule să poată astupa gaura făcută de ghiulea cu o prelată unsuroasă. Și ține-ți capul la cutie! a adăugat, aruncându-mi o privire scurtă înainte de a se pune pe treabă cu un ciocan și niște cuie. Va fi o luptă pe viață și pe moarte!

M-am uitat în spatele meu. Nipper și ceilalți încărcau grăbiți tunurile *Sophroniei* cu tot ce aveau la îndemână – pietre, monezi, tacâmuri, sandviciuri vechi cu pește – și se pregăteau să le împingă spre hublouri. Sus, la panoul de comandă, domnul Munkulus învârtea

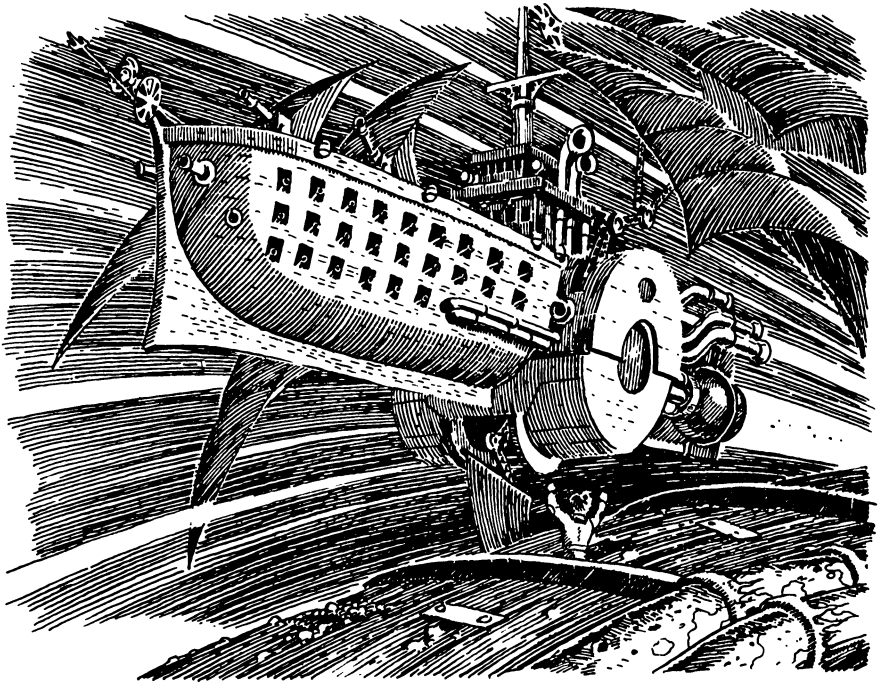

cârma, în timp ce căpitanul Jack se uita concentrat printr-un periscop de alamă. Părea descurajat și, după câteva minute, se întoarse și își luă portavocea.

– N-are rost, băieți! Nu putem să scăpăm de ei. Opriți nava!

– Opriți nava! repetă și domnul Munkulus, ducându-i vestea Ssillissei în camera motoarelor.

Sophronia încetini, iar cântecul motoarelor se stinse brusc. Ancoră ușor în marea lunară și, peste scârțâitul grinzilor și clipocitul apei, am auzit bătăile aripilor celeilalte nave care plutea deasupra noastră. Tovarășii lui Jack oftau, înjurau și-și agitau pumnii. Squidley și Yarg gângureau blând, unduindu-și tentaculele în gesturi complicate care exprimau disperare și jale. Grindle plângea.

– Soldați nenorociți! spuse Nipper amar. Cred că ne-au urmărit tot drumul din spațiul marțian și totul pentru ce? Pentru că am luat câteva tinichele de la niște negustători care se îndreptau spre Pământ, atâta tot.

Am alergat să văd ce face Myrtle, dar ea dormise tot drumul și încă mai dormea. M-am ridicat de la căpătâiul ei și l-am văzut pe căpitanul Jack coborând treptele de la panoul de comandă și trecând în fugă pe lângă mine.

– Ce ne facem, Jack? întrebă Grindle, completându-și întrebarea cu cateva înjurături urâte pe care nu le voi reproduce.

– Ne vom preda, bineînțeles, răspunse tânărul căpitan foarte supărat. Pe mine mă vor spânzura cu siguranță, dar poate, dacă ne predăm în liniște, pe voi vă vor trata cu milă.

Toți membrii echipajului începură să protesteze; spuneau că mai degrabă mor luptând decât să-l vadă pe căpitanul lor arestat. Și eu

încercam aceleași sentimente ca și ei, deși îl cunoșteam doar de vreo oră sau două și știam că e un pirat foarte periculos. La urma urmei, ne salvase pe mine și pe Myrtle de Molia-Olărească și n-aș fi vrut să-l văd târât în lanțuri spre eșafod. Am strigat:

– Nu pot face nimic să vă ajut?

– Tu? se uită el la mine, nevenindu-i să creadă. Bineînțeles că nu! răspunse batjocoritor.

Dar apoi privirea i se opri asupra surorii mele care dormea. Myrtle arată întotdeauna mai bine atunci când e inconștientă. Îi căzuseră ochelarii și părea chiar drăguță, așa cum stătea acolo, palidă și adormită. Jack Havock se încruntă gânditor, trăgându-se de borul pălăriei.

– Sau poate că puteți face ceva, spuse el încet.

Dădu niște ordine, prea repede și prea pline de jargon spațial pentru ca eu să le înțeleg. Următorul lucru care s-a întâmplat a fost că domnul Munkulus m-a apucat strâns și Nipper a luat-o iar în brațe pe sora mea, iar Jack Havock ne conducea în sus pe scara întortocheată, spre panoul de comandă și apoi mai sus, pe altă scară, printr-o ușă rotundă din tavan, care dădea pe puntea *Sophroniei,* partea cea mai înaltă a navei, deschisă spre cer.

Aripile mari și negre ca de liliac ale navei de război băteau încet deasupra noastră. Pe puntea ei principală se adunase un grup de ofițeri îmbrăcați în uniforme, iar un om durduliu cu fața roșie ridică o portavoce de alamă, zbierând la noi prin spațiul care separa cele două nave.

– *Sophronia!* strigă el. Sunt căpitanul Moonfield al navei Maiestății Sale Regale, *Neobosiții.* Am ordine de la amiralii britanici să-l arestez pe cunoscutul pirat Jack Havock. Vă sfătuiesc să ni-l predați, altfel deschidem focul asupra voastră!

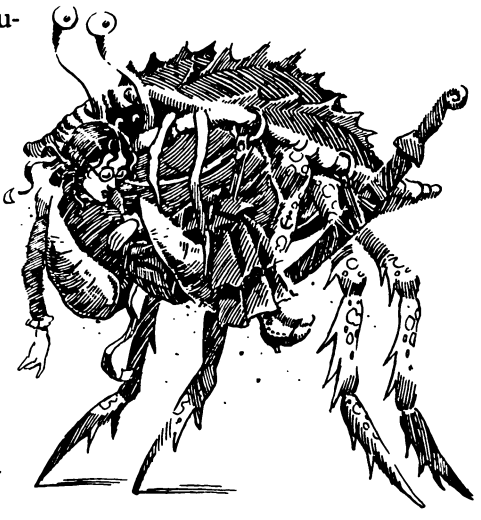

Jack păși spre balustrada ruginită care înconjura puntea principală a *Sophroniei*. Nu avea nevoie de portavoce.

– Eu sunt Jack Havock, urlă el, stârnind ecoul la kilometri distanță, pe marea inertă.

– Ce aiureli! exclamă căpitanul Moonfield. Tu ești doar un băiat! Să vină adevăratul căpitan Havock să stea de vorbă cu noi.

– Ba eu sunt Havock, te asigur, răspunse Jack. Și acești pământeni sunt ostaticii mei! Ce părere ai de asta?

Am văzut telescoapele strălucind când le-au ridicat să se uite la noi. Nipper o zgudui puțin pe sora mea, ca să pară că se zbate, iar domnul Munkulus își folosi unul din brațele de rezervă pentru a mă ciupi de picior, ca să mă zvârcolesc de durere.

– Acum plecăm, spuse Jack. Dacă încercați să ne opriți, această domnișoară și fratele ei vor muri. Dacă trageți asupra noastră, o să arunc *Sophronia* în aer și pe ei odată cu ea.

Cuvintele lui Jack stârniră nedumerire la bordul *Neobosiților*. Tot felul de telescoape și binocluri au fost îndreptate spre noi, și puteam să-l văd pe căpitanul Moonfield adresându-se furios ofițerilor lui, întrebând, cu siguranță, de ce nu fusese avertizat asupra acestor noi complicații. M-am întrebat dacă era genul de căpitan blând care ar avea milă de noi sau genul care ar pune ordinele primite și binele imperiului mai presus de orice, și m-am zvârcolit și mai tare la gândul că ar putea fi din a doua categorie și că aș putea muri în orice moment în bătaia puștilor și tunurilor *Neobosiților*.

Dar Jack, care probabil anticipase confuzia creată la bordul celeilalte nave de cuvintele lui, lovi o dată cu piciorul puntea *Sophroniei*

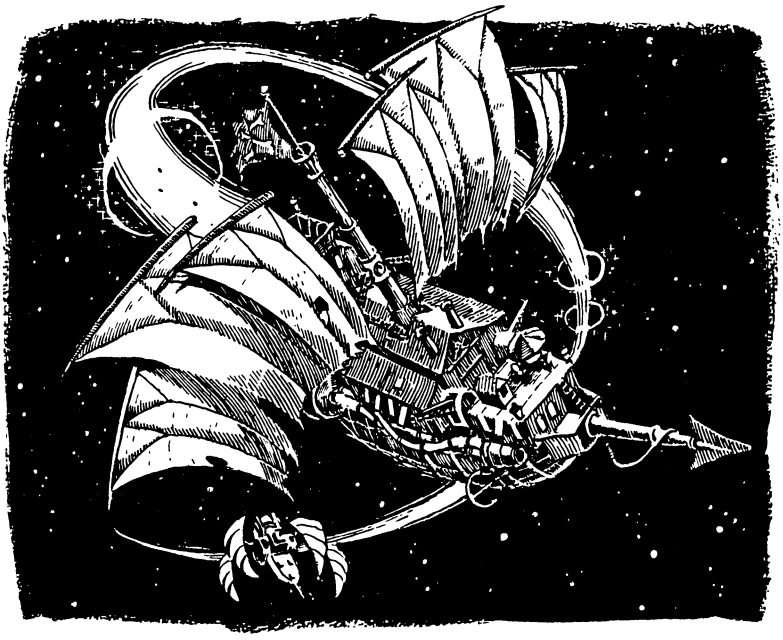

și, undeva acolo jos, Ssillissa auzi semnalul lui și tură motoarele la putere maximă. *Sophronia* se avântă înainte, *Neobosiții* și mările șterse ale Lunii rămaseră undeva în urma noastră, iar aerul se umplu de lumina și zgomotul făcute de combustibilul spațial. Când Jack deschise trapa și mă aruncă înăuntru, am prins pentru o clipă imaginea albastră a Pământului îndepărtat rotindu-se în spațiu.

N-am observat scările, așa că am căzut, dar nu conta, pentru că ieșiserăm deja din gravitația capricioasă a Lunii, astfel că tot ce nu era prins de podea plutea prin aer. M-am rostogolit fără să pățesc nimic printr-un talmeș-balmeș spațial, în timp ce Jack, Nipper și domnul Munkulus coborau plutind în spatele meu. Myrtle dădu slab din picioare într-un nor de jupoane, căci se desprinsese din cleștii grijulii ai crabului. Se întoarse cu capul în jos, iar fustele îi căzură peste față, fapt care o trezi. Chinuindu-se să-și aranjeze jupoanele și să le țină la locul lor, se uita supărată la noi de parcă ar fi fost victima unei glume proaste. Dar nici Myrtle nu putea ignora prea mult scârțâiturile și pârâiturile îngrijorătoare scoase de grinzile navei, și nici lumina

palidă, aurie, care intra prin hublouri, semănând cu lumina amurgului strălucind prin ceață.

– Unde suntem? bolborosi ea.

– Pe Cărările Aurii ale lui Sir Isaac, spuse Jack, plutind pe lângă ea cu o privire triumfătoare. Ssillissa a făcut din nou magie în marele ei alambic, reușind să ne propulseze aproape cu viteza luminii. Nici un muritor nu ne mai poate găsi acum și nici o navă nu ne mai poate urmări.

Am înotat prin aerul plin de tot felul de lucruri până la ea și am luat-o de mână.

– E în regulă, Myrtle, i-am promis. Am avut o mică neînțelegere cu niște soldați ai Marinei Regale, dar totul e bine acum; suntem în siguranță și în drum spre Muntele Groazei.

– Mă tem că nu e așa, zise Jack, privindu-mă sumbru. Nu mai pot risca încă o confruntare cu fregata aceea. Adevărul e că suntem căutați de poliție. Căci chiar săptămâna trecută am atacat și jefuit două nave de pe Marte, amândouă pline de nababi bogați și de doamnele lor, care călătoreau spre Pământ pentru expoziția aia faimoasă. Am crezut că, dacă ne ascundem în munții lunari o perioadă, lucrurile se vor liniști, dar văd că soldații încă ne mai caută. Prin urmare, trebuie să ne ascundem în continuare, într-un loc pe care îl știu eu, ferit de pericole, în cele mai întunecate cotloane ale universului.

– Și cu noi ce se va întâmpla? întrebă Myrtle, începând să plângă.

Jack Havock dădu din umeri.

– Vom ajunge în apropierea unui port într-o săptămână sau două. Până atunci, vă puteți bucura de viața în spațiu, domnișoară. Tu și fratele tău veți fi pirați o perioadă.

CAPITOLUL OPT

ÎN CARE MYRTLE ȘI CU MINE LUĂM MICUL DEJUN CU NOII NOȘTRI COLEGI DE NAVĂ

Când m-am trezit a doua zi dimineață într-un hamac care se legăna, legat de cele două grinzi ale unei cabine auxiliare mici și strâmte, mi-au trebuit câteva clipe să-mi amintesc unde sunt și ce se întâmplase cu mine. Și apoi, ca un duș rece, mi-au venit în minte toate întâmplările din ziua precendentă: păianjenii albi, răpirea tatei, Molia-Olărească și bătălia cu *Neobosiții*.

Am tras perdeaua groasă de fetru de la hubloul de lângă hamacul meu și o lumină aurie îmi umplu cămăruța. Văzusem de mai multe ori de la depărtare aura de alchimie care înconjoară navele spațiale pe măsură ce gonesc prin Ceruri.[1] Era minunat să fiu înfășurat în

[1] Membrii Colegiului Regal de Alchimiști numesc această lumină „Strălucirea Benignă". Cumva, când combustibilul spațial atinge puterea maximă, eterul din jurul navei iese din armonie cu restul Creației, formând o bulă sau un leagăn de Spațiu Alchimic în care se poate călători cu viteze foarte mari, fără ca nava să se facă praf și fără ca membrii echipajului să fie izbiți de peretele din spate ca niște bucăți de jeleu de zmeură. Valul arcuit de particule modificate alchimic care înconjoară navele i-a făcut pe eternauți să vorbească despre „zborul pe Cărările Aurii ale lui Sir Isaac (Newton)", referindu-se la viteza cu care călătoresc între lumi.

acel văl de lumină mistică și protectoare, și pentru o clipă, în ciuda lucrurilor îngrozitoare care mi se întâmplaseră, nu am putut să-mi reprim încântarea.

M-am rostogolit din hamac, am alunecat până în ungherul unde îmi lăsasem hainele și m-am îmbrăcat. Mirosuri ademenitoare se strecurau printre scândurile de la ușa cabinei și, când m-am aventurat în partea centrală a navei, i-am văzut pe membrii echipajului adunați în jurul unei mese, delectându-se cu un mic dejun format din zbârnâitori roșii prăjiți și plăcintă cu cartofi.

Am stat deoparte la început, îmi era teamă să mă alătur lor pentru că păreau mai înfricoșători și mai ciudați decât țineam eu minte, până când Ssillissa și-a întors capul lung și delicat spre mine, iar Nipper m-a tras la masă cu o gheară prietenoasă.

– Unde suntem? i-am întrebat eu în timp ce îl priveam pe Grindle (bucătarul navei) umplându-mi cu mâncare o farfurie de cositor și punând repede un capac peste ea ca nu cumva să plutească ceva afară.

– Călătorim chiar pe Cărările Aurii, răspunse Nipper.

– Suntem în cele mai îndepărtate adâncuri ale spațiului, departe, la sud de Pământ, chicoti Grindle.

– Nu-i spune chiar totul, zise Jack Havock, care trândăvea în spațiu, la capătul îndepărtat al mesei, scobindu-se între dinți, cu un aer gânditor.

– Dar e de-al nostru acum, Jack! protestă Nipper.

– Oare? Jack aruncă scobitoarea, iar aceasta pluti în sus în grămada de gunoi ce atîrna strânsă pe tavan. Eu nu prea cred. Oare știe el cum e să fii o curiozitate și un fugar al legii? E doar un copil, așa că trebuie să-l hrănim, să avem grijă să fie în siguranță, dar nici prin gând să nu-ți treacă să-l facem unul de-al nostru. Ne-ar turna cât ai zice pește dacă ar avea posibilitatea.

– Vai, dar nu aș face așa ceva, pe cuvânt... am spus, gata să pledez în favoarea apartenenței mele la *Sophronia* și echipajul său când, ca de obicei, Myrtle a stricat totul. Ieșise din cabina ei cu părul încâlcit și ridicat din cauza lipsei de gravitație.

– De ce nu există apă de spălat? întrebă ea furioasă. Și Art, îți interzic să mănânci ceva din ce gătește creatura aia; mâinile îi sunt negre de funigine. Într-adevăr, tot vasul ăsta se află într-o stare deplorabilă.

M-am înroșit de jenă; unele ființe ale echipajului începură să râdă, altele păreau șocate. Jack Havock îi aruncă o privire aspră. Apoi se întinse după un bol de cositor folosit de membrii echipajului drept cană de băut. Deșurubă cele două jumătăți și vărsă o sferă tremurândă de apă.

– Voiai apă, domnișoară? Poftim, servește.

Bănuiesc că Jack și prietenii săi trebuie să se fi bătut uneori cu apă ca să mai treacă vremea în plictiseala aia din adâncurile spațiale, pentru că a țintit-o la fix. Ca un balon mare și șovăielnic, globul de apă se rostogoli prin aer până când o lovi pe sora mea chiar în fața ei îmbufnată, unde se sparse în milioane de globuri mici care se răspândiră în toate părțile.

– Vai! strigă Myrtle, și mai zise și alte chestii, dar cuvintele ei fură acoperite de râsetele grosolane de încântare ale membrilor echipajului.

Numai Jack Havock nu râdea.

– Regret că ți se pare atât de murdară casa noastră, spuse el rece. Adevărul e că suntem prea ocupați să fugim de marina voastră ca să mai facem și curățenie. Și, de obicei, nu avem pasageri la bord. Cei care călătoresc la bordul *Sophroniei* trebuie să muncească pentru a-și plăti drumul. Inițial, mă gândisem că tu și fratele tău nu sunteți foarte buni pentru muncă, dar datorită ție mi-a venit o idee. Cât timp veți naviga cu noi, veți fi oamenii noștri de serviciu. O să frecați, o să lustruiți și o să strângeți după noi până când nava noastră o să fie într-o stare *într-adevăr* pe placul dumitale.

Se îndepărtă de masă și plecă plutind spre o platformă mai înaltă. Grindle și Munkulus făceau tumbe prin spațiu râzând în hohote, în timp ce sora mea stătea udă și furioasă în pragul cabinei sale. Începu să plângă și lacrimile se unire cu aura de apă ce atârna în jurul ei.

Mă întrebam dacă să-i sar în ajutor, pentru că îmi era un pic milă de ea, dar eram și supărat. Simțisem că pirații începeau să mă accepte, dar acum, din cauza izbucnirii ei, ajunsesem doar o cârpă pe nava lor. Așa că m-am întors spre micul dejun (nu e ușor să mănânci zbârnâitori roșii și plăcintă de cartofi la 0 BSG, dar anii petrecuți la Larklight m-au făcut destul de priceput la asta) și până la urmă a fost Ssillissa cea care s-a dus fără să spună nimic la Myrtle, a luat-o de mână și a condus-o la masă.

– Gata, domnișșșoară, spuse fata albastră destul de amabilă, împingând micul dejun și un glob de ceai înspre ea. Nu avem mereu timp să ssspălăm la bordul *Sophroniei*, dar mâncați, și am să caut apă și sssăpun pentru dumneavoastră, după ce terminați.

Myrtle se uită urât la mâncare și zise:

– Nu pot să accept mâncare furată de la oameni săraci care au fost apoi omorâți.

– Ce oameni? întrebă Nipper nevinovat, iar Grindle strigă:

– Omor? Unde?

Myrtle își ridică bărbia cu aroganță.

– Poți să negi că toate proviziile voastre au fost furate de pe acele nave pe care căpitanul vostru se laudă că le-a cucerit și jefuit în ultima vreme?

– Am prins chiar eu peștii ăia, strigă Grindle furios, acolo pe puntea principală, cu undița mea.

– Bine, cartofii sunt furați, recunoscu Nipper, timid ca o oaie.[1]

– Dar nu am ucisss pe nimeni! spuse Ssillissa, numeroșii țepi de pe cap tremurând de indignare numai la auzul acestei insinuări.

– Om fi noi pirați, domnișșșoară, dar nu suntem ucigașșși! Noi țintim cu tunul doar către aripile sau țevile de eșapament, iar când urcăm la bordul lor o facem cu pissstoalele neîncărcate.

– Ne agităm mult cu săbiile ca să fim siguri, recunoscu Nipper.

– Și uneori trebuie sssă mai lovim în cap câte un eteronaut mai îndrăzneț ca sssă-l împiedicăm sssă ne facă rău...

– Dar nici unul dintre noi nu vrea *să ucidă* pe cineva...

– Și atunci toate știrile din presă... începu Myrtle.

Ce au mai râs piraților când au auzit asta!

– Sssunt doar poveșșști domnișșșoară, spuse Ssillissa. Ziarele exagerează șșși poate că șșși membrii echipajelor pe care le jefuim mai exagerează șșși ei.

– N-ar da bine să se întoarcă acasă la stăpânii lor și să spună că au fost asaltați și lăsați în pielea goală de un tinerel și o gloată de creaturi ciudate ca noi, chicoti Grindle și lacrimi de voioșie îi țâșniră din ochi și se învârtiră în jurul capului ca un nor de fluturași.

– Am auzit spunându-se că Jack are doi metri înălțime și o barbă neagră stufoasă! se amuză Nipple.

– Și atunci cum explici Expediția de pe Saturn? țipă Myrtle. Nava spațială *Enea* care a fost dată dispărută cu o sută de oameni la bord și *toată lumea* știe că Jack Havock și echipajul său au fost de vină!

– Atunci toată lumea e prossst informată, domnișșșoară, spuse Sssilissa.

– Există eter neexplorat între Jupiter și Saturn, zise Nipper, plecându-și ochii în semn de respect pentru expediția pierdută.

[1] Tot ca un crab arăta totuși, dar sunt sigur că ați înțeles ce vreau să spun.

S-ar fi putut întâmpla orice cu *Enea* și vina nu aparține decât doctorului Ptarmigan pentru că a fost atât de imprudent încât să se ducă acolo.

– Și în plus, ce sens avea să atacăm o expediție științifică? întrebă Grindle. Nu au la bord decât instrumente și savanți cu peruci și redingote. În schimb, acele nave ale Companiei de pe Marte; erau pline-ochi de aur și argint...

– Și cristale! spuse Nipper bucuros.

– Și rochissse minunate de mătassse, oftă Ssillissa.

– Și tot ce a trebuit să facem ca să le avem a fost să tragem câteva focuri de armă pe lângă navă și să urcăm la bordul ei, urlând, țipând și agitându-ne armele neîncărcate, povesti Grindle. Iar restul l-a făcut reputația lui Jack. Pământenii aia se dădeau peste cap să ni se predea și să ne dea toate bunurile lor lumești. Să știi că, dacă Jack ne lăsa să luăm tot ce ne ofereau, n-ar mai fi avut aer și mâncare suficiente ca să se întoarcă la Londra.

– Cu toate astea, noi nu suntem ucigași, domnișoară, spuse Nipper, văzând-o pe sora mea cutremurându-se la auzul trăncănelilor încântate ale lui Grindle despre jafurile din trecut. Majoritatea suntem niște bieți orfani, care am fost închiși până când Jack ne-a eliberat și ne-a dat șansa să ne câștigăm existența aici.

Myrtle se uita bănuitoare la el. Încă nu i se adresase direct lui Nipper, mă tem că pe motiv că era sub nivelul ei să stea de vorbă cu un crustaceu, dar vorbele lui o intrigaseră atât de tare, încât îl întrebă:

– Fiți amabil, domnule Nipper, pentru ce ați fost închis?

Cea care i-a răspuns a fost Ssillissa:

– Pentru că sssuntem diferiți, domnișșșoară. Voi, oamenii, sssunteți majoritatea de treabă, dar sssunt câțiva printre voi care nu pot privi o creatură neobișșșnuită ca mine, Nipper, Squidley sau Yarg fără sssă nu sssimtă nevoia sssă ne ghionteassscă sssau sssă ne înțepe, sssă ne

chessstioneze sssau ssă ne examineze. Cu excepția lui Grindle sssau a domnului Munkulusss, am cressscut cu toții într-un loc unde eram ssstudiați și chinuiți, și am fi putut sssă murim dacă nu era dragul nossstru prieten Jack.

– Institutul Regal pentru Studierea Extratereștrilor, spuse Nipper și pentru prima dată nu se mai simțea amabilitate în vocea lui, ci numai dispreț și o urmă de teamă.

M-am uitat la Myrtle sperând să-i prind privirea și să-i amintesc că n-ar fi o idee bună să le spună acestor monstruleți că propriul nostru tată era membru prin corespondență al institutului. Dar Myrtle privea înspre cârmă, de unde Jack o ignora intenționat.

– Domnul Havock pare să aibă o anumită afecțiune pentru orfani, remarcă ea și roși, lucru care o făcu să semene groaznic de bine cu Ssillissa, care avea pete purpurii.

– Și el e orfan, spuse Nipper. Părinții săi erau dintr-o colonie de pe Venus. Și știți prea bine ce s-a întâmplat *acolo,* domnișoară.

– Atunci nu sunt chiar *morți,* am zis. Adică *teoretic* nu sunt... Dar Myrtle mă înghionti pe sub masă. Cred că se temea că aș putea să-i rănesc sentimentele lui Jack Havock, lucru care părea cam aiurea, ținând cont că ea fusese cea care îl făcuse ucigaș și așa mai departe, nu mai devreme de acum cinci minute!

– Venus, spuse ea încet. Vai, ce îngrozitor! Și cât mă bucur că soarta nu *m*-a purtat niciodată aproape de corpul acela ceresc blestemat.

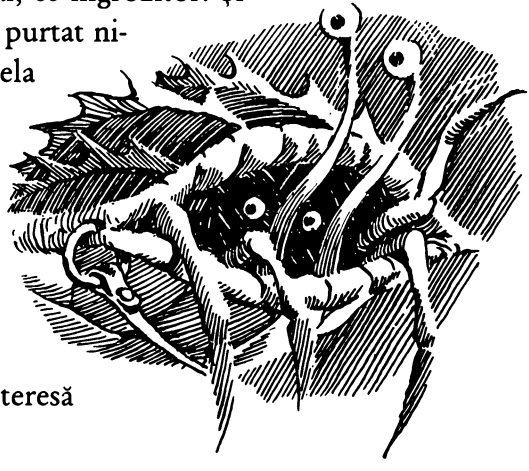

– O, dar soarta vă poartă într-acolo chiar acum, domnișoară! răspunse Nipper vesel.

– Cel puțin *Sssophronia* într-acolo se îndreaptă, rosti Sssilissa.

– Ce-i ăla corp ceresc? se interesă Grindle.

Jack Havock ni se alătură, plutind la fel de ușor ca o pană până ajunse lângă mine. Deși se prefăcuse că ne ignoră, auzise tot ce discutaserăm, pentru că ne spuse:

– Nu vă temeți. E doar o ascunzătoare bună, asta-i tot. La urma urmei, cine s-ar mai duce pe Venus acum?

CAPITOLUL NOUĂ

ÎN CARE ATERIZĂM PE LUCEAFĂRUL DE DIMINEAȚĂ

Desigur că sunteți la curent cu ceea ce s-a întâmplat pe Venus. Toată lumea știe ce nenorocire s-a abătut asupra coloniilor în '39, când au înflorit Copacii-Vrăjitori.

Credeam că Myrtle o să leșine din nou când ne-a spus Jack că ne îndreptăm spre Venus, dar nu s-a întâmplat asta. A devenit doar foarte tăcută și și-a mâncat micul dejun, iar apoi a început să facă puțină curățenie pe navă. Cred că ceea ce aflase despre Jack o făcuse să-și schimbe părerea despre el. Înainte de asta, îl crezuse un ticălos, dar acum se decise că era doar un biet păcătos care suferise și o luase pe cărări greșite și că, prin puterea unui exemplu pozitiv, l-ar putea convinge să renunțe la viața lui de fărădelegi și piraterie.

În timp ce ne îndreptam spre Venus, a frecat, a spălat și a lustruit fiecare centimetru din cabina principală a *Sophroniei* și m-a pus și pe mine s-o ajut, din păcate. Nu arăta rău când a terminat și cred că

piraţii au fost impresionaţi – sau poate că erau doar uimiţi; e greu să-ţi dai seama de diferenţă când ai de-a face cu crabi, creaturi marine sau spiriduşi. Cel mai greu a fost să adunăm toate firimiturile, resturile şi bucăţile mâncate pe jumătate care pluteau prin aer. Alergând după ele cu o cârpă de praf şi o perie, Myrtle a decretat:

– Ceea ce îţi trebuie ţie, domnule Havock, este o turmă bună de porci plutitori.

– Porci plutitori? Nu pe nava mea, replică Jack Havock ţâfnos.

Cred că Jack ştia că sora mea încerca să-l impresioneze şi regreta ziua în care o pusese să facă curat. Între sora mea şi şeful piraţilor era ceea ce savanţii numesc un „conflict de personalităţi". Deseori o surprindeam uitându-se la el, atunci când era întors cu spatele, de parcă îşi imagina modalităţi de a-i salva sufletul, iar atunci când era ea întoarsă cu spatele, Jack Havock o fixa şi el cu privirea, gândindu-se probabil că viaţa lui ar fi fost mult mai simplă dacă deschidea pur şi simplu o trapă şi îi făcea vânt afară.

În pauzele dintre reprizele de curăţenie, Myrtle se retrăgea în cabina pe care o împărţea cu mine, unde mâzgălea furioasă în jurnal, notând fără îndoială tot felul de detalii care ar fi putut servi într-o

bună zi ca dovezi împotriva lui Jack atunci când el și echipajul lui vor da socoteală în fața justiției. Între timp, eu îmi făceam de lucru reparând lănțișorul de la medalionul ei, care se rupsese în incidentul de pe Lună. M-am descurcat bine, dar, când i-am dat lui Myrtle înapoi medalionul, mi-a spus:

– Te rog, mai ține-l tu un timp, Art. Mi-e teamă că, dacă îl vede Jack Havock, va fi tentat să mi-l fure.

Am pus medalionul înapoi în buzunar, deși eram sigur că Jack și prietenii lui nu ar fi făcut așa ceva. Erau prea ocupați să-și împartă prăzile bogate furate de pe navele marțiene pe care le atacaseră. Nu știu exact cine a lansat zvonul că nu câștigi nimic din hoție, dar vă asigur că s-a înșelat. Se câștigă chiar foarte bine și profitul camarazilor mei consta din cufere pline cu aur și argint, coliere de diamante, lăzi pline de cristaluri marțiene de cea mai bună calitate, precum și tot felul de ceasuri de buzunar, butoni și alte mărunțișuri. Cât despre rochiile de mătase pe care le furase Ssillissa, bănuiesc că au făcut-o până și pe Myrtle să se gândească că pirateria la eterul mare nu e un mod chiar așa de rău de a-ți câștiga existența.

Într-un cuvânt, agitația de pe navă era atât de mare, că aproape uitasem că ne îndreptam spre cea mai cunoscută lume din Imperiu. Dar, până la urmă, veni și ziua groaznică în care motoarele au încetinit, strălucirea aurie de la ferestre a pălit și lumina rece și verzuie a Luceafărului de Dimineață s-a revărsat peste noi.

În zilele noastre, fostele colonii de pe Venus sunt toate în ruină, iar planeta e părăsită în întregime, cu excepția unor tabere de mineri, undeva pe la Polul Sud. Deci nu aveam motive să ne temem că ar putea observa cineva *Sophronia* coborând prin atmosfera cețoasă și aterizând pe o pajiște cu iarbă albastră, situată între dealurile împădurite și țărmul mării. Dar mie îmi era teamă de alte lucruri. Priveam neliniștit spre pădurile care păreau să emane ceață. Frunzele verzi-albastre ale Copacilor-Vrăjitori fremătau ușor într-un curent care nu avea nici o legătură cu vântul.

Nipper mă bătu pe umăr cu o gheară prietenoasă.

– N-ai de ce să te temi, tinere Art. O dată la cincizeci de ani; atunci înfloresc Copacii-Vrăjitori. Jack spune că nu vor mai fi în floare până în 1889, iar atunci noi vom fi deja bătrâni și departe de aici.

– Bineînțeles, am spus eu, încercând să par curajos. *Dar dacă se înșela? Dacă unii dintre Copacii-Vrăjitori înfloreau chiar atunci și polenul lor invizibil atârna peste noi în aerul plin de aburi?*

Tovarășii mei nu păreau tulburați de asemenea gânduri. Myrtle e întotdeauna prea ocupată să citească despre modă și alte asemenea

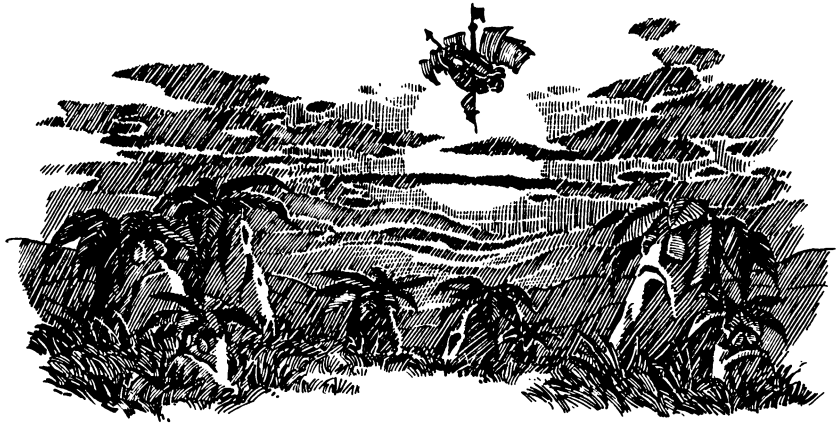

lucruri ca să se mai intereseze de articolele din *Gazeta Băieților* și alte ziare importante, așa că era posibil să nu știe despre ceea ce se întâmplase în coloniile de pe Venus. (Sau poate că era prea mândră să se arate îngrijorată de față cu Jack Havock. Dacă stau să mă gândesc, îi arunca o privire cam ciudată atunci când debarcam.) Cât despre ceilalți, cred că l-ar fi urmat pe Jack până la porțile iadului dacă le-ar fi cerut-o.

Nevrând ca Jack să creadă că eram speriat, am coborât pe pasarelă cu ei și am pășit pe iarba de pe Venus, care e mai groasă și mai elastică decât cea de pe Pământ. Firele albastre se zvârcoliră nervos sub tălpile noastre. Pe Venus, distincția dintre regnul animal și cel vegetal nu e nici pe departe atât de bine definită ca în alte lumi, astfel că există multe plante care se pot mișca singure. Într-adevăr, pe pajiștea pe care aterizasem, mici arbuști, deranjați de coborârea *Sophroniei,* se dezrădăcinau și o luau la goană cu pași apăsați. Mi se părea chiar că-i aud pe unii vorbind singuri. Am luat o gură fierbinte, cețoasă, de aer și m-am gândit: „Ei, Art, dacă în aer exista polen de la Copacii-Vrăjitori, deja ți-ai umplut plămânii cu el și nimic nu te mai poate salva de Boala Copacilor, așa că n-are sens să te mai agiți!"

Apoi, ca orice turist, m-am întors să admir priveliștea. Era un adevărat spectacol. La est și la vest de noi, stânci sălbatice, sculptate de vânt, se întindeau până departe, desprinzându-se chiar din plaja albă. În spatele nostru, pădurile se ridicau în valuri alb-verzui, iar în față o cărare îngustă ducea spre un promontoriu colțuros unde se vedeau rămășițele năpădite de buruieni ale unor clădiri. Acoperișurile acestora se prăbușiseră de mult, dar pereții și hornurile lor încă se mai vedeau printre copaci, o amintire tristă a faptului că Marea Britanie încercase să colonizeze acest pământ.

– Ce e locul acesta? întrebă sora mea.

– Se numește New Scunthorpe, spuse Jack tăios. Au locuit oameni aici până când au înflorit Copacii-Vrăjitori. Acum este ascunzătoarea noastră.

L-am urmat în șir indian de-a lungul promontoriului bătut de vânt și spălat de valuri. Un desiș gros de palmieri blindați crescuseră în poarta care dădea spre așezare, dar când Jack a strigat la ei și și-a agitat armele, s-au dezrădăcinat și s-au dat la o parte. Copacii-Vrăjitori vegheau ca niște santinele printre clădirile goale, foșnindu-și frunzele pe măsură ce treceam. Pânze lipicioase, țesute de plantele carnivore, fluturau ca niște perdele de dantelă murdare în ferestrele oarbe.

– Sper că nu se așteaptă să fac curățenie și aici, strâmbă Myrtle din nas.

Nu i-am dat nici o atenție. Eram prea impresionat de ceea ce vedeam în jurul meu. Căci una e să citești despre Boala Copacilor și alta e să te plimbi printre casele acelor bieți coloniști pe care îi doborâse. Era cu adevărat un loc înspăimântător!

Dar pentru Jack și prietenii lui era doar o ascunzătoare; un loc unde să-și dosească proviziile și prăzile, departe de ochi curioși. Într-o capelă veche, unde lumina Soarelui intra de sus, printre grinzile sufocate de ferigi, piratii făcuseră un cuib plin cu lăzi, butoaie și alte bunuri furate. Se mișcau printre ele, râzând, iar vocile lor creau ecouri în pereții acoperiți de mușchi. Grindle deschise un cufăr cu sticle de rom și toți se puseră pe băut cu excepția mea (eram prea mic, după

părerea lor) și a lui Myrtle (care era împotriva băuturilor tari). Timidă, Ssillissa o luă pe Myrtle de mână și o duse într-un colț îndepărtat al camerei să se uite la ceva.

– De-ale fetelor, zise Jack expeditiv, privindu-le cum se îndepărtau. Sora ta are o influență negativă asupra Ssillissei.

Mă întrebam ce voia să spună cu asta. Mă întrebam cum descoperise locul ăsta. Mă întrebam – și nu pentru prima oară – cum ajunsese să facă asta, să navigheze prin eter, atât de tânăr, alături de echipajul lui neomenesc. Dar în următoarele ore nu am avut timp să mai încerc să găsesc răspunsuri la întrebările mele. Am fost prea ocupați cu cărucioare și roabe să cărăm provizii din capelă pe *Sophronia* și pradă de pe *Sophronia* în templu.

Ziua venusiană, lungă de câteva luni, se apropia de sfârșit, colorând ceața în mov și roz, pe măsură ce Soarele apunea încet spre est. Ne-am întors pe *Sophronia* și am mâncat, iar Myrtle și cu mine am spălat vasele – cam în silă eu, dar Myrtle mi-a reamintit cu voce tare: „Curățenia te apropie de Dumnezeu". Apoi ne-am alăturat celorlalți, care aprinseseră un foc de tabără pe iarba de-afară și stăteau în jurul lui, discutând și intonând cântece ciudate din alte sfere.

Acum, n-aș vrea să credeți că, pe tot drumul până pe Venus, nu m-am gândit deloc la tata, doar fiindcă n-am vorbit prea mult despre durerea de a-l fi pierdut. Dimpotrivă, mă gândeam des la el și îl visam noaptea așa cum îl văzusem ultima oară, înfășurat ca vata de zahăr, în ghearele acelui păianjen uriaș. În visele mele, imaginea păianjenului se suprapunea cu cea a Moliei-Olărese și cu amintirile mele de când am zăcut în ulcica moliei, nemișcat, de parcă veninul acesteia mă transformase în piatră. Am început să mă gândesc mult la venin și la armele periculoase ale păianjenilor și ale altor insecte. Iar pânzele acelea țesute printre ruinele din New Scunthorpe, în care atârnau mici mumii de insecte, m-au făcut să-i spun lui Myrtle:

– Și dacă tata nu e mort? am întrebat-o eu. La urma urmei, păianjenii de pe Pământ își paralizează prada și o înfășoară de vie ca s-o păstreze pentru mai târziu, așa cum a făcut Molia-Olăreasă cu noi.

– Vai! spuse Myrtle care nu se gândise în mod sigur la asta. Vrei să spui că e posibil ca bietul nostru tată să mai atârne și acum în cămara vreunui păianjen, așteptând să fie mâncat? Oh, ce îngrozitor, Art! (Și așa mai departe, și așa mai departe.)

– Dar ăia nu erau păianjeni obișnuiți, am insistat eu, vorbind destul de tare pentru a mă face auzit peste văicăreala ei. Erau *inteligenți*. Cel puțin conducătorul lor era. Avea o navă spațială și o pălărie, și vorbea engleza destul de bine. Dacă îl păstrează pe tata pentru alt scop? Poate să fie sclav sau să îl interogheze?

– Art, ai citit prea multe romane ieftine, declară Myrtle, scoțând o batistă și suflându-și nasul. De ce ar vrea să-l interogheze? Nu e nici spion, nici angajat al guvernului. Nu știe nimic în afară de ihtiomorfi eterici și vorbește cu drag despre asta oricui îl ascultă; nu e nevoie să-l învelească mai întâi în pânză de păianjen.

Jack Havock, care lenevea departe de foc, veni spre noi și se așeză lângă mine, gata s-o susțină pe Myrtle. Era o situație penibilă, pentru că nu intenționasem ca el să audă ce am spus. Speram ca el să creadă despre mine că sunt un tip bătăios și nesăbuit, și mă durea că mă auzise plângând după tata.

– Ascultă, Art, spuse el blând, știu că preferi să-ți păstrezi speranțele, dar tatăl tău a murit și trebuie să accepți asta. Știu cum te simți...

– Ei, prostii! spuse Myrtle, care probabil îl credea foarte prost-crescut că se băga așa în problemele noastre personale. Cum poți ști cum ne simțim? Ai fost toată viața orfan, cu siguranță. Pentru noi, durerea e încă proaspătă.

Jack tăcu, uitându-se la foc. Ceilalți tăcură și ei, întrebându-se ce va face Jack în continuare. Până la urmă, se ridică, dar în loc să se întoarcă la locul lui, întinse mâna spre mine și-mi spuse:

– Hai, Art!

– Unde îl duci? Nu voi permite acest lucru, zise Myrtle.

– Poți să vii și tu, dacă vrei, spuse Jack, fără să se uite la ea.

I-am luat mâna și l-am lăsat să mă ajute să mă ridic. Am pornit, unul lângă altul, spre țărmul mării, cu Myrtle în spatele nostru.

Piraţii de lângă foc au început să murmure când am plecat, dar apoi domnul Munkulus a dat tonul unui cântec vesel care se pierdu în spatele nostru, pe măsură ce ne îndepărtam de-a lungul promontoriului întunecos, printre ruinele pline de umbre. Marea suspina şi, între flux, când valurile se spărgeau de ţărm, şi reflux, când se retrăgeau din nou, mi se părea că aud bătăile pierdute, uşoare ale inimilor Copacilor-Vrăjitori.

– Vreau să ştiu unde mergem, ceru Myrtle.

Jack nu răspunse, ci ne conduse în interiorul unei case vechi; un loc mic, pătrat, invadat de buruieni, care foşniră şi ne bombăniră pentru că le invadasem domeniul.

– Şi de ce ne-ai adus aici? întrebă Myrtle cu mâinile în şolduri. Frica ei de întuneric şi de insectele venusiene care pândeau în noapte o făcea să vorbească mai tare ca de obicei, de parcă se adresa unui surd.

– Asta a fost casa părinţilor mei, spuse Jack.

Cuvintele lui Jack o reduseră la tăcere. Şi pe mine la fel.

– Primele semne ale bolii au fost ameţeala şi un sentiment plăcut de somnolenţă, începu Jack, uitându-se în jur la pereţii dărâmaţi. Afară, pe străzi, Copacii-Vrăjitori se strânseră laolaltă, în linişte. Era clar că ne ascultau.

– Eram doar un copil, dar îmi amintesc cât de somnoroşi deveniseră cu toţii, aţipind la serviciu şi peste tot. Mai întâi, au crezut că e doar o răceală de vară, dar apoi perioadele de trezie au devenit tot mai scurte. Stăteau ore în şir uitându-se la Soare. Vorbeau tot mai încet şi mai rar, uneori un singur cuvânt întinzându-se pe durata unei ore, iar o propoziţie se rostea într-o zi. În curând, au încetat să mai vorbească. Pielea lor devenea aspră şi gri. Unul câte unul, se duceau

în grădini sau pe câmpii și în păduri, își găseau un loc al lor și își băgau degetele de la picioare în pământ, fără să se mai miște niciodată.

Myrtle comentă moale:

– Dar tu n-ai cum să-ți *amintești* toate astea. Nu se poate *să fi fost* aici. Nimeni n-a supraviețuit Bolii Copacilor!

– Toată lumea a supraviețuit, spuse Jack. Doar că, odată instalată boala, nu mai erau ei înșiși. Cu excepția unui singur băiat. Când au sosit echipele de salvare în costumele lor de protecție, cu ochelari și măști filtrante, n-au găsit decât un băiat. Au ținut secret asta, bineînțeles. Au crezut că polenul Copacilor-Vrăjitori îl afectase în alt mod, mai subtil. Sau că era purtător al infecției. L-au ținut în carantină undeva pe Lună, iar după câteva luni, l-au dus la Institutul Regal pentru Studierea Extratereștrilor, în Russell Square, Londra.

– Și acel băiat ai fost tu? am întrebat eu.

– Păi, care ar fi fostul rostul poveștii dacă era altcineva? se răsti Myrtle. Pe bune, Art, încearcă să ții pasul.

Suspină și-l privi lung pe Jack cu o expresie sentimentală pe față.

– Bietul de tine! Cât de groaznic trebuie să fi fost pentru tine aici, să-ți vezi părinții morți...

– Nu morți, spuse Jack. Vino să vezi.

O dungă de lumină de culoarea lămâii se întindea la orizont, deasupra mării. Ne strălucea pe fețe, pe măsură ce mergeam de-a lungul promontoriului. În afara caselor dărăpănate, Copacii-Vrăjitori stăteau în grupuri mai mari sau mai mici, întotdeauna câte doi sau trei la un loc. Inimile lor vegetale pulsau încet și ritmic. Urcarăm pe un povârniș, spre un deal nu prea înalt.

– Fratele meu Syd a fost primul din familia noastră care s-a transformat. Îmi amintesc bine cum l-am adus aici, mama, tata și cu mine, când venise vremea să se înrădăcineze. Fuseseră revolte în alte așezări, în care oamenii înfricoșați ardeau și tăiau noii copaci, dar noi n-am vrut asta pentru Syd. Începuse și mama să se transforme. Îmi amintesc cum îi simțeam mâna într-a mea, tare și aspră, dar caldă, ca scoarța de copac. Și ne-a luat o groază de timp să ajungem aici, pentru că se tot oprea și stătea într-un loc. „Mami, mami", o strigam – n-aveam decât vreo patru ani – dar ea deja se îndepărta de noi, gândindu-și gândurile de copac. În săptămâna următoare a venit și ea aici și a rămas, iar în următoarea a fost rândul tatălui meu. Și apoi am rămas singur. Era suficientă mâncare, căci eram în mijlocul verii, iar în anul acela a fost o abundență de legume și de fructe în grădini și în coșuri. Am avut grijă de mine cât de bine am putut, stând aici majoritatea timpului, așteptând să mă transform și eu. Dar asta nu s-a întâmplat niciodată.

Am mai făcut câțiva pași până în vârful dealului. Marea se întindea sub noi, strălucind ca bronzul în apusul acela ciudat și domol. Acolo, în vârful dealului, printre pietre roase de vreme și iarbă albastră moale, stăteau mama, tata și fratele lui Jack, de parcă ne-ar fi așteptat, iar coroanele lor înfrunzite aruncau pete de umbră pe fețele noastre. Erau niște copaci superbi, cu scoarță argintie și frunze de un verde-pal, care păreau aproape albe când foșnea vântul prin ele.

– M-am gândit la locul ăsta tot timpul cât am fost ținut prizonier în Russell Square. Am venit aici imediat ce am avut *Sophronia*. Atunci am descoperit că e un loc perfect să ne ascundem pentru reparații și alte treburi.

– Hai, vino, îmi spuse Myrtle, urmându-l pe Jack într-o vâlcea frumoasă între cei trei copaci.

Inima ei fusese mișcată de imaginea pe care ne-o descrisese el, cu acel băiețel singuratic în orașul abandonat, și acum voia un final fericit. Spuse (dar destul de dulce):

– Sunt sigură că nu ai fost *chiar* prizonier. Sper că domnii de la Institutul Regal pentru Studierea Extratereștrilor te-au tratat cu blândețe, nu?

– A naibii blândețe, spuse Jack zeflemitor.

Câteva clipe, rămase gânditor. Apoi se așeză, sprijinindu-se de o stâncă și ne făcu semn și nouă să stăm jos. Și acolo, în amurgul Luceafărului de Dimineață, lângă copacii care-i fuseseră mamă, tată și frate, ne spuse povestea lui.

CAPITOLUL ZECE

O SCURTĂ DIGRESIUNE, PE PARCURSUL CĂREIA AFLĂM ANUMITE LUCRURI PRIVIND COPILĂRIA ȘI AVENTURILE LUI JACK HAVOCK

Imaginați-vă Londra. Imaginați-vă capitala Marii Britanii; Inima imperiului; cel mai întins și mai măreț oraș din toate lumile Soarelui. Imaginați-vă turnurile de lansare ale navelor spațiale înălțându-se deasupra acoperișurilor din Shoreditch și Wapping ca o pădure imensă, sau catargele vapoarelor pe Tamisa, iar în est, clădirea noului ascensor spațial al domnului Brunel, strălucind în lumina Soarelui. Imaginați-vă Parlamentul, palatele și vilele, freamătul nesfârșit de pe străzile aglomerate. Și acum imaginați-vă un băiețel, crescând în inima unui asemenea oraș, dar ascuns, închis, care nu știe nimic despre lumea de dincolo de clădirea întunecată și goală în care locuiește, nimic despre lumea de afară, cu excepția

unei grădini sinistre, împrejmuită de ziduri înalte, unde avea voie din când în când să se joace.

Institutul (cum a învățat că se numește locul acela), mirosea a ceară de lustruit, aldehidă formică și săpun carbonic. La subsol se afla o bucătărie de unde veneau mâncăruri grele, la intervale regulate, împreună cu un miros de varză fiartă. Femeile care lucrau la bucătărie păreau vesele; uneori Jack putea să-și lipească urechea de ușă și să le audă vocile, râsetele lor înăbușite. Dar ele nu aveau voie să vorbească cu el și nici să iasă din bucătărie pe holurile înfricoșătoare.

Erau foarte mulți savanți la Institut și o grămadă de servitori mecanici, dar mașinăriile nu vorbeau, iar savanții discutau numai între ei.

Mai erau și alți prizonieri. Alți copii? Jack nu știa sigur. Nu erau oameni. Îi vedea uneori plimbându-se prin grădină sau trecând pe coridoare în grija unor doctori sau profesori ursuzi, îmbrăcați în negru. Două ființe ca niște anemone-de-mare mergătoare, specimene din ultima expediție a domnului Abednego Steam pe oceanul Lunii lui Jupiter, Ganimede. Un crab gigant, cunoscut sub numele de Nipper, care fusese adoptat în aceeași expediție și care acum avea rolul de

omul bun la toate[1] în Institut. Pe Nipper, un monstru simplu și inofensiv, îl auzeai mereu mormăind în legea lui când mătura răbdător scările sau coridoarele nesfârșite ori când lustruia gratiile. Lui Jack îi plăcea Nipper. Era mereu prietenos și, câteodată, întorcându-se din lumea de afară unde avusese un comision de făcut, obișnuia să-i aducă o plăcintă lui Jack, ascunsă în vreun cotlon al cochiliei sale. Plăcintele ajungeau să aibă un gust vag de pește, dar, cu toate astea, Jack era încântat de ele și încântat de prietenia lui Nipper.

Nu avea la fel de multă încredere într-un alt monstru, șopârla slabă și albastră, cu țepi în loc de păr, care îi zâmbea uneori cu un zâmbet atât de plin de dinți ascuțiți, încât Jack credea că vrea să-l mănânce. Era mereu neliniștit când știa că trebuie să treacă pe lângă camera șopârlei, numărul șaptezeci și șase, în aripa de est. O auzise odată plângând și se temea că plânge de foame și că ar putea să sară să-l înfulece dacă-l aude trecând pe acolo.

Jack avea camera lui, sus sub acoperiș, cu o fereastră cu vedere spre curte. Un pat de fier și o chiuvetă. Haine aspre, închise la culoare, atârnând într-un dulap. Mai era și un dulap plin cu jucării: cuburi și mingi colorate, soldăței de plumb, nave spațiale de jucărie, un iepure de lână pe care Jack îl iubea și-l strângea pe ascuns în brațe în fiecare seară când se culca.

De când se știa, fiecare zi începea cu lecții. Studia istorie, engleză și religie. Și matematică, la care era priceput. Apoi era prânzul, mereu la fel: pâine maro și supă gri. Apoi o plimbare în grădină. Apoi iar alte lecții, numai că uneori doctorii îl duceau într-una din camerele imense de la parter, unde lumina pătrundea slab prin jaluzelele de culoarea ceaiului. Era un amfiteatru și fețe bătrâne și aspre îl fixau cu privirea din șirurile abrupte de bănci cu scaune de mahon, pe măsură ce domnii de la Institut îl măsurau, îi puneau întrebări și-l obligau să joace mici jocuri ciudate cu mingi și numere. Apoi șușoteau toți între ei, notând ceva în cărțile lor mari și negre.

[1] Sau mai bine zis *crabul* bun la toate.

– Tot nici un semn de infecție... spunea doctorul Allarydce dezamăgit.

– Pare un copil normal și sănătos, completa profesorul Snead acru.

– *Este* un copil normal și sănătos, Snead, zicea doctorul Ptarmigan printre dinți. Când aveți de gând să recunoașteți și să-l lăsați să plece de aici?

Apoi ceilalți dădeau din cap și vociferau:

– Prea riscant, Ptarmigan, nu poți fi sigur, mai trebuie strânse probe.

Și-și strângeau hârtiile și penarele, lăsându-l pe palidul și agitatul tânăr doctor Ptarmigan să-l ducă pe Jack înapoi în camera lui pe scările spiralate.

Doctorul Ptarmigan era diferit de ceilalți. Era mai bun. Mai înclinat să-l privească pe Jack ca pe o ființă, și nu ca pe un lucru. O dată sau de două ori, timid, doctorul Ptarmigan îi adusese lui Jack un cadou – o jucărie de la vreun magazin de pe străzile invizibile din spatele zidurilor înalte ale Institutului – și o carte numită *Povești marinărești pentru băieți* pe care Jack a citit-o și recitit-o, sorbind poveștile cu pirați, corsari și locuri unde cerul era albastru, și nu fumuriu.

La Ptarmigan s-a dus Jack, bineînțeles, când a mai crescut și a început să se întrebe: „De ce sunt aici?"

– Ce este locul acesta, doctore Ptarmigan? l-a întrebat el într-o zi ploioasă de miercuri a lunii noiembrie.

– Acesta este Institutul Regal pentru Studierea Extratereștrilor, spuse tânărul. Aici studiem specimene anormale extraterestre.

Jack s-a uitat la mâinile lui. Știa că are pielea puțin mai închisă la culoare decât albiciosul doctor Ptarmigan și ceilalți domni care îl studiau, dar în rest arăta aproape ca ei. Și atunci a spus:

– Sunt și eu un speciment din ăsta?

– Sigur că nu, Jack! Ești la fel de om ca și mine. Doar că...

– Doar că ce?

Tânărul palid arăta ciudat. Mărul lui Adam îi cobora, ascunzându-se sub gulerul scrobit și înalt pentru ca mai apoi să sară înapoi

la locul lui. Îl duse pe Jack într-o galerie plină de oase de fosile de ihtiomorfi, pustie, cu excepția lui Nipper care măturа răbdător într-un colț îndepărtat, și acolo i-a spus repede ce soartă avusese părinții lui.

– Tu ai fost imun la Boala Copacilor, Jack, i-a șoptit el. Nu știm de ce. Bănuiesc că ai avut noroc, genul de noroc care le permite unor oameni să iasă vii din case unde variola și difteria au omorât toate celelalte suflete. Dar colegii mei nu sunt de aceeași părere. Pe cuvântul meu că doctorul Allardyce aproape că se așteaptă să faci frunze și crengi când împlinești doisprezece ani!

Bineînțeles că Jack voia să afle mai multe; cum îi chema pe părinții lui, ce căutau pe Venus, totul. Dar doctorul Ptarmigan nu a vrut să-i spună nimic.

– Nu pot, Jack, i-a explicat el. Cariera mea se află într-un moment decisiv. Guvernul a hotărât în sfârșit să mă lase să fac o expediție pe Saturn. Nava spațială a Maiestății Sale, *Enea*, este pusă la punct la Farpoo. O să mă număr printre primii Filozofi Naturali care vor explora acea planetă singuratică, unde cred că minunății de mare însemnătate așteaptă să fie descoperite. Dacă aș provoca neplăceri Institutului acum, alții ar putea să-mi ia locul. Îmi pare sincer rău, Jack.

Și cu asta basta, a crezut Jack. Dar chiar în dimineața următoare a găsit o cheie pe podeaua din dormitor, chiar sub ușă. A ghicit imediat cine a lăsat-o acolo și ce cameră va deschide. În noaptea aceea nu s-a culcat, spunând rugăciuni de mulțumire pentru bunătatea doctorului Ptarmigan și așteptând cu nerăbdare ca zgomotele din clădire să se transforme în tăcere.

În sfârșit, când nu s-au mai auzit pași sau voci, când chiar urletele și pălăvrăgeala animalelor din aripa de est au început să scadă în intensitate, Jack a luat-o la fugă pe scări. Nu era nimeni în jur, doar bătrânul paznic de noapte, Slapestone, cocoțat în ungherul lui tihnit, citind un ziar sportiv. Jack s-a strecurat pe lângă el ca o umbră și a ajuns la camera în care se afla arhiva.

Erau o grămadă de dosare acolo, dar erau toate aranjate frumos, în ordine alfabetică, așa că lui Jack nu i-a luat mult timp să-l găsească pe cel numit *Specimen 1072: Jonathon Havock.* L-a scos de pe raft și l-a deschis. Și acolo a văzut pentru prima dată numele și chipurile părinților săi: Josiah Havock (1809–1839), chirurg în Marina Regală, și soția sa, Maria (1805–1839), sclavă eliberată din Insulele Windward.

A ținut capătul pâlpâitor de lumânare și a întors paginile în liniște, citind scrisul de mână ordonat. Tatăl său, află, fusese băiatul cel mai mic al unei vechi și respectabile familii de scoțieni, familia Havock din Stirlingshire. Dar au fost revoltați când Josiah a adus acasă o soție de culoare și pe copilașul lor, și l-au dezmoștenit. Neînfricați, Josiah și Maria au răspuns chemării de a merge să locuiască într-una din coloniile noi de pe planeta Venus. Josiah era chirurg și soția lui doctoriță (se cunoscuseră, explica o notă de subsol, când îngrijeau marinari bolnavi de febră galbenă în Indiile de Vest). Coloniștii aveau o nevoie disperată de medici ca să-i mai intereseze dacă doamna Havock era neagră, roșie sau verde; soții de culorile acelea erau un lucru destul de des întâlnit în coloniile din afară. În scurt timp, cuplul s-a stabilit

într-o căsuță frumoasă în spatele spitalului din New Scunthorpe, pe Venus, și acolo, pe data de 12 decembrie 1838, s-a născut al doilea fiu al lor, Jonathon.

Jack s-a uitat îndelung la fotografiile lor și amintirile încurcate și neclare au început să prindă contur. Și-a adus aminte și de copaci chiar; de membrii detașamentelor de salvare, îmbrăcați în costume de cauciuc, și de oamenii care l-au adus la acest Institut rece.

Era o fotografie cu familia lui; cu ceea ce s-a întâmplat cu ei. Jack s-a uitat mult timp la ea amintindu-și muntele, susurul mării și cum a așteptat el transformarea care nu a mai avut loc.

Toți cei aflați pe Venus în primăvara aceea au fost răpuși de boală, scria în dosar. Chiar și cei care au plecat la scurt timp după izbucnirea epidemiei s-au îmbolnăvit și s-au transformat în copaci, în cabinele și saloanele navelor de salvare. Din douăzeci de mii de locuitori, numai Jonathon Havock a fost cruțat.

De ce? De ce nu l-a transformat și pe el polenul care a infestat pe toată lumea? Care era secretul imunității lui? Sau poate că Boala Copacilor s-a manifestat altfel la el; oare l-a transformat în ceva nu foarte uman? Asta se chinuiseră savanții de la Institutul Regal pentru Studierea Extratereștrilor să afle în toți acești ani. Dar cel puțin, din ce înțelegea Jack, după ce citise pagină cu pagină notițele lor, nu găsiseră încă nici un răspuns.

A încercat să-l întrebe pe domnul Ptarmigan despre asta a doua zi și în ziua care a urmat; dar domnul Ptarmigan a devenit brusc aproape la fel de rece și necomunicativ ca și ceilalți domni.

Jack a păstrat cheia și de atunci a început să se furișeze des în camera arhivei când ceilalți angajați ai Institutului dormeau. În primele vizite, s-a mulțumit să citească și să recitească propriul dosar, mai ales părțile despre părinții lui. Dar asta nu făcea decât să-i umple capul cu din ce în ce mai multe întrebări la care nu avea răspuns. Săturându-se, în sfârșit, a început să cerceteze și celelalte dosare aliniate pe rafturi. A început să afle numele altor ocupanți ai Institutului, ale creaturilor ciudate pe care le văzuse uneori pe coridoare sau în

grădini. Până atunci, cu excepția lui Nipper cel prietenos, toți păreau înfricoșători; ca niște spiriduși sau creaturi din coșmaruri. Odată ce le-a aflat numele și câte puțin din povestea fiecăruia, Jack a început să se gândească la ei mai cu drag.

Despre specimenele 1010 a și 1010 b, gemenii care arătau ca niște imense anemone-de-mare mergătoare, se credea că sunt ființe inteligente care comunică una cu cealaltă prin puterea gândului. Specimenul 1026, șopârla albastră, a ieșit dintr-un ou înghețat într-o mină de pe o cometă mult în adâncimile de dincolo de Jupiter. A fost botezată Millicent, după sora doctorului Allardy, dar cea mai apropiată variantă a acelui nume pe care gura ei de șopârlă putea s-o rostească era Ssillissa și, după vreo douăzeci de pagini, arhivarii au început să o numească așa. Avea, sugera o notă ciudată, o aptitudine pentru alchimie care trebuia studiată. Dacă toți reprezentanții rasei sale necunoscute puteau calcula la fel de repede cursele prin spațiu și stăpâni regulile fundamentale pentru producerea combustibilului spațial, atunci ar putea reprezenta un pericol pentru imperiu...

Cu puțin înainte ca Jack să împlinească doisprezece ani, se produseră schimbări la Institut. Doctorul Ptarmigan a plecat pe Io, unde trebuia să urce la bordul navei spațiale *Enea* și să-și înceapă călătoria istorică spre Saturn. Și cam tot atunci bătrânul doctor Allerdyce s-a pensionat și a fost numit un nou director în locul lui; un om din afară, cu pile la guvern. Se numea Sir Launcelot Sprigg și era un tinerel roșcat, dolofan și pistruiat, cu ochii îngușți și reci. Când ceilalți domni i l-au arătat pe Jack și i-au explicat cum și de ce fusese adus la Institut, doctorul Sprigg și-a îngustat și mai mult ochii și a spus:

– E aici de șapte ani, nu? Șapte ani de mâncare îndesată în acest negru sălbatic pe cheltuiala contribuabililor, și, mă rog, cu ce scop? Cu ce rezultat? Spuneți! Spuneți!

– L-am supus la foarte multe teste, Sir Launcelot, spuse profesorul Snead cu un glas tremurat.

– Toate rezultatele se află îndosariate, Sir Launcelot, completă și profesorul Footlinge agitat. Pare să fie un băiat perfect normal.

Jack a fost dezbrăcat, măsurat și fotografiat cu o cameră experimentală.

– La naiba cu testele! a fornăit noul director. La naiba cu dosarele! Cât despre problema dacă e om sau nu, asta o să o stabilesc eu. Tot așa umblați fără rost și cu șopârla albastră; aduceți alchimiști aici să stea de vorbă cu ea, îi tot îndepliniți pretențiile sălbatice și incredibile ca și când o brută subumană ca ea ar putea vreodată să înțeleagă marile descoperiri ale lui Sir Isaac. Ei bine, gata! Vremurile noi, domnilor, cer metode noi. Metode care să aducă rezultate!

Asistentul fotografului a declanșat o pudră fotografică, umplând amfiteatrul de un fum albastru urât mirositor care i-a făcut pe toți să strănute. Sir Launcelot și-a suflat nasul într-o batistă mare și colorată, după care a spus:

– Foarte bine, domnilor. Asta-i tot ce putem afla privindu-l *din afară*. Aduceți băiatul mâine la... (a consultat o listă)... unsprezece dimineața. Îl introduc după Specimenul 1029. O zi bună tututor.

Oare ce însemna asta? Nimic bun; de asta Jack era sigur. Savanții bătrâni se uitau unii la alții și la Jack, dădeau din cap și vorbeau în șoaptă. Doctorul Snead a spus:

– Bietul copil!

Dar nici unul dintre ei nu i se adresa direct lui Jack, de teamă să nu afle Sir Launcelot și să-i concedieze. Erau toți destul de în vârstă, majoritatea lucrând la Institut de când se știau. Ar fi fost la fel de pierduți și de neajutorați ca și Jack dacă ar fi trebuit să încerce să-și câștige existența în afara zidurilor lui.

În noaptea aceea, Jack stătea întins în pat, fără să doarmă, privind Luna printre gratiile ferestrei mici, încercând să deslușească mările și orașele despre care știa că se află pe suprafața ei. Tocmai zărise o goeletă decolând din Port George, când a auzit o bătaie în ușă. S-a ridicat în pat, surprins. Bătaia s-a auzit din nou.

Deschise ușa și Nipper intră în cameră.

– Vai, Jack! spuse crabul, cu tentaculele cu ochi tremurându-i de neliniște. Trebuie să pleci! Toți trebuie să plecați, absolut toți, la noapte!

– De ce, Nipper? Ce s-a întâmplat? întrebă copilul fugind înspre crustaceul prietenos și mângâindu-i carapacea.

– Am auzit ce are de gând! șopti Nipper. I-am auzit vorbind, prin ușă. I-am văzut pregătindu-se în amfiteatru. Vai, Doamne! Vai, ajutor!

– Dar care e problema? Ce-o să se întâmple?

– Cel nou – Sir Launcelot – are de gând să te taie și să se uite la tine pe dinăuntru! Disecție, așa o numește. Singura cale sigură de a ști, spune el. Și nu doar pe tine, Jack. Și pe Ssillissa și pe anemone! Vai, Doamne! Vai, ajutor!

– N-ar îndrăzni! țipă Jack.

– Ba da, Jack! O să îndrăznească! Dacă nu plecăm la noapte! O să te ajut, dragă Jack. Sprigg ăla nu mă poate suferi. Cât crezi că mă mai ține până mă aruncă în stradă sau mă disecă și pe mine ca pe voi? O să fugim, Jack – ne ducem la circ sau poate o luăm spre câmpurile aurii ale Americii, sau pe terenurile sărate din Spoo...

A băgat gheara în cochilie și a scos un inel mare de fier zăngănind de chei.

– Le-am luat din dulapul lui Slapestone. Cum am făcut și cu cheia pe care ți-am dat-o.

– Tu mi-ai dat cheia de la camera arhivei? strigă Jack uimit și în același timp dezamăgit. Pentru că el crezuse mereu că doctorul Ptarmigan a fost cel care l-a ajutat să-și descopere trecutul.

Nipper și-a înclinat tentaculele cu ochi, care era felul lui de a părea rușinat.

– Te-am auzit întrebându-l pe doctorul Ptarmigan despre asta în sala cu oase atunci, recunoscu el. Știam că n-o să capeți nici un răspuns de la el. Se temea prea tare pentru funcția și pentru locul său în expediție. Așa că am luat eu o cheie pentru tine. Slapestone are chei de rezervă și e de obicei prea beat să observe dacă lipsește vreuna. Ca și în seara asta; i-am lăsat o sticlă de gin în spatele biroului, așa că n-o să ne oprească să plecăm. O să fie înspăimântător, Jack, acolo în lumea largă singur-singurel. Dar atât timp cât te am pe tine...

Jack a mângâiat carapacea țepoasă a crabului uriaș. Îi era frică, dar faptul că-l avea pe Nipper în grijă îl făcea să se simtă cumva mai curajos.

– O să ne fie bine, Nipper, promise el.

Luând cheile, se grăbi spre camerele unde locuiau Ssillissa și anemonele, și le descuie. Anemonele nu vorbeau engleza, doar gângureau și ciripeau la el când le explica tot ce avea să se întâmple, dar coroanele de tentacule se făcuseră albastre și roșii, iar Jack era sigur că măcar gândurile i le înțeleseseră dacă nu și vorbele. Cât despre Ssillissa, a înțeles imediat situația disperată în care se aflau și a părut pentru o clipă împietrită de spaimă; se încolăci ca o minge ca și cum ar fi vrut să se afle în oul din care ieșise. Apoi a părut că-și vine în fire. I-a zâmbit lui Jack, dar de data asta rânjetul ei ascuțit nu l-a mai umplut de teamă, ci i-a dat putere pentru că știa că îi este prietenă și aliată.

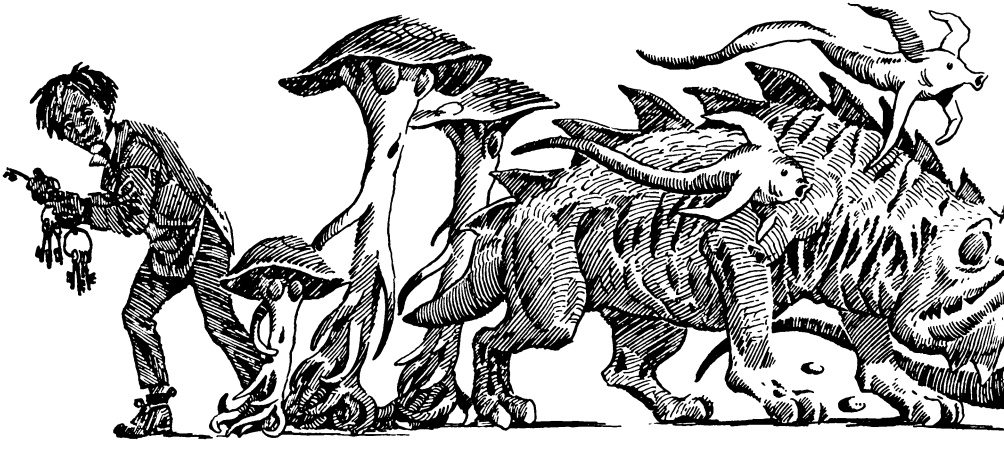

S-au strecurat toți cinci pe hol, la parter, unde Slapestone sforăia în spatele biroului, iar resturile de băutură de pe fundul sticlei de gin străluceau vag în lumina lămpii. Dar Jack nu era încă pregătit să plece.

– Așteptați aici, le șopti el camarazilor săi, și, împreună cu Nipper, alergă drept la camera pe care o vizitase atât de des: camera arhivei. Își îndesă în buzunarele paltonului conținutul dosarului, pozele cu părinții săi și jurnalul tatălui lui. Apoi luă și dosarele Ssillissei și ale anemonelor, fiind convins că se vor bucura, ca și el, să-și afle originile.

Se afla la jumătatea drumului spre hol când îi veni un alt gând. El, Ssillissa și anemonele erau singurele ființe *conștiente* din Institut, dar ce se va întâmpla cu toți cei care nu sunt conștienți sau cel puțin nu în vreun fel pe care Institutul să-l recunoască? Aripa de est era plină de animale și păsări extraterestre trimise de naturaliști din lumile noi ale spațiului. Putea el să lase toate creaturile acelea să fie disecate de Sir Launcelot Sprigg?

Nu putea să facă asta, bineînțeles.

– Poți să fii fioros? l-a întrebat pe Nipper.

– Nu prea pot, Jack. Nu-mi stă în fire. Dar poate aș putea să mă prefac...

Alergară în aripa de est. Nu aveau cheie la partea aceea de clădire, dar Jack sparse încuietoarea și forță ușa ca s-o deschidă. Era un paznic

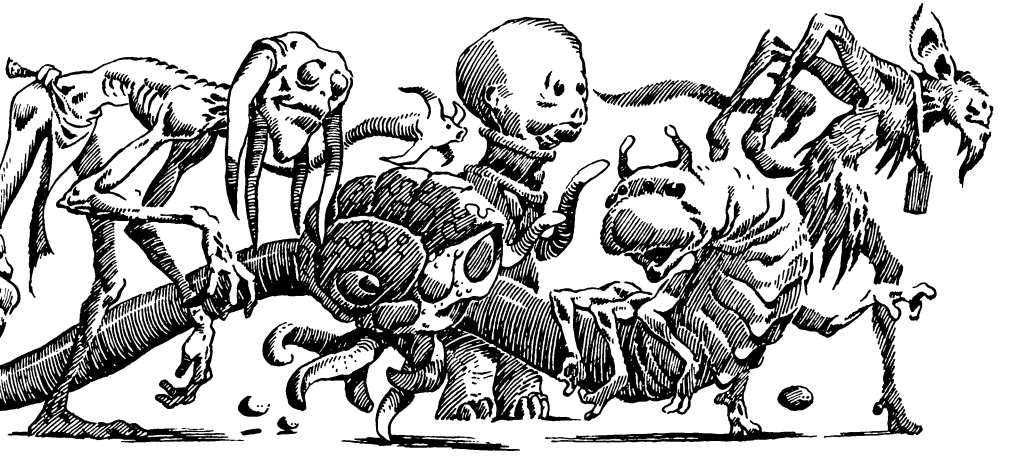

de serviciu acolo, un bărbat ca Slapestone numai că nu dormea şi nu era nici beat. Dar nu avea importanţă. Nipper, mârâind grav, se îndreptă înspre bărbat izbindu-şi cleştii unii de alţii. Nu putea să se abţină să nu râdă un pic de propriul rol, dar în ochii pazniculuiînspăimântat asta îl făcu să pară şi mai periculos.

– Doamne, ai milă! ţipă bietul de el lipindu-se perete. A luat-o razna! Potoleşte-l!

– Fă ce-ţi spun şi n-o să-l las să-ţi facă rău, promise Jack.

Apoi s-a folosit de fular să-i pună omului căluş şi de bretele ca să-l lege de un scaun.

– Am fost îndeajuns de fioros? îl întrebă Nipper pe Jack care pescuise o legătură de chei din buzunarul paznicului.

– Mai fioros ca niciodată, Nip!

Au alergat prin fiecare cameră din aripa de est descuind cuştile înalte pe care le-au găsit acolo, dând jos acvariile de sticlă. Coridoarele întunecate s-au umplut de nechezături, guiţături, de orăcăieli, ciripituri şi urlete. Polipozi orbi şi insecte fusiforme, şerpi cu blană şi gândaci mari cât nişte birouri se îmbulzeau panicaţi din celulele lor şi fugeau care încotro. Un Ciulin-Carnivor nerecunoscător a sărit la Jack şi poate că l-ar fi mâncat dacă nu ar fi fost Nipper să mârâie şi să-şi agite cleştii ca să-l îndepărteze. Când ultima cuşcă a fost deschisă şi aripa de est răsuna ca o poiană din junglă de urletele captivilor eliberaţi, crabul uriaş l-a apucat pe Jack de mânecă şi l-a tras înapoi înspre holul de la intrare, amintindu-i de prietenii care îl aşteptau.

Aşteptau în linişte; Slapestone încă dormea, iar o bulă de salivă îi strălucea între buzele întredeschise. Meduze-Zburătoare şi Lilieci-Umbrele de pe Marte dădeau din aripi peste tot, umplând holul de umbre înfricoşătoare. Jack alergă la uşa dinspre stradă, răsuci cheia în yală, apăsă pe mâner şi privi pentru prima dată afară, în lumea de dincolo de zidurile Institutului.

Văzu garduri de fier ce înconjurau o grădină în paragină; lumina felinarelor strălucind pe trotuarele ude. Treptele duceau direct în

stradă. Era gata s-o ia în jos când a auzit un tropăit care devenea din ce în ce mai puternic și, de după colț, apăru o trăsură de un negru-lucios, trasă de doi cai albi. Jack stătea împietrit în prag privind, cu camarazii adunați în spatele lui. Un Gândac-Belzebut trecu zumzăind pe lângă el și zbură în lumina celui mai apropiat felinar. Trăsura se opri lângă trotuar, iar potcoavele cailor scoaseră scântei din pietrele drumului. Sir Launcelot sări din ea, purtând haine de seară și o pelerină lungă, neagră care se învolbura în jurul lui pe măsură ce urca scările. Rotea un baston într-o mână, iar în cealaltă avea ceva negru și rotund, pe care îl scutură cu violență înspre Jack. Jack și ceilalți săriră înapoi pe măsură ce chestia neagră se transformă într-un joben pe care Sir Launcelot și-l puse pe cap.

– Ce vrea să-nsemne toată nebunia asta? strigă el. Am fost scos din loja mea de la Operă chiar în mijlocul ariei doamnei Paradiso de știrea unor tulburări și acum vin și găsesc... Unde-i Slapestone?

O altă trăsură veni în grabă pe stradă și, oprind în spatele celei a lui Sir Launcelot, scoase la iveală un detașament de polițiști dotați cu bastoane. Jack se uită în sus și văzu că tot cerul de deasupra Institutului roia de forme extraterestre: Muște-Elicoidale și Zmei-Mici, Molii-Regale și Țipari-Hrăpăreți. Un banc de ihtiomorfi zburau de colo-colo.

Fața rotundă a lui Sir Launcelot se înnegri de furie și urcă cu greutate scările, agitându-și bastonul. Ssillissa mârâi la el, dar Sir Launcelot o ignoră; era obișnuit să aibă de-a face cu brute extraterestre și credea că lucrul cel mai potrivit este să arăți că nu ți-e frică. Ajunse sus și îl apucă pe Jack de guler, ridicând bastonul cu mâner de argint gata să-i dea o lovitură care l-ar fi ucis cu siguranță dacă nu îi venea Ssillissa în ajutor.

Încă de când ieșise din ou, Ssillissa fusese obligată să poarte o rochie albastră de lână, simplă, lungă până-n podea. Din cauza asta, Jack nu știuse niciodată că avea coadă. De fapt, avea o coadă lungă, musculoasă și neamaipomenit de utilă, cu o terminație osoasă mult mai mare decât mânerul de argint al bastonului lui Sir Launcelot.

Chiar când directorul furios se pregătea să lovească, a făcut-o ea, întorcându-se pe jumătate, rochia rupându-i-se cu zgomot în timp ce coada biciuia în jur. Terminația osoasă trânti pe jos jobenul lui Sir Launcelot și îl pocni în vârful capului. Acesta scoase un geamăt și căzu pe spate, rostogolindu-se pe scări.

– Hei! Oprește-te! țipară polițiștii fluturându-și bastoanele și venind în ajutorul lui Sir Launcelot. Încetează! Ești arestată! Se auzeau fluiere. Începuse să se adune mulțimea, se aprindeau luminile la geamurile și ușile de pe partea cealaltă a pieței, iar vecinii Institutului Regal se uitau să vadă motivul hărmălaiei neobișnuite.

Și tocmai când polițiștii începeau să se apropie și Jack o ruga pe Ssillissa să nu-și folosească fioroasa coadă și asupra lor, de teamă să nu înrăutățească lucrurile, cu un răcnet și un sunet ca de trompetă, o monstruozitate dungată, cu colți și patru capete de pe la periferia planetei Marte ieși în goană pe ușa din față, doborând cele două anemone și aproape zdrobindu-l pe Jack de scări, împrăștiind polițiști în strânga și-n dreapta. O luă în jos pe scări căutând pradă, biciuind în jur cu penele, zgâriind pavajul cu ghearele ca niște lame de coasă, iar Jack auzi cum panica se răspândea în piață după ce londonezii vedeau ciudata creatură.

Se întoarse la Ssillissa, o luă de mână, îl strigă pe Nipper, se gândi intens spre Gemenii cu Tentacule (cum se hotărâse să le spună) pentru ca aceștia să-l urmeze. O luară la fugă pe scări, călcând peste Sir Launcelot care zăcea inconștient pe pavaj. Bestia marțiană mugea sfidător la polițiștii care găsiseră o plasă pe undeva și încercau s-o prindă. Nici unul dintre ei nu i-a observat pe Jack și pe ceilalți

trecând strada și fugind spre colțul îndepărtat al pieței. De acolo, Jack se uită pentru ultima dată la clădirea înaltă, neagră ca funinginea, care fusese casa lui.

– Și apoi ce-ai făcut? întrebă Myrtle cu sufletul la gură. Aveai un plan de bătaie?

– Nu aveam.

Jack se uită la mare și se încruntă amintindu-și.

– Habar n-aveam ce să fac. Dar trebuia să mă *prefac* că aveam pentru că toți ceilalți se așteptau să-i conduc. Am alergat pe la periferii și pe drumuri puțin circulate, și cumva am reușit s-o luăm spre est și am ajuns la marele post spațial Wapping. Străzile și tavernele erau pline de marinari din alte lumi, așa că Ssil, Nipper și Gemenii cu Tentacule nu ieșeau prea mult în evidență. Am găsit un hangar vechi în care să-i ascundem, iar Nipper și cu mine am pornit în căutarea unei nave printre cele acostate la dane. Bineînțeles că nu aveam bani; nici un bănuț care să fie al meu. În taverne și vămi se discuta numai despre evenimentele îngrozitoare din noaptea precedentă: Sir Launcelot Sprigg în comă, faună extraterestră vânată în toată capitala, o pereche de Șopârle Ioniene care își făcuseră cuib în vârful Catedralei St Paul. Am înțeles atunci cât de mare era buclucul în care intrasem. Mă întrebam dacă nu era mai bine să mă duc la râu și să pun capăt existenței mele nefericite o dată pentru totdeauna...

– Dar n-ai făcut asta, nu-i așa?

Jack se uită istovit la mine.

– Normal că nu, Art. Doar sunt aici, nu?

– Ah, da, am spus eu.

Și astfel Jack ne-a povestit cum el și Nipper au mers să cerceteze portul, căutând o navă la bordul căreia el și ceilalți fugari ar fi putut să se ascundă. În nici un caz la bordul unui avion mare și elegant

transoceanic – eteronauții lor îmbrăcați în alb erau prea ageri, cablurile ancorei și punțile inferioare prea curate și prea în ordine. Nici la bordul navelor militare cu tunuri și soldați de infanterie marină. Nici în cele miniere îndreptate spre locuri nu foarte plăcute. Mai departe, au trecut prin depozitul labirintic de la Wapping, pe lângă munți de cărbune și antracit, și alei joase acoperite de praf de cărbune, unde aerul era încărcat de mirosuri necunoscute și de înjurăturile colorate ale oamenilor de pe șantier și ale negustorilor ambulanți și în sfârșit și mai jos până la cartierul de cocioabe din Rotherhithe, unde duhoarea râului umplea aerul cețos, iar punțile spațiale începeau să dea prioritate șantierelor navale și danelor cu nave marine. Și acolo, părăsit pe un doc pietruit, au văzut bricul *Sophronia,* cu țevile de eșapament și coșurile strălucind în lumina difuză a Soarelui.

Băiatul și crabul lui l-au înconjurat, privindu-i catargele fusiforme și cleștii spațiali prinși de învelișul de lemn. Nu părea să fie cineva pe acolo. Dar când Jack a urcat și a încercat un tambuchi de lângă unul din coșurile de evacuare, o fereastră de la pupa s-a deschis brusc și o pereche de fețe posomorâte neomenești s-au holbat la el.

– Valea și duceți-vă la naiba! țipă unul.

– Încercați să faceți blatul? întrebă celălalt, mai amabil, ghicind imediat intenția lui Jack, încât acesta s-a întrebat pentru o clipă dacă ionianul grăsun putea să citească gândurile la fel ca Gemenii cu Tentacule. Dar domnul Munkulus (cum s-a dovedit că-l chema pe ionian) nu era cititor de gânduri; era doar un marinar bătrân care călătorise îndeajuns de mult prin

mările spațiale ca să-și dea seama ce se afla în inima unui băiat care venise să inspecteze dana de acostare.

– *Sophronia* nu-i nava care-ți trebuie, spuse el. Mai poate face doar o călătorie.

– Unde merge? întrebă Jack, gândindu-se că oriunde ar fi fost mai bine decât la Londra.

– La casare în Aberdeen, mormăi colegul spiriduș al domnului Munkulus, arătând la fel de supărat ca și prietenul lui, dar și furios. Cea mai bună navă din spațiu, dar compania a decis că nu mai este *economică*. Au construit o serie de goelete noi foarte rapide și nu mai vor să plătească pentru repararea *Sophroniei*.

– Eu și domnul Grindle suntem ce-a mai rămas din echipaj, oftă domnul Munkulus. O ducem la Aberdeen azi înainte de prânz, unde alchimiștii companiei vin să desființeze laboratorul pentru producerea combustibilului spațial. Acolo o să fie dezmembrată, iar noi, concediați – fără pensie sau salarii compensatorii. Două lacrimi mari i se prelinseră pe fiz-ul[1] lui senin, căzându-i de pe bărbie pe fața lui Jack, ca o ploaie sărată. Treizeci de ani am fost cârmaci pe nava asta, om și larvă. Îi cunosc toate mofturile, ce zgomote face, cum să-i țin capul sus într-o furtună spațială. Și totul pentru ce? Ca să ajungă la fiare vechi?

Lui Jack îi era milă de bătrânii eteronauți.

– Atunci de ce nu o luați voi pur și simplu? Dacă proprietarii nu o vor, de ce nu o luați voi? Și așa puteți să ne luați și pe mine, și pe prietenii mei cu voi.

– Să vă luăm unde? întrebă Grindle. Nu putem părăsi lumea asta fără un alchimist, așa-i? Și nu-i văd pe cei de la Colegiul Regal să ne trimită unul.

Jack se gândi la dosarul Ssillissei. Apoi spuse:

– Știu eu un alchimist. Ea nu e de la Colegiu, dar are aptitudini pentru așa ceva. A făcut tot felul de teste și pregătiri.

---

[1] Fiz înseamnă fizionomie, adică față, așa cum ar trebui să știe orice elev.

– *Ea?* întrebă domnul Munkulus.

– Nu te cred, omuleţule, rânji domnul Grindle şi apoi, către prietenul lui: Ce-i aia o apti-chestie?

– Şi chiar dacă prietena asta a voastră poate să ne ridice în spaţiu, a oftat domnul Munkulus, nu o să folosească la nimic. Nu avem combustibil decât pentru jumătate de drum până la Lună.

– Atunci o să furăm restul! a strigat Jack. Nu ştia de unde îi venise ideea asta: îşi dorea cu disperare să evadeze şi nava asta veche părea să fie singura lui şansă. Şi-a amintit de cartea pe care i-o dăduse doctorul Ptarmigan, de poveştile cu piraţi şi corsari, de Sir Francis Drake care i-a ars barba regelui Spaniei. Şi zise: Ne ridicăm în eter, la sud de Lună, şi aşteptăm prima navă comercială care va trece pe acolo. Îi obligăm să ne dea combustibil, mâncare şi... chestii din astea.

– Asta-i piraterie curată! spuse Grindle şocat.

– Dar nu avem arme, zise domnul Munkulus, ca şi cum se gândea serios la ideea lui Jack.

– Atunci ne prefacem că avem! încercă Jack să-i convingă.

Se uită în jur. Pe o parte îndepărtată a punţii, aruncate lângă o magazie, o grămadă de ţevi de fier îi atraseră atenţia.

– Ar putea să treacă drept tun, sugeră el. Dacă îndrepţi una din astea spre cineva şi te porţi ca şi cum ai intenţiona s-o foloseşti, mă îndoiesc că s-ar gândi prea mult înainte să-ţi dea tot ce vrei.

– Tot piraterie se cheamă, spuse Grindle agitat. Şi ştii ce se alege de piraţi. Sunt spânzuraţi de lanţuri la Puntea Execuţiei...

– Dar măcar am face o ultimă călătorie la bordul *Sophroniei,* nu Grindle? spuse prietenul lui. N-ar fi ceva? S-o purtăm din nou printre stele. S-o pregătim. Să le arătăm acelor contabili zgârciţi ai companiei că mai are încă viaţă în ea?

Se aplecă peste bord, întinzându-i lui Jack una dintre cele patru mâini ale sale.

– Adu-ţi prietenul alchimist, băiete, şi te-ai făcut cu o navă. Pot s-o fac să zboare pentru tine, iar Grindle poate să mă ajute. Dar

treaba cu pirateria rămâne în grija ta. Eu și domnul Grindle nici nu vrem să auzim de așa ceva.

„Nici eu nu vreau", era gata să spună Jack, dar se opri la timp pentru că începuse deja să-și dea seama că Munkulus și Grindle se așteptau ca el să-i conducă, așa cum se așteptaseră Ssillissa și Gemenii cu Tentacule. Așa că a zis:

– Pregătiți-o de plecare, după care a fugit înapoi la adăpostul unde erau ascunși prietenii lui ca să le spună:

– Avem o navă!

Jack a terminat de povestit. Deasupra noastră, Copacii-Vrăjitori fosneau ușor în adierea brizei. Nimeni nu spunea nimic. Eu încă mai așteptam să aud partea interesantă, despre pirateriе. Myrtle părea tristă.

Și Jack părea trist. S-a ridicat în picioare, și-a îndreptat spatele și s-a dus spre copaci, atingându-le scoarța și vorbindu-le șoptit. Dacă mă străduiam, mi se părea că disting formele umane care au fost cândva, ca și cum familia lui Jack s-ar afla încă sub trunchiurile argintii, fermecați, visând vise dulci.

– Nu mă aud, spuse el. Îmi dau seama că nu sunt conștienți de altceva în afară de schimbarea anotimpurilor, de Soare sau ploaie. Gândesc doar gândurile lor de copaci.

– „Un gând verde într-o umbră verde", spuse Myrtle încet.[1]

Jack se uită spre ea.

– Ce-i asta?

– Este o poezie, domnule Havock, răspunse ea.

Jack își rezemă obrazul de copac, se uită la ea și apoi zâmbi.

– E frumoasă, spuse el. Îmi place.

[1] Versul este dintr-o poezie numită *Grădina* de A. Marvell. Am căutat-o mai târziu și mi s-a părut o prostie. Poezia mea preferată este *Cum Horațiu a stăpânit podul*, dar presupun că nu era chiar potrivită cu necazurile familiei lui Jack.

Bine, Jack și Myrtle stăteau acolo sorbindu-se din priviri astfel încât începusem să mă simt cam stânjenit. Am fost aproape ușurat când un zgomot puternic mi-a atras atenția către cer.

– Uite! am strigat. Este o altă navă!

Și era într-adevăr. Era destul de întuneric deasupra dealurilor, așa că nu mi-am dat seama ce fel de navă, dar luminile motoarelor pâlpâiau frumos pe măsură ce cobora spre locul unde era acostată *Sophronia*.

– La naiba! țipă Jack Havock.

– Vorbește *frumos*, Jack! îl dojeni Myrtle.

Dar Jack nu o auzi. Vraja muntelui liniștit se spulberase și toți am alergat cât de tare am putut înapoi la *Sophronia*, cu Jack în frunte, bineînțeles, cu mine în urmă s-o ajut pe Myrtle care se tot împiedica în fustă și își agăța crinolina în tufișuri. Până să apucăm să ieșim din tufișuri am văzut focuri de armă trase spre *Sophronia* și am auzit țipete și strigăte.

– Sunt soldați! strigă Jack și se grăbi înaintea noastră, scoțând o armă de la curea.

– Vai, Jack! țipă Myrtle fugind după el.

Tocmai atunci se aprinse o lumină de sus și am văzut destul de clar nava nou-veniților. Nu era nava *Neobosiții* a Maiestății Sale și nimic asemănător, dar o știam destul de bine. Era același tub ca o păstaie, negru și țepos, care atârna din Larklight când am plecat, și mi-am dat seama imediat că păianjenii nu-și încheiaseră socotelile cu mine și cu Myrtle, ci ne-au dat de urmă prin spațiul sălbatic.

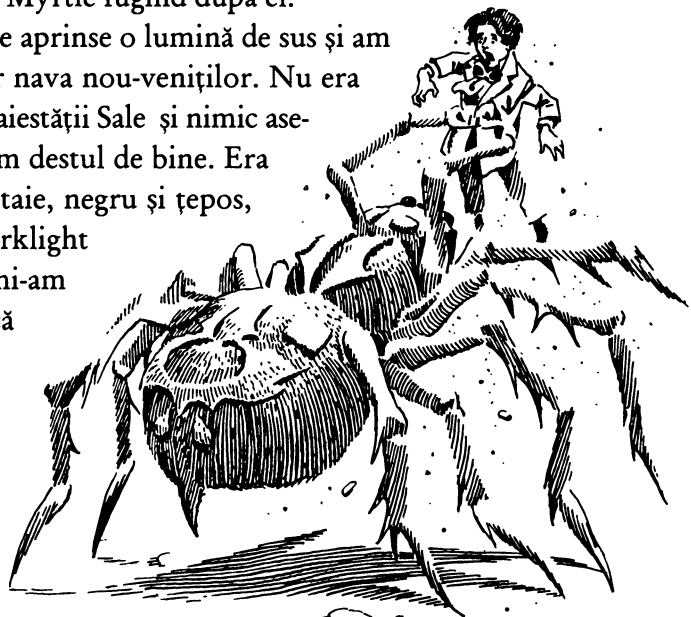

– Myrtle! am strigat, alergând după ea, în timp ce ea încerca să-l ajungă pe Jack.

Tocmai atunci, o chestie mare și neagră cu multe picioare și ochi scânteietori a răsărit din întuneric. Un braț mare și palid a țâșnit și m-a prins în gheare ca într-un clește. Păianjenul m-a ridicat, întorcându-mă pe toate părțile, studiindu-mă cu atenție cu ochii lui mari ca de sticlă. Myrtle țipa și plângea, sunetele îndepărtându-se de mine și mi-am dat seama că trebuie să fi fost un alt păianjen care se ocupa de ea.

– Jack! am urlat din toți rărunchii.

Un pistol s-a descărcat, foarte aproape, și am simțit împușcătura trecând pe lângă mine. Câțiva dintre ochii ca de sticlă se stinseră, zdrobiți. Păianjenul meu s-a clătinat șovăitor scăpându-mă, iar eu am avut o imagine oribilă cu numeroasele lui picioare, ca niște siluete în amurgul venusian. Apoi pistolul s-a descărcat din nou și păianjenul a căzut, zbătându-se spasmodic. Niște mâini puternice m-au apucat de umeri și de cureaua jachetei, și m-au târât de acolo.

– Domnule Munkulus! am bolborosit, recunoscându-mi salvatorul.

– Ești bine, Art, băiete? m-a întrebat ionianul, aruncând pistolul gol într-o parte și scoțând alte trei. Sunt o grămadă de distrugători din aștia. S-au năpustit asupra noastră așa deodată...

– Sora mea! am strigat.

Am alergat împreună către *Sophronia*. Din nou, o strălucire fantomatică umpluse cerul și pământul, dar de data asta am văzut că venea de la tentaculele lui Squidley și Yarg. Stăteau aproape unul de altul și impulsul puternic de curent electric emanat de coroanele lor aruncase un păianjen înapoi într-un nor de abur înecăcios. Focul de tabără încă ardea. Ssillissa se chircise lângă el, îngrijindu-l pe Nipper, care își pierduse unul din tentaculele cu ochi și îi curgea un sânge limpede, lipicios.

Jack ieși din întuneric.

– Unde e Myrtle? strigă el.

– Nu știu, i-am răspuns.

– Un monstru din ăla nenorocit a luat-o, Jack, spuse Grindle.

Un alt val de lumină s-a revărsat asupra noastră, dar de data asta nu mai venea de la Gemenii cu Tentacule, ci de la motoarele navei păianjenilor. Toți ne-am întors sau ne-am ascuns fețele când nava țepoasă s-a înălțat, emanațiile de la țevile de eșapament dând foc ierbii care scârțâia oribil când ardea și gemea, și ofta în timp ce domnul Munkulus și ceilalți alergau încoace și încolo călcând peste flăcări.

– Myrtle? strigau ei. Domnișoară Mumby?

Nici un răspuns. Ne-am adus lanternele de pe *Sophronia* și am colindat împrejurimile de la marginea pădurii până la ruinele de pe munte. Am găsit șase păianjeni morți, încleștați ca niște mâini albe, osoase și strânse. Dar nici urmă de biata mea soră.

Jack a înaintat rupând pânzele pe care păianjenii le aruncaseră asupra corpului navei ca și cum ar fi vrut s-o ancoreze în pământ. Au tras cu o armă mare când au aterizat: erau patru cratere care mocneau, acolo unde împușcăturile lor au nimerit pământul, și o gaură uriașă într-o parte a *Sophroniei*.

– Cum ne-au urmărit? a întrebat Jack furios. Ce e atât de important la domnișoara Mumby și la Art încât au străbătut jumătate de spațiu ca să-i prindă? Pentru că l-ar fi luat și pe Art dacă nu eram noi să-i alungăm...

Și a continuat să meargă, smulgând pânzele sau tăindu-le cu cosorul. Era ca și cum *trebuia* să se miște; era atâta furie în el, că îi forța toți mușchii să se miște, făcându-i pumnii să se încleștеze, dinții să scrâșnească și picioarele să meargă la nesfârșit. Eram sigur că nu avea cum să-l afecteze atât de mult răpirea surorii mele pentru că nu părea s-o placă pe Myrtle mai mult decât îl plăcea și ea pe el. Presupun că era din cauză că păianjenii i-au invadat locul și au încercat să-i rănească pe membrii echipajului său.

– Poate caută ceva anume, spuse Nipper care stătea sus, cu bandajul de la ciotul tentaculului rupt fluturând ca un steag.

– Ceva ce sperau să găsească în casa aia a ta, Art, fu de acord domnul Munkulus. Dar nu era acolo și acum cred că ai luat-o cu tine.

– Dar ce-ar putea să vrea? am plâns eu. Nu avem nimic de valoare. Nu am avut niciodată nimic de valoare. Cărțile tatălui nostru și mostrele, dar astea le-am lăsat în urmă la Larklight. De ce au trebuit s-o răpească pe Myrtle? Unde au dus-o?

Jack a ridicat din umeri.

– Acolo de unde au venit ei, bănuiesc. Ssil, tu te-ai uitat mai bine la bestiile astea. Ai mai văzut așa ceva până acum?

Șopârla a dat din cap, privindu-l fix. Ne uitam cu toții la el, așteptând să ne spună ce să facem. Dar pentru prima dată, Jack părea că nu știe.

– Ce mai contează? întrebă Grindle. Și așa nu sunt buni pentru noi pământenii ăștia. Dacă păianjenii îi vor, atunci să-i ia, asta spun eu. Păcat că nu l-au luat și pe băiat.

– Dar Myrtle era colegul nostru de navă! țipă Jack spre uimirea tuturor. Oricum ne strică firma târâtoarele astea care zboară pe aici tulburând apele. *Noi eram* cei mai temuți pirați din spațiu. Nu permit unei gloate de păianjeni obosiți să fure prada care ni se cuvine. Trebuie să aflăm ce sunt, de unde vin și ce intenții au. Și trebuie să aflăm unde au dus-o pe Myrtle pentru că un lucru e clar: nu bați atâta drum să iei pe cineva doar ca să-l mănânci. O vor pentru un motiv și o s-o țină undeva.

Apoi a vorbit domnul Munkulus cu vocea lui joasă și răgușită.

– Ai putea să-l întrebi pe Cap de Tunet. Nu prea sunt lucruri pe care *el* să nu le știe. Mă gândeam că o întoarcere pe Io ar fi de folos oricum. Avem ceva reparații de făcut. Lăsăm *Sophronia* ancorată undeva acolo și mergem să-l întrebăm pe Cap de Tunet despre războinicii ăștia cu pânze.

Ceilalți se uitară unii la alții și apoi la Jack în așteptarea unui răspuns. Eu am spus:

– Cap de Tunet? Nu-i doar o legendă? (Aproape că am spus „superstiție păgână", dar nu am vrut să-l supăr pe domnul Munkulus.)

Ionianul și-a ridicat toți cei patru umeri.

– În trecut, poporul meu credea că este un zeu, unii încă mai cred, dar e cât se poate de real. Nu se întâmplă prea multe lucruri în lume fără știrea lui Cap de Tunet. Dacă a auzit cineva de păianjenii ăștia, el e acela.

Jack dădu din cap în semn că așa e, apoi vorbi repede.

– Ssil, păianjenii ne-au stricat laboratorul pentru combustibilul spațial?

– Nu cred că e ssstricat, Jack, îi răspunse Ssillissa. Dacă am putea sssă tăiem toate pânzele șșși firele alea pe care le-au legat în jurul nostru...

– Treci la treabă, Grindle! a ordonat Jack. Du-te cu el, Art. Domnule Munkulus, tu o să mă ajuți să acopăr gaura aceea. E drum lung până pe Planeta Furtunilor.

Simțindu-mă încă amorțit, am încercat să-l urmez pe Grindle până la navă. Jack m-a oprit când am trecut pe lângă el și mi-a dat un cosor.

– Ca să tai pânzele, mi-a explicat el și apoi, mai încet, ca și cum nu ar fi vrut să-l audă membrii echipajului. Nu te teme, Art. Ai încredere în mine. O s-o găsim.

Și astfel ne-am pus pe treabă. Munca e un bun remediu când te doare sufletul și ești îngrijorat. Acolo, în întunericul planetei Venus, am curățat și am tăiat, am aranjat și am făcut reparații, am bătut în cuie prelate noi peste spărtura din învelișul bietei nave *Sophronia,* în timp ce Yarg și Squidley stăteau de veghe cu tentaculele lor, să ne lumineze munca și să îndepărteze orice plantă carnivoră care s-ar fi apropiat.

Când totul a fost gata, Ssillissa s-a instalat în laborator ca să fabrice combustibil spațial și ne-am început călătoria spre lumile de

pe Jupiter. A fost o călătorie lungă și grea; vaporii alchimici s-au strecurat pe după marginile prelatei care acoperea gaura și au umplut nava de o ceață aurie și capetele noastre de vise ciudate, neliniștite. Dar nu a fost o călătorie interesantă după standardele obișnuite ale *Sophroniei*, așa că, în acest timp, o să vă povestesc ce i s-a întâmplat lui Myrtle și calea cea mai bună s-o fac este să vă las să citiți câteva însemnări din jurnalul ei.

CAPITOLUL UNSPREZECE

FRAGMENTE DIN JURNALUL DOMNIȘOAREI MYRTLE MUMBY

23 aprilie

Ce zi foarte ciudată am petrecut!

Dimineața m-am trezit într-un pat confortabil, într-un apartament încântător, ale cărui ferestre dau spre o grădină bine îngrijită, cu mulți fagi roșii foarte înalți. Mi-am dat imediat seama că mă aflam pe planeta Marte căci am recunoscut în zare culmile înzăpezite ale Muntelui Victoria, arătând exact ca în tabloul din salonul albastru de la Larklight. (Întâmplător, mi se pare nemaipomenit că munții cei mai falnici din toată Creația au fost cuceriți de englezi și botezați după regina noastră dragă!)

Pentru câteva momente am fost chiar speriată, pentru că nu eram sigură cu privire la ce-ar putea să fie acest loc și cum am ajuns eu aici. Iar mintea mea era plină de amintirile unui vis absurd și îngrijorător pe care tocmai l-am avut, despre pirați și păianjeni și – o, ce lucruri

îngrozitoare! – și o persoană pe nume *Jack Havock* care – *(aici câteva rânduri au fost tăiate cu fermitate – A.M.)*

Chiar în acest moment, a apărut o tânără marțiană în uniformă de menajeră, aducându-mi o tavă cu micul dejun și o cană de ceai, bine-venită. Deși e doar o băștinașă, vorbește foarte bine engleza și pare destul de civilizată, în ciuda pielii roșiatice și a părului violet. Numele ei este Ulla. (Tot ea mi-a adus și acest caiețel în care îmi povestesc aventurile. Cât regret pierderea jurnalului meu, care trebuie să fi rămas la Larklight. Și medalionul bietei noastre mame!)

Ulla îmi spune că sunt aici de câteva zile și că am fost adusă fără cunoștință după ce am naufragiat cu o navă de salvare într-un deșert din apropiere. Se pare că a izbucnit un incendiu la Larklight, deși eu nu îmi amintesc de el, doar de visul meu ciudat. Papa și Art au fugit împreună pe cealaltă navă de salvare și acum sunt în siguranță pe Lună, dar, din nu știu ce motiv, eu am plecat singură și am plutit prin eter până când am ajuns pe Marte. Ulla spune că guvernatorul a fost informat de sosirea mea și că acesta i-a scris lui papa.

E groaznic să mă gândesc că Larklight a ars până la temelii, cu toate lucrurile noastre în ea. Dar cel puțin papa și Art sunt în siguranță. În visul meu... dar destul cu visul meu prostesc!

Acum înapoi la ceva absolut extraordinar. Această casă nu e alta decât Fagii, reședința de la țară a lui Sir Waverley Rain, marele industriaș, ale cărui companii au construit Podul peste Canal, Căile Ferate Marțiene, toți servitorii automați de la Larklight și mai construiește acum Palatul de Cristal pentru Marea Expoziție. Este un pustnic faimos și nu primește vizitele nimănui, așa că e o mare onoare pentru mine să fiu musafira lui.

Mă întreb dacă o să fiu invitată să-l cunosc. Trebuie să mă pieptăn și s-o întreb pe Ulla dacă se poate face ceva cu rochia mea, care s-a rupt și s-a murdărit foarte tare.

Apoi voi înălța rugăciuni de mulțumire lui Dumnezeu pentru că m-a scăpat dintr-un asemenea pericol și a aranjat să fiu salvată de un domn atât de respectabil.

24 aprilie

A doua zi la Fagii. Nu am văzut nici urmă de Sir Waverley. Ulla, servitoarea, mi-a spus că este un domn foarte retras, ocupat cu studiul, atunci când nu e plecat să-și viziteze fabricile de pe Phobos și Diemos, Lunile acestei planete. Astă-noapte le-am văzut strălucind pe cer, învăluite în fumul de la morile lui Sir Waverley. Ce om deosebit trebuie să fie dacă și-a lăsat amprenta asupra universului în acest mod!

Mi-am petrecut dimineața explorând câteva din camerele de la parter, biblioteca și altele, care sunt extrem de bine mobilate. Gazda mea pare să aibă o pasiune pentru antichitățile marțiene pentru că deține multe statui și sculpturi recuperate din temple păgâne vechi, situate în deșerturile muntoase. De asemenea, am mai văzut multe picturi reprezentând canale marțiene faimoase și alte tablouri cu peisaje pitorești. Toate erau foarte interesante.

Întotdeauna mi-am dorit să văd Marte, bijuteria coroanei de domenii extraterestre ale Maiestății Sale. Presupun că puțini marțieni și-ar fi putut imagina, în primii ani ai secolului al XVIII-lea, că oameni cu o inteligență mult mai mare decât a lor, dar la fel de muritori ca și ei, îi observă de dincolo de golful spațial și fac planuri împotriva lor, încet, dar sigur. Cred că au fost foarte surprinși când ducele de Malborough a aterizat cu armata lui și a adus ordine și civilizație pe planeta lor prăfuită și înapoiată.

În această după-amiază, după ce am luat prânzul singură, am început să explorez grădinile lui Sir Waverley, care sunt foarte

dichisite. Reşedinţa Fagii se întinde pe o insulă mică într-un lac numit Lacul de Piatră, iar insula a fost aranjată de grădinari astfel încât să semene cu un parc englezesc, cu o turmă mică de căprioare şi mulţi fagi roşii. Trebuie să recunosc că frunzişul vişiniu, împreună cu cerul roşiatic şi nisipurile şi pietrele ruginii din împrejurimi, îi dă acestui loc un aspect mohorât. Şi lacul este cumva urât pentru că în loc să fie umplut cu apă, aşa cum sunt lacurile în Anglia, este umplut cu un fel de piatră marţiană care are un punct de topire foarte scăzut. Suprafaţa este acoperită cu o crustă împietrită, care se fisurează şi se sparge în fragmente, ce se freacă unul de celălalt cu un sunet nepământesc. Se pare că, în adâncime, piatra este lichidă, mişcându-se lent şi încontinuu. Dacă eram în locul lui Sir Waverley, secam tot lacul şi îl înlocuiam cu un teren de crichet sau cu o grădină.

Servitorii lui Sir Waverley sunt foarte politicoşi, deşi foarte puţini sunt umani. Fetele şi grădinarii sunt localnici, ca Ulla – creaturi subţirele, ca nişte spiriduşi, cu pielea de culoarea ruginei. În afară de Ulla, nimeni nu pare să vorbească engleza. Mai există nişte slujitori care par a fi o specie de cactuşi care pot gândi; par foarte primitivi, cu umerii lor largi şi mâinile verzi şi plate, cu capetele lor rotunde, pline de ţepi. Aceştia nu vorbesc deloc. Mi-e cam teamă de ei, deşi sunt sigură că trebuie să fie foarte bine îmblânziţi din moment ce Sir Waverley îi ţine pe lângă el.

25 aprilie

Ce veşti minunate! Ulla tocmai a venit să mă anunţe că Sir Waverley Rain m-a invitat să iau cina cu el în această seară! Sunt nemaipomenit de încântată la gândul că, în sfârşit, voi conversa cu cineva din lumea bună. Sper să fac o impresie plăcută.

Mai târziu

Doamne, ce întrevedere neplăcută! Ştiu că Sir Waverley Rain este un om care s-a realizat prin propriile puteri şi s-a ridicat pe culmi

înalte prin geniul propriu și trudă grea, dar oricât de sărac ar fi fost vreodată, nu cred că asta scuză o asemenea excentricitate!

Bine intenționată, Ulla a sosit la ușa mea la șase și un sfert, aducându-mi o rochie de bumbac nu prea la modă, dar totuși acceptabilă. Din nu știu ce motiv ciudat, în timp ce Ulla mă ajuta să mă îmbrac, mi-am dat seama că duc dorul pregătirilor informale pentru cină pe nava de pirați a lui Jack Havock și a trebuit să-mi reamintesc că J.H. și nava lui nu erau decât plăsmuirile visului meu prostesc. Oare de ce nu pot *uita* visul acela ciudat? De ce pare totul atât de real în mintea mea?

Cu puțin înainte de ora șapte am coborât în sufragerie; o cameră somptuoasă la parter, decorată cu mult gust, deși mă tem că un pic cam lugubră. În mijloc trona o imensă masă de abanos, strălucind ca o baltă de petrol, cu sfeșnice și tacâmuri de argint, toate strălucitoare, și cactușii umani gata să-mi tragă scaunul după ce am făcut reverențele. La capătul celălalt al mesei stătea o siluetă mică, nemișcată, despre care am presupus că e Sir Waverley. Nu arată câtuși de puțin ca un domn. Îmi imaginasem o față severă, brăzdată de riduri, dar totuși atrăgătoare, o coamă de păr cărunt și o expresie de noblețe și inteligență profundă. În schimb, Sir Waverley are o față rotundă, mică și gri ca un ou îmbătrânit, cu câte un smoc de păr cărunt deasupra fiecărei urechi și fără nici o expresie. Numai ochii i se mișcau, urmărindu-mă când am intrat și am traversat camera, și fixându-mă în timp ce mă așezam pe scaunul pe care mi-l trăgea servitorul.

– Domnișoară Mumby!

Asta a fost tot ceea ce a spus.

Au intrat mai mulți servitori care ne-au pus mie și lui Sir Waverley câte o farfurie în față. Un miros plăcut se

ridica din vase: cel de supă falsă de broască țestoasă[1], preferata mea. Am așteptat ca Sir Waverley să spună rugăciunea sau să dea orice alt semn că putem începe să mâncăm, dar el doar stătea acolo, mut ca un pește.

Am decis că ar trebui să încep o conversație politicoasă, chiar dacă el nu vorbea deloc, așa că am zis:

– Sunt foarte emoționată că ați avut bunătatea să mă aduceți aici și să aveți grijă de mine cu o asemenea milă creștină. Este ca în pilda Bunului Samaritean...

Sir Waverley s-a înclinat spre mine și m-a privit cu ochii lui stranii și spălăciți.

– Mă bucur că vă simțiți bine, a spus el. Știți că vă aflați printre prieteni aici. Sper că mă considerați prietenul dumneavoastră, domnișoară Mumby.

– Bineînțeles, m-am bâlbâit eu.

Dar vorbise într-un mod ciudat și rece, deloc prietenos.

– Unde este? m-a întrebat, tot pe tonul acela lipsit de viață. Unde este cheia?

Nu mă așteptasem să mi se vorbească în acel mod și am început să mă simt destul de neliniștită.

– Nu știu despre ce vorbiți, domnule, i-am spus.

– *Cheia,* a sâsâit domnul Waverley. (Cârcotașii ar putea să susțină că nu e posibil să sâsâi cuvântul „cheia", deoarece nu conține consoane sibilante[2], dar nu-mi vine în minte nici un alt mod de a descrie vocea pe care o avea când mi-a cerut asta. Cu siguranță că a *sâsâit.)* Cheia. Cheia de la Larklight.

– Nu o am, domnule, i-am răspuns sincer.

Toate cheile de la Larklight erau agățate în cârligul lor de lângă ușa cămării ultima dată când le văzusem și fără îndoială că mai erau încă acolo, dacă nu cumva arseseră în incendiu. Aș fi vrut să-i explic

[1] Supă din organe de vițel care imită gustul celei din broască țestoasă. (n.tr.)

[2] Consoană articulată prin apropierea limbii de dinții de sus, consoană șuierătoare. (n.tr.)

acest lucru domnului Waverley, dar era ceva rece și nefiresc în felul în care se holba la mine, astfel că nu mi-am putut face curaj să mai deschid gura.

Apoi a părut că-și amintește bunele maniere. Fața i s-a schimbat încet până a ajuns să-mi zâmbească, deși n-am văzut în viața mea un zâmbet mai forțat și mai fals; arăta de parcă niște frânghii invizibile îi trăgeau colțurile gurii în sus. A spus:

– Domnișoară Mumby, întreb doar fiindcă tatăl tău dorește să știe.

– Ați vorbit cu papa? l-am întrebat.

– Am corespondat. De îndată ce am realizat cine ești, l-am anunțat prin telegraful eteric. Este foarte fericit să știe că ești în siguranță, dar și foarte îngrijorat cu privire la locul în care se află *cheia*...

Bineînțeles, din moment ce am aflat că eram interogată de dragul tatei, m-am străduit și mai mult să mă gândesc despre ce cheie era vorba, dar nu-mi venea în minte decât inelul mare de alamă cu toate cheile de la dulapuri și de la uși.

– Toate cheile sunt puse pe cârligul de lângă cămară, am spus.

Zâmbetul a căzut de pe fața lui Sir Waverley ca tencuiala de pe un perete umed. S-a uitat peste mine la cactușii umani care stăteau în spatele scaunului meu și le-a spus:

– Nu știe nimic. Poate ca fratele ăla al ei știe ceva. Trebuia să-l fi luat Webster și pe el. Trebuie să-l găsim. Luați-o de aici.

Înainte să pot protesta, cactușii umani și-au încleștat pumnii țepoși în jurul brațelor mele și m-au smuls din scaun, ducându-mă înapoi în camera mea, prin coridoarele sumbre, dar frumos decorate.

Îmi este cât se poate de clar acum că Sir Waverley este nebun. Nici măcar nu știu dacă într-adevăr a informat autoritățile despre situația dificilă în care mă aflu sau dacă prezența mea în această casă izolată este un secret. Și ce s-o fi întâmplat cu papa și bietul Arthur? Oare sunt cu adevărat în siguranță? Și ce-i cu visele mele care par atât de reale? Nu pot să uit cum se termină, cu acei păianjeni îngrozitori apucându-mă... Și nu cumva pe conducătorul lor îl cheamă Webster, chiar numele pe care l-a menționat Sir Waverley?

Ce înseamnă toate acestea?

Și, colac peste pupăză, Sir Waverley m-a smuls de la masă înainte să iau măcar o gură din delicioasa supă falsă de broască țestoasă, drept urmare că îmi este foarte foame, iar stomacul meu face niște zgomote de-a dreptul nerușinate. Nu văd cum lucrurile s-ar putea înrăutăți mai mult decât atât!

26 aprilie

Cerul să mă aibă în pază! De la ultima mea însemnare în jurnal, lucrurile s-au înrăutățit foarte mult!

Nici nu știu de unde să încep. Sir Waverley – cactușii – viermii – este absolut oribil, ca într-unul din romanele alea senzaționale pe care le tot citește Art!

Trebuie să încerc să-mi adun gândurile...

Noaptea trecută, după ce scrisesem despre neplăcuta întâlnire cu Sir Waverley, mă pregăteam să mă bag în pat când am auzit o bătaie precipitată la ușa dormitorului. Am deschis: era Ulla. Până atunci fusese o ființă foarte umilă și politicoasă. Dar acum, nici nu deschisesem bine ușa, că a năvălit înăuntru într-un mod foarte impertinent, spunând:

– Trebuie să pleci de aici imediat!

– Ce înseamnă asta? am strigat eu.

Mi-am imaginat că era acolo la ordinele lui Sir Waverley și că asta era încă o dovadă a grosolăniei lui.

– Cum să plec? Este miezul nopții!

– Și n-o să mai apuci lumina zilei dacă mai rămâi aici, spuse marțianca. L-am auzit pe Sir Waverley discutând cu oaspetele lui și zicând că nu mai au nevoie de tine.

– Dar, am protestat eu, dar...

M-am înfiorat când Ulla m-a apucat de braț. Mi-a spus:

– Nu înțelegi? Tot ce ți-am spus până acum este o minciună. Cu excepția ultimei părți, bineînțeles.

– Ce vrei să spui cu asta? m-am răstit eu.

– El m-a pus să te mint! Povestea cu nava de salvare! N-a căzut nici o navă de salvare aici. Ai fost adusă într-o navă spațială de cine știe unde. Ai fost drogată, ca să-ți amorțească memoria. E o navă țepoasă și neagră, care vine des pe aici. E acostată în spatele casei chiar acum.

Am spus dintr-o suflare:

– Păianjenii!

A dat din cap.

– Păianjenii albi sunt prietenii lui Sir Waverley. El a născocit toate minciunile alea ca să te simți în siguranță și să le spui ceea ce vor cu disperare să știe.

Mintea mea depăna amintiri. Dacă tot ce mi s-a spus era fals, atunci lucrurile despre care credeam că le-am visat erau reale! Molia-Olărească, *Sophronia* și Jack Havock. Dar unde era Art? Și Jack? Oare îi omorâseră păianjenii pe Venus când m-au capturat pe mine?

– Trebuie să plecăm imediat din locul ăsta, a spus Ulla. Am ascultat la ușa salonului. Sir Waverley spune că nu ai ceea ce vor ei. A zis că o să scape de tine.

– Nu te cred, am șoptit eu.

– Trebuie să mă crezi! Hai, repede! Am prieteni care ne pot ajuta dacă reușim să trecem dincolo de Lacul de Piatră.

Nu aveam ce să fac decât să o cred. La urma urmei, Sir Waverley dovedise deja că nu mi-e prieten. M-am îmbrăcat cu rochia mea veche de stofă, mi-am tras cizmele și mi-am îndesat acest jurnal în corsaj. Apoi, spunând o rugăciune mută, am urmat-o pe Ulla afară din cameră și în jos, pe scări. Prin ferestrele palierului intra lumina palidă a Lunilor marțiene, aruncând umbre sinistre care nu făceau decât să-mi amplifice teama. Ulla m-a împins într-o cameră ca să ne ascundem de unul din cactușii ăia servitori care bântuia pe acolo. Apoi ne-am grăbit la parter. Se auzeau voci din spatele ușii închise de la salon. Ulla mi-a șoptit:

– Aruncă o privire să vezi și tu ce tovarăși are!

Întotdeauna am crezut că spionatul prin gaura cheii este un semn de proastă creștere, dar în acest caz părea o acțiune justificată. La urma urmei, dacă Sir Waverley Rain era implicat în cine știe ce acțiuni criminale, trebuia să aflu ce se întâmplă, ca să le pot povesti totul autorităților când vom ajunge în portul de pe Marte. Așa că am îngenuncheat și am aruncat o privire în salon prin gaura cheii.

Primul lucru pe care l-am văzut a fost chiar Sir Waverley, în picioare, cu spatele la șemineu. Imaginea feței lui gri și împietrite a fost suficientă ca să mă convingă de adevărul celor spuse de Ulla, iar apoi, când am văzut cu cine vorbea...

Era unul din păianjenii aceia, chiar mai mare decât în visele mele. Își strânsese picioarele alea oribile într-un nod, ca să încapă într-unul din fotoliile de piele ale lui Sir Waverley, și purta un melon.

– Ar trebui s-o ducem pe inele, spunea creatura. Ne-ar mai putea fi de folos. Ca să îl atragă pe celălalt, de exemplu. Țin unii la alții, maimuțele astea de pe Pământ.

– Nu, domnule Webster, a spus Sir Waverley. Nu ne mai e de nici un folos și deja a văzut prea multe. O s-o omorâm și o să-i aruncăm cadavrul în lac.

Mă tem că în acest moment nu m-am putut abține să nu scot un țipăt pierdut. Prietena mea marțiană a spus ceva extrem de indecent și m-a tras deoparte imediat, dar era deja prea târziu. De-a lungul coridorului dinspre aripa servitorilor veneau în fugă trei cactuși țepoși, încercând să ne prindă cu mâinile lor grosolane și spinoase. Iar în spatele nostru am auzit pași apăsați de gheare și ușa de la salon deschizându-se.

Am țipat din nou, dar Ulla a scos din buzunar un obiect care strălucea palid în

lumina Lunii. S-a repezit spre cactușii umani și a agitat obiectul strălucitor încoace și încolo. Cred că era un fel de topor sau cuțit, cu o formă complicată, astfel că avea multe lame și tăișuri. Seva verzuie a cactușilor umani a țâșnit peste tot, făcând o mizerie de nedescris pe tavanul și pereții lui Sir Waverley. Un cap cu ghimpi s-a rostogolit pe covor la picioarele mele.

– Hai odată! a strigat Ulla.

M-am uitat în spatele meu. Păianjenul enorm se chinuia să iasă pe ușa salonului, dar aceasta era, din fericire, prea îngustă pentru el. Lămpile din camera din spatele lui aruncau umbre de coșmar peste tot coridorul. Apoi Ulla m-a luat de mână și am început să alergăm prin holurile întunecate din aripa servitorilor, în timp ce Ulla striga la marțienii speriați să se dea la o parte, căci începuseră să iasă uimiți din dormitoare, iar cu toporul tăia în dreapta și în stânga toți cactușii umani care încercau să ne oprească. Cred că spera să ajungem la intrarea servitorilor din aripa de vest, dar, înainte să reușim să facem asta, ne-a tăiat calea un detașament întreg de cactuși și am urcat, în schimb, pe o scară de fier la primul etaj.

Ne aflam în apartamentele private ale lui Sir Waverley, unde am alergat fără probleme prin câteva birouri și o bibliotecă, până am ajuns într-o cameră octogonală, unde lumina lunii intra pieziș prin câteva ferestre mari. M-am oprit să-mi trag răsuflarea și să privesc în jur, în timp ce Ulla se chinuia să forțeze o fereastră. Pe pereții dintre ferestre atârnau lespezi de piatră, pe care le-am recunoscut ca făcând parte din comorile arheologice ale lui Sir Waverley. Pe fiecare lespede, în mijlocul unui talmeș-balmeș de alte forme și simboluri, erau sculptate siluetele unor păianjeni uriași.

Deodată s-a auzit o voce în spatele meu:

– Văd că-mi admirați colecția, domnișoară Mumby.

Cu respirația tăiată, m-am întors. Sir Waverley stătea în prag, cu ochii lui spălăciți lucind ca sticla în lumina Lunii. În spatele lui, îi auzeam pe cactușii umani mărșăluind prin bibliotecă și un neplăcut *tic, tic, tic* scos de pașii acelui păianjen ticălos.

Am închis ochii și am așteptat să leșin. În romane, când domnișoarele bine-crescute se află într-un mare pericol, de obicei leșină și își revin în siguranță, în brațele eroului care le-a salvat. Din păcate, nu m-a cuprins nici o stare de leșin și poate că ăsta a fost un lucru bun, pentru că, în mod ciudat, singurul erou la care mă puteam gândi era Jack Havock, ale cărui brațe ar fi fost extrem de nepotrivite. Așa că am deschis din nou ochii, la timp să văd toporul Ullei zburând peste mine într-o explozie de raze de lună ascuțite. Îl aruncase spre Sir Waverley și nimerise la fix; toporul îl lovise exact în piept.

Am țipat, pentru că nu mai văzusem niciodată un om ucis cu sânge rece până atunci. Și apoi am țipat iar pentru că nu era sânge deloc, iar Sir Waverley nu era mort. S-a uitat în jos cu interes la toporul care tremura înfipt în pieptul lui, apoi a ridicat privirea spre Ulla și a spus:

– Chiar nu mai găsești servitori buni în ziua de azi!

Ulla nu s-a lăsat descurajată. Și-a dat boneta jos de pe cap și a scos dintre buclele violete o agrafă de păr ciudat de lungă și de ascuțită, pe care o agita ca pe un pumnal.

– Aveți grijă, domnule, spuse ea. Vă informez că sunt un agent al Serviciului de Informații Britanic.

– O, ce bine! am exclamat eu, căci această veste mă înveselea nespus.

În schimb, Sir Waverley nu părea impresionat. A afișat din nou același zâmbet forțat și fals pe care îl văzusem la cină.

– Eu servesc un imperiu mult mai vechi și mai mare decât al vostru, a spus el.

A pășit în încăpere și a arătat spre plăcile și tablele de piatră de pe pereți.

– O vezi pe aceea? A fost dezgropată dintr-unul din orașele ruinate ale poporului

tău. Cea de lângă ea provine de pe Luna Callisto, dintr-un templu care s-a prăbușit cu mult înainte ca oamenii să fi călcat pe Pământ. Cealaltă a fost excavată din nisipurile planetei moarte Mercur. A patra a fost adusă de pe Pământ, unde a fost descoperită de muncitorii care săpau fundația pentru noile Case ale Parlamentului. S-a spus despre ea că provine dintr-un templu druid, dar bineînțeles că e mult mai veche. Vine dintr-un timp în care oamenii erau încă sub dominația Celor Dintâi.

Ulla și cu mine stăteam și îl priveam cum vorbește și, cum îl priveam noi așa, deveneam conștiente de forma uriașă a domnului Webster umplând cadrul ușii. Imensul păianjen se mișca greu și răsufla întretăiat, de parcă îi era greu să se târască în gravitația de pe Marte, pe care eu o găseam foarte plăcută. Arăta înfricoșător și monstruos, iar ochii lui ca niște ciorchini ațintiți asupra noastră sclipeau de o inteligență ieșită din comun.

– Și acum, spuse domnul Waverley, întorcându-se spre noi, nu ne mai sunteți de nici un folos. O să muriți știind că rasele voastre se vor stinge și ele în curând. Nu mai e mult până când Cei Dintâi vor domni din nou.

Ulla a ridicat agrafa de păr, strângând-o în pumn ca pumnalul unui asasin. Sir Waverley a ridicat o mână și a întins-o spre ea, iar brațul său a început brusc să se lungească precum un telescop. Mâna lui a țâșnit prin cameră la capătul unui tub strălucitor de segmente metalice și s-a strâns pe gâtul bietei Ulla. Fata a scăpat agrafa și s-a luptat să îndepărteze degetele care o sufocau, fața învinețindu-i-se pe măsură ce viața i se scurgea din trup.

– Nu! l-am implorat eu. Vă rog s-o cruțați.

Dar ticălosul fără inimă și-a întărit strânsoarea și cealaltă mână a țâșnit înspre mine, propulsată de un dispozitiv asemănător. M-am ferit și mănușa albă a prins doar aerul între degete, scoțând un sunet ca lamele unei foarfeci. Și nici măcar atunci n-am leșinat. Oare asta înseamnă că nu sunt îndeajuns de bine-crescută? Sunt absolut sigură că așa ar fi trebuit să procedeze o domnișoară adevărată.

„Dacă Jack Havock ar fi fost aici!" mi-am spus și m-am întrebat ce ar fi făcut el, pus în fața unui asemenea pericol. Răspunsul, am decis eu, era că Jack ar fi *acționat*. Așa că m-am aruncat asupra lui Sir Waverley. Nu aveam nici un plan în minte, dar am reușit să-l dezechilibrez. S-a înclinat spre spate, brațul lui întins m-a apucat și am căzut pe fereastra care a cedat sub greutatea noastră combinată, spărgându-se în mii de cioburi.

Am căzut vreo zece metri pe o terasă care dădea spre malurile sinistre ale Lacului de Piatră. Sir Waverley a căzut primul, cu toată greutatea mea și a Ullei deasupra lui. Am simțit ca și cum ceva s-ar fi zdrobit; un sunet de coaste rupte, de parcă aș fi aterizat pe un coș din nuiele. Nu pățisem nimic, dar m-am simțit dintr-odată învăluită într-un nor de vapori usturători și verzui. M-am împiedicat și am smuls fără să vreau mâna lui Sir Waverley, care era moale și fără viață la capătul brațului telescopic. Tușind din cauza vaporilor toxici, am tras-o pe Ulla deoparte și m-am bucurat să văd că mișcă, și am realizat că Bunul Dumnezeu a salvat-o de atacul asasin al lui Sir Waverley.

Sir Waverley zăcea fără viață. Îmi amintesc că m-am gândit că *l-am omorât pe cel mai bogat om din Sistemul Solar și că mă vor spânzura cu siguranță*. Dar, cum mă holbam așa la corpul lui zdrobit, gândindu-mă cât de groaznic era că ajunsesem să fac asta și întrebându-mă dacă papa și Arthur vor veni să mă viziteze la închisoare, am început să înțeleg că Sir Waverley de fapt nu fusese om. Norii de vapori verzi se dispersau și prin găurile din corpul lui puteam să văd scânteierea sârmelor, tuburilor și furtunilor de aer din cauciuc și multe alte lucruri pe care nu le puteam identifica, dar care erau, fără îndoială, opera unui constructor muritor.

– Ia stai așa, am exclamat eu! Ăsta nu e decât un robot!

În acel moment, într-un mod de-a dreptul dezgustător, i s-a deșurubat vârful capului, ca un capac de borcan, și a căzut cu o bufnitură pe dalele de piatră. Din craniul lui a ieșit un păianjen alb și gras, care tușea la fel ca și mine de la fumul verzui. Purta ochelari și, după ce

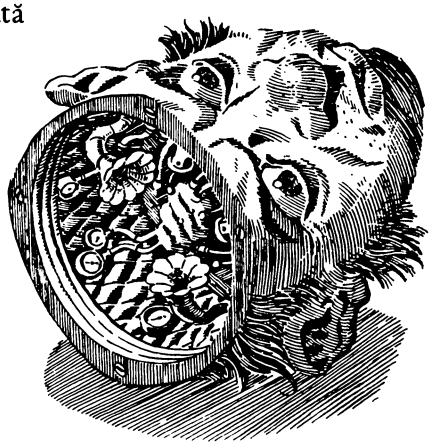

s-a dat la o parte, am văzut o șa capitonată în capul lui Sir Waverley precum și o groază de rotițe și manete pe care, probabil, creatura aceea cumplită le folosise ca să-i manevreze corpul mecanic.

Apoi, ca o navă prăbușită dintr-o melodramă, corpul a explodat, aruncând rotițe zimțate și fragmente pe toată terasa, și trântindu-l la pământ pe păianjenul-cârmaci. Păianjenul a strigat cu o voce stridentă și scârțâită:

– Domnule Webster!

Uitasem cu totul de cealaltă bestie și de toți servitorii-cactuși. Mă uitam în sus cu oroare cum uriașul păianjen alb s-a lăsat în jos spre noi, de la fereastra sfărâmată, pe o frânghie din pânză de păianjen și începuse să se târască spre mine. Din fericire, tovarășa mea marțiană își revenise suficient încât să perceapă pericolul. M-a luat de mână și am alergat spre pajiște, în umbra fagilor roșii. Acolo ne-am oprit puțin să ne tragem răsuflarea și să ne venim în fire. Doamne, cum îmi bătea inima! Și cum mai tremuram! Cât îmi doream să fie J.H. acolo cu pușca lui de vânătoare să mă salveze!

Cred că aș fi leșinat chiar în acel moment, dacă nu mi-ar fi distras atenția Ulla care și-a dus mâinile la betelia rochiei și și-a rupt fusta! Mi-a explicat că va fi mai ușor să alergăm așa și a pășit din cercul de fuste și jupoane, rămânând fără nici o rușine doar într-o pereche de pantalonași albi cu dantele, așa de scurți, că se terminau la jumătatea tibiei, lăsându-i gleznele la vedere. S-a uitat la mine în expectativă și cred că intenționa în mod serios să mă pună să fac același lucru. Bineînțeles că m-am prefăcut că nu înțeleg ce vrea! Am fost chiar ușurată când am auzit pașii grei ai cactușilor umani apropiindu-se

de ascunzătoarea noastră. Uitând de ideile ei stranii despre îmbrăcămintea comodă, Ulla m-a apucat de mână și m-a tras după ea pe panta întinsă a pajiștii, spre malul lacului.

Nu eram pe partea pe care trebuia a lacului ca să putem folosi podul și fără îndoială că acesta era păzit de cactușii înfricoșători ai lui Sir Waverley.

– Trebuie să traversăm Lacul de Piatră, mi-a șoptit Ulla.

Am ezitat, căci era o pancartă la marginea pajiștii pe care scria foarte clar NU VĂ APROPIAȚI DE LAC, iar o domnișoară bine-crescută nu se înjosește să încalce proprietatea altcuiva. Totuși, am decis că atunci când ești disperat e nevoie de măsuri disperate, așa că mi-am adunat fustele și am pornit după prietena mea marțiană pe suprafața pietroasă a lacului. Plăcile și bucățile de rocă de pe întinderea lacului se măcinau una de alta cu un zgomot atât de trist, iar uneori câte una se legăna brusc, amenințând să ne arunce spre o soartă fatală în mocirla de piatră lichidă de sub picioarele noastre. Dar dacă mă uitam înapoi, îl vedeam pe animalul acela de păianjen târându-se încoace și încolo, de parcă nu știa dacă suprafața lacului i-ar fi susținut greutatea, și știam că nu puteam să ne întoarcem.

Apoi am privit în față, spre malul celălalt, și am văzut că nu puteam merge nici înainte, pentru că, dintre pietre și mormanele de iarbă marțiană care mărgineau țărmul lacului, se ridicau tot mai mulți cactuși umani. Păreau să crească acolo, lăstărind mâini și capete în timp ce îi priveam, iar când atingeau înălțimea unui om, se smulgeau din pământ și începeau să mărșăluiască spre lac. Unii alunecau între două plăci de crustă de piatră și se pierdeau în chestia topită de dedesubt, iar zbaterile lor erau și mai groaznice, căci erau total mute. Însă erau alții care creșteau să le ia locul celor care dispăreau și în curând o armată de monștri țepoși venea înspre noi.

M-am uitat spre Ulla, sperând că va scoate o sabie sau o halebardă[1] și va reteza legumele astea rele, așa cum făcuse cu camarazii lor din

[1] Armă medievală în formă de lance cu un vârf de fier ascuțit, prevăzută pe o parte cu o secure, iar pe partea opusă cu un cârlig. (n.tr.)

casă. Dar marțianca era neînarmată și încă slăbită de chinurile prin care trecuse. Își prinsese în palmă gâtul învinețit și fiecare respirație îi provoca dureri. Cactușii umani aproape ajunseseră la noi, iar lespedea de crustă pe care ne balansam nu era deloc stabilă. Am realizat că nu mai aveam altceva de făcut decât să mă las în mâinile Bunului Dumnezeu, care ne are pe toți în grijă. Am îngenuncheat și, luând-o de mână pe sora mea marțiană speriată, am început să cânt.

– *Cel care va fi curajos...*

Ulla m-a scuturat grăbită de mână. Am crezut că nu-i plăcea imnul meu. Apoi am văzut că încerca să-mi arate ceva. La primul sunet al vocii mele, cactușii care se apropiau se opriseră. Și-au reluat drumul când m-am oprit, dar imediat ce am cântat următorul vers, s-au retras iar, ridicându-și labele spinoase spre capete de parcă îi durea.

– Nu pot suporta zgomotul, a spus tovarășa mea. Continuă să faci zgomot!

– Nu e zgomot, e unul din cele mai frumoase și mai vechi imnuri englezești, am protestat eu, dar, imediat ce am încetat să mai cânt, cactușii s-au pornit iar spre noi, așa că am continuat repede: „Lăsați-l să-și urmeze / stăpânul cu fidelitate“ și așa mai departe.

John Bunyan ar fi fost cu adevărat mândru să vadă cum cuvintele lui au îndepărtat creaturile acelea diavolești care se adunau în jurul nostru! Când a început și Ulla să cânte cu mine, cu o voce slabă, la versul „Nu există nici o piedică / De la hotărârea-i să-l abată / De la primul gând mărturisit / De a deveni pelerin,“ câțiva dintre indivizii țepoși chiar s-au aruncat în adâncuri în loc să ne mai asculte!

Ținându-ne de mână și cântând vesel, am parcurs ușor restul suprafeței lacului și am ajuns la țărm fără să ne mai deranjeze cineva.

(Notă personală: Privind retrospectiv, mi se pare – oricât de ciudat ar părea – că nu sentimentele creștine înălțătoare ale imnului i-au deranjat pe atacatori, ci *sunetul vocii mele.* Trebuie să mă asigur că Art nu va afla niciodată acest lucru, pentru că mă va tachina în stilul lui obișnuit, copilăresc.)

Ne-am cățărat pe mal, lăsând Lacul de Piatră și mlaștinile sale lugubre în spatele nostru și am pornit mai departe cântând *Ierusalim* și *Trăiască Britania,* și apoi am luat-o de la capăt cu *Să fii un pelerin.* Dar, în aerul uscat, glasul meu șovăia foarte tare, iar vocea Ullei nu fusese decât o șoaptă de la început. Cactușii, care ne urmăreau de la distanță, începuseră să prindă curaj și să se apropie tot mai mult, așteptând momentul când vocea mea ar fi pierit de tot.

Am mai reușit să mai cânt încă două versuri până când am cedat, tușind. Unul dintre cactuși, un individ înalt și masiv, cu flori albe crescându-i pe cap, a sărit înainte, cu labele întinse ca să mă apuce. Dar exact înainte să mă prindă, ceva mare și întunecat s-a ridicat în spatele lui în lumina Lunii. Atunci am văzut scânteierea metalului și cactusul s-a desfăcut în două, împroșcându-mă cu seva lui verde și lipicioasă, și distrugându-mi rochia.

– Vai! am strigat eu indignată. Și acum ce mai e?

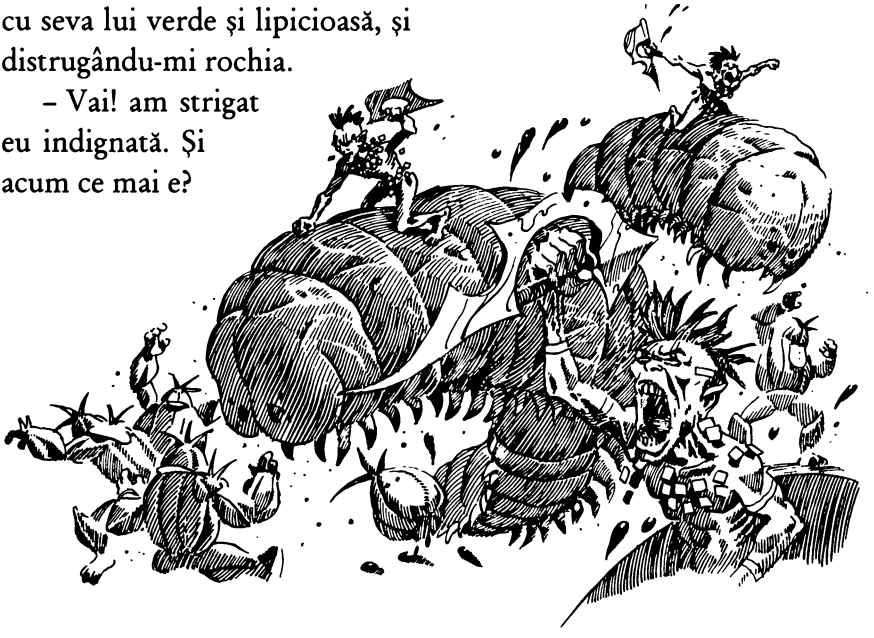

Se ridicase o grămadă de praf, în timp ce cactușii fugeau care încotro, astfel că priveam ca printr-un văl la siluetele imense și întunecoase care ne înconjurau – capete greoaie, umflate și tari ca fotoliile antice de piele. Știam ce erau, bineînțeles; nu sunt chiar atât de ignorantă, orice

ar crede Art. Eram înconjurate de o turmă de viermi marţieni[1]. Sus, pe spatele lor, în şei de hârtie, călăreau marţieni dezbrăcaţi, aruncând nişte lame în formă de seceră care zbârnâiau şi spintecau, trecând prin carnea de cactus ca prin unt. Într-un minut, toţi cactuşii umani erau cosiţi la pământ, iar bucăţi şi părticele din ei zăceau în nisip, zvâcnind şi încercând să prindă rădăcini.

– Nu-ţi fie teamă! a strigat o voce prietenoasă, englezească şi am sărit înapoi speriată când unul din viermii aceia înalţi s-a oprit lângă mine. Vor trece multe ore până când vor creşte din nou.

– Richard, a gâfâit Ulla, ridicând o mână în semn de salut, iar călăreţul viermelui a descălecat, zâmbindu-ne din toată inima. În spatele lui, s-au mai dat jos din şei şi alţii din ceata lui, să ne sară în ajutor. Majoritatea erau tineri marţieni şi îmi este ruşine să spun că, în afară de câteva coliere barbare din solzi de metal, erau toţi goi-puşcă.

La vederea lor, constituţia mea delicată de domnişoară şi-a spus în sfârşit cuvântul şi, Slavă Domnului, am leşinat.

[1] Viermii tăi marţieni sunt nişte creaturi care arată ca omizile, de mărimea unor trenuri clasa întâi. Se pare că marţienii care îi călăresc pot deosebi capul de fund, dar mă îndoiesc că oricine altcineva poate face acest lucru. Au un număr mare de picioare dedesubt, ca omida, şi tot ca omida, ei sunt larvele unei specii total diferite. După ce trăiesc vreo sută de ani, îşi sapă o groapă în nisip, se înfăşoară într-un cocon de mătase şi ies şase luni mai târziu sub forma unei molii maro, nu mai mare decât o batistă de buzunar, care zboară o singură zi, apoi moare. Nu-i aşa că natura este minunată? – A.M.

CAPITOLUL DOISPREZECE

DAR S-O LĂSĂM PE MYRTLE INCONȘTIENTĂ PE PLANETA ROȘIE ȘI SĂ NE ÎNTOARCEM LA POVESTIREA DESPRE EROICUL EI FRATE MAI MIC, ÎN CARE ESTE DESCRIS PORTUL LIBER DIN PH'ARHPUU'XXTPLLSPRNGG, IAR JACK ȘI CU MINE COBORÂM ÎN FURTUNA SPAȚIALĂ

Ph'Ahrpuu'xxtpllsprngg, sau Farpoo, cum preferă s-o numească eteronauții noștri veseli, este capitala Lunii Io și a fost port timp de zece mii de ani. Pe vremea când faraonul îi trata groaznic pe israeliți, vechiul oraș primea navele comerciale din fostul Imperiu Marțian, iar acum le primesc pe ale noastre. În secolele care au urmat, ionienii și-au văzut liniștiți de treaba lor, făcând comerț cu vecinii. Pentru că Lunile lui Jupiter formează un mic sistem planetar propriu, având-l pe Jupiter drept Soare, ca și cum Dumnezeu Și-ar fi testat măiestria aici, la scară redusă, înainte de a se apuca de restul Sistemului nostru Solar. Pe toate aceste lumi mititele există viață și inteligență, iar

oamenii care locuiesc acolo au fost atât de mulțumiți să aibă de-a face unul cu altul, încât nu s-au deranjat niciodată să încerce să construiască sau să cumpere un motor care să le ducă micile farfurii zburătoare de alamă prin spațiul sălbatic ca să facă negoț cu Pământul sau cu alte planete mari.

Farpoo este centrul și piața de desfacere a comercianților de pe toate aceste Luni și, pe parcursul secolelor, s-a tot dezvoltat, extinzându-se până a ajuns să acopere aproape toată suprafața lui Io. Un singur oraș înfășurat în jurul unei lumi! Felinarele sale strălucesc și licăresc pe umărul lui Jupiter și, pe o rază de mii de kilometri în jurul ei, spațiul este plin de luminile navelor care vin și pleacă sau staționează într-unul unul din porturile sale. Majoritatea sunt nave-sistem: vase comerciale mici de pe celelalte Luni ale lui Jupiter care aduc marfă să o vândă într-una dintre piețele mari și aglomerate de pe Farpoo.[1]

Sunt lumi pașnice, acești sateliți ai lui Jupiter, dar nu au fost întotdeauna așa. Pe vremea faraonilor, oamenii de pe diferite Luni și Lunișoare duceau războaie grele unii împotriva altora, iar statuile cu generali și căpitani în uniformă colorează încă străzile din Farpoo, arătând ca niște cumpărători împopoțonați care s-au transformat în piatră așteptând autobuzul. Dar bătăliile de pe Jupiter au luat sfârșit odată cu Războiul Sporilor (cam prin 5000 î.Hr.). Anumite plante din regiunea jupiteriană produc *ideospori* care pot afecta mințile creaturilor conștiente, convingându-le să cultive mai multe asemenea plante sau să nu le mănânce. Botaniști jupiterieni deștepți au învățat să crească ideospori care să infecteze într-un anumit fel pe oricine îi respiră. Astfel, un general ionian ar putea să bombardeze armatele europene cu ideea că ar trebui toți să-și arunce armele și să înceapă să danseze muzică populară sau un șef Pogglite să umple capetele

[1] Acestea sunt luminile care l-au dezorientat pe domnul Galilei când s-a uitat cu telescopul la Lunile lui Jupiter și care l-au încurajat să-și dezvolte teoria conform căreia pe lumile de dincolo de Pământ există viață. Asta l-a adus la cuțite cu papa, după cum știe orice elev.

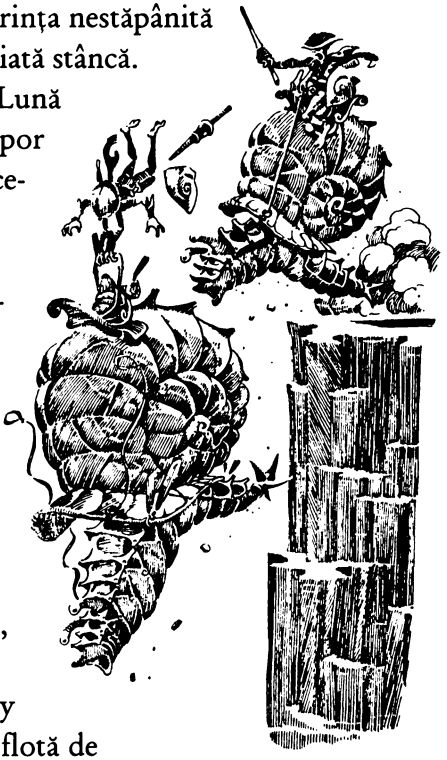

cavaleriei de melci Callistan de dorința nestăpânită de a se arunca de pe cea mai apropiată stâncă.

Apoi regele din Chumbley, o Lună mică și neînsemnată, a creat un spor care avea drept scop să le facă pe celelalte Luni să-și piardă total interesul față de conceptul de război, pentru ca armata lui spațială minusculă să le cucerească pe toate. A mers ca prin minune, dar, din nefericire pentru locuitorii din Chumbley, sporii lor au zburat înapoi și le-au umplut și lor capetele de aceleași idei pacifiste, așa că arta războiului a fost uitată pe vecie prin Lunile lui Jupiter. (Asta, bineînțeles, a făcut lucrurile mai ușoare pentru Sir Arthur Welseley când a venit pe nepusă masă cu o flotă de nave spațiale în 1806 și a declarat întregul sistem jupiterian protectorat britanic. Ura!)

Înfricoșătoarea armă cu spori mai există pe Io în zilele noaste, dar este folosită în principal de comercianți pentru a-și promova marfa. Câteva bule de spori se izbiră ușor de învelișul *Sophroniei* când zburam mai jos, deasupra acoperișurilor din Farpoo, iar până să ajungem jos aveam deja capetele pline de idei precum: să nu MERGEM, ci să ALERGĂM la CENTRUL COMERCIAL CU CEAI AL LUI PHENUGREEK, să încercăm un castron cu băutură fierbinte la CAFENEAUA JUPE, să mergem în vacanță pe plutele de pe EXOTICA GANYMEDE, să fim atenți să nu pierdem ultimul episod al foiletonului Domnului Dickens în revista *CUVINTE PENTRU CASĂ*. Dar, din fericire, sporii jupiterieni nu afectează foarte puternic creierul uman, așa că priveliștile, sunetele

și mirosurile marelui oraș mi-au îndepărtat repede din minte aceste noțiuni ciudate.[1]

Am ancorat *Sophronia* într-un șantier naval mai retras, condus de un scoțian pe nume McCallum, care părea obișnuit să aibă de-a face cu pirați, contrabandiști și alți încurcă-lume. Nu ne-a întrebat ce căutăm, a pus pur și simplu în buzunar punga de aur pe care i-a dat-o Jack și ne-a aruncat o privire vicleană, bătându-și ușor cu un deget murdar o parte a nasului. Apoi, când echipajul său a început să repare învelișul ciuruit al bietei *Sophronia*, noi ne-am adunat lucrurile și ne-am pregătit să ieșim în oraș.

Ssillissa ne-a uimit pe toți când a ieșit îmbrăcată într-una din frumoasele rochii cu crinolină pe care le furase. Bănuiesc că atunci când a luat-o deoparte pe Myrtle în New Scunthorpe i-a cerut sfatul cu privire la felul în care se poartă acest tip de îmbrăcăminte. Dar transformarea ei nu se terminase cu rochia. Își adunase țepii de pe cap într-un fel de coc și îi prinsese cu o clamă de argint. Ba chiar am crezut că se dăduse și cu fard până să-mi dau seama că petele mov

[1] Totuși niște filozofi naturaliști au pretins că sporii de pe Lunile jupiteriene, plutind prin spațiu, sunt responsabili de capriciile și nebuniile care-i cuprind pe oameni din când în când. Și, într-adevăr, ce altă explicație rațională ar mai putea exista pentru popularitatea pantalonilor cadrilați sau a baletului?

pronunțate de pe fața ei erau provocate de rușine. Au devenit și mai puternice când camarazii ei au început să se holbeze și să râdă de ea.

– Doamne, Ssill, a spus Jack. Ce spor ți-a intrat în cap și te-a făcut să-ți pui *chestiile astea* pe tine?

– Slavă Cerului că n-am luat și noi o doză, a chicotit Nipper, al cărui râs suna ca un lichid gros care fierbe într-un tub. În timpul călătoriei de pe Venus, îi crescuse la loc tentaculul rănit, iar noul ochi strălucea de veselie împreună cu toți ceilalți în timp ce contempla găteala neobișnuită a lui Ssil. Moda asta nu mi s-ar potrivi de nici o culoare.

Și nici lui Ssil nu i se potrivea, săraca de ea! Nu observasem cât de ciudat era corpul ei lung și albastru, până nu am văzut-o în haine de om. Fiindcă era un fel de șopârlă, nu avea sâni deloc, iar, la spate, coada îi făcea fustele să stea ridicate într-un mod rușinos. Dar ea și-a înclinat capul și a trecut pe lângă noi cu o privire arogantă, făcând tot posibilul să ignore râsetele.

Am urmat-o afară pe punte, urmăriți de zgomotele joviale de ciocane și ferăstraie făcute de meșterii domnului McCallum care se apucaseră să repare *Sophronia*. Îi simțisem cu disperare lipsa lui Myrtle până atunci – ceea ce este ironic dacă iei în considerare de câte ori mi-am dorit ca ea să dispară –, dar întâmplarea hazlie cu ținuta Ssillissei îi îmbunătățise dispoziția lui Jack și îi înveselise și pe ceilalți, așa că, în scurt timp, am început să mă simt și eu fericit. Oricum, Farpoo nu era deloc genul de loc preferat de Myrtle.

Ne-am oprit cu toții pe strada din afara șantierului naval și ne-am întins gâturile uitându-ne la cerul pe care urma să călătorim în curând. Cerul de desupra orașului Farpoo e dungat ca o șosetă, cu benzi mari de portocaliu, ocru, roșu-indian, maro și crem-dens, și are un aspect curbat la margini, ceea ce te face să realizezi, după ce te-ai uitat o vreme la el, că nu era deloc un cer, era doar chipul măreț al lui Jupiter care atârnă în spațiu atât de aproape de Io, încât eclipsează totul în jur.

– Uite-l pe bătrânul Cap de Tunet, spuse domnul Munkulus, arătând cu o pereche de mâini la un oval de un roșu-murdar care părea

că se holbează la noi, ca un ochi furios dintre benzile de nori. Îl vedeam învârtindu-se, trăgând după el steaguri și eșarfe de nori mai pali și mici furtuni răsăreau la marginile lui, rotindu-se și fulgerând când se trezeau, rămânând apoi în spatele lui. Păreau mici de la distanță, dar eu știam că până și puii ăștia de furtuni sunt mari cât Pământul, iar Cap de Tunet e chiar mai mare; furtuna care suflă de zece mii de ani.

– Și cum ajungem la el? am întrebat.

– Navă cu presiune, îmi răspunse Jack de nonșalant. Știu eu pe cineva.

Am pornit prin zgomotul și agitația orașului, aliniați, și puteți fi siguri că nu i-am scăpat pe ceilalți din ochi de teamă să nu-i pierd în mulțime pentru totdeauna. Am luat-o printr-un labirint de alei întortocheate, pe lângă colibele de hârtie ale marțienilor și turnurile de chirpici ale clanurilor de ionieni, pe lângă grupurile de chioșcuri din Woopsies și depozitele de condimente ale comercianților olandezi și chinezi. Eram stropiți cu noroi albăstrui de trăsurile și ricșele care treceau pe lângă noi, împinși de trecători de toate națiile, fiecare cu treaba lui fără ca măcar vreunul să ne arunce o privire. Ne-am întins gâturile și tentaculele să cercetăm clădirile șubrede care se bălăngăneau, clădiri atât de înalte, încât străzile dintre ele erau mereu în umbră și trebuiau luminate de globuri de cristal pline cu pești fosforescenți. Bilipezi în stare de hibernare se întinseseră de-a curmezișul între spațiile dintre case, iar proprietarii acestora își puseseră rufele la uscat pe ei.

M-am pierdut într-un minut și, după ce am parcurs trei sute de metri, nu mai știam să ajung înapoi la șantierul domnului McCallum nici dacă-mi dădeai bani. Dar Jack știa pe unde merge. Ne-a condus pe malul unui râu încet, a cărui suprafață strălucea ca plumbul lichid în lumina cenușie de pe Jupiter pe care l-am traversat într-un bac tras de un monstru de mare imens, numit Bluurg. Nipper mi-a spus că aceste creaturi prietenoase provin din oceanele sale natale de pe Ganymede, că iubesc compania și pot fi găsite pe post de luntrași

prin toate lumile lui Jupiter. Ca modalitate de plată, ei cer pasagerilor numai să-i scarpine pe spate cu bețe lungi de lemn.

Când am ajuns pe malul celălalt, am luat-o pe o străduță îngustă, unde cântece răgușite de beție răsunau dinăuntrul unor taverne făcute din dovleci imenși scobiți. Jack ne-a dus într-una care se numea La ciuda și Gasteropodul. Fiindcă nu mai fusesem niciodată într-un astfel de loc, m-am uitat în jurul meu cu mare interes la bețivii de diferite specii sprijiniți de bar, la tipii dubioși care jucau poker sau alte jocuri de cărți, la mulțimea adunată în jurul pianului zgomotos și la chelnerițele cu șase brațe care făceau slalom printre toți, ducând halbe de bere ioniană cu spumă la fiecare masă slinoasă la care era cineva. Jack a vorbit cu una dintre ele, iar ea i-a zâmbit și și-a folosit antenele ca să-i arate un colț îndepărtat și foarte întunecat. Acolo, într-un mic separeu, plin de aer îmbâcsit și fum de țigară, l-am cunoscut pe omul care putea să ne ducă în spațiul înfricoșător de deasupra planetei Jupiter, unde nici o navă obișnuită nu spera să ajungă.

Numele lui era căpitanul Snifter Gruel. În tinerețe fusese harponist la bordul uneia dintre primele baleniere care s-au aventurat în furtunile spațiale de pe Jupiter și a lăsat tot felul de bucăți din el la bordul bărcilor sfărâmate și în pântecele balenelor spațiale. Avea un ochi strălucitor ca un buton (celălalt era acoperit de un bandaj), o mână (un cârlig luase locul celeilalte) și un picior (cel care lipsea fiind înlocuit de un țăruș de fier).

– Sunt numai jumate din omul care eram! a spus el vesel. Dar părea plin de viață în ciuda acestor răni, iar mintea îi era întreagă; o

minte vicleană, iute și ageră care putea să conducă o navă cu presiune printre toate craterele și recifele fulgerătoare ale cerului jupiterian și să ceară un preț bun pentru acest serviciu.

– O sută de lire, a spus el, când Jack i-a mărturisit că speram să-i facem o vizită lui Cap de Tunet. Asta ca să ajungeți acolo, dar nu pot să vă promit că o să stea de vorbă cu voi. E un bătrân foarte ciudat. Sunt persoane de care îi place și persoane de care nu-i place, iar dacă de voi n-o să-i placă, puteți la fel de bine să stați de vorbă cu vântul.

Grindle a mormăit când a auzit prețul, dar Jack i-a spus cu o privire fermă, să tacă. Domnul Munkulus s-a aplecat ca să-i șoptească lui Jack:

– Ești sigur că vrei să faci asta, Jack? Cunosc reputația lui Gruel. Lași inima să gândească...

Jack i-a tăiat-o scurt.

– Nu plec urechea la zvonuri, Munk, și nici tu nu ar trebui s-o faci, spuse el, aruncând o pungă de galbeni pe masă. Cred că acest căpitan Gruel e cinstit la fel cum cred că ziua-i lungă.

Nici unul dintre noi nu a îndrăznit să-i amintească faptul că pe Io zilele nu erau deloc lungi.

Am stabilit totul cu căpitanul și apoi am ieșit în noroiul albastru și în mirosul ciudat de alge al aerului ionian. Ne-am oprit să mâncăm la o cafenea, iar apoi Jack i-a trimis pe toți, cu excepția mea, înapoi la *Sophronia*. Înainte să plece, i-a aruncat câteva monede de argint domnului Munkulus și i-a spus:

– Ia o turmă de porci plutitori din piața din spatele șantierului lui McCallum.

– Porci plutitori, căpitane? întrebă domnul Munkulus, încruntându-și fața senină ca și cum ar fi încercat să ghicească intenția lui Jack. Nu ne-am mai deranjat să avem porci plutitori pe *Sophronia* până acum.

– De asta arată ca o cocină, răspunse Jack. Intenționez s-o păstrez curată și îngrijită de acum încolo. Art și cu mine o să-l întrebăm pe bătrânul Cap de Tunet de păianjenii ăștia, iar dacă poate să ne spună din ce lume provin, o sa zburăm într-acolo s-o luăm pe domnișoara

Mumby. Vreau ca *Sophronia* să fie curată și în formă atunci când ea se va întoarce la bord.

Membrii echipajului se uitau cu gura căscată la el. Probabil credeau că a inhalat niște spori cu reclame, dar eu am intuit că plănuia s-o enerveze pe sora mea, arătându-i că poate să fie la fel de curat ca și ea. Mă încuraja faptul că era atât de încrezător că o s-o găsească.

Pe Ssillissa părea s-o îngrijoreze intenția lui Jack de a intra în furtuna spațială însoțit numai de mine.

– Ar trebui sssă vin cu tine, Jack, a spus ea. Nu am încredere în Gruel ăsssta. Dacă ceva nu merge acolo printre nori, nu o sssă fie nimeni care sssă-ți dea o mână de ajutor.

Jack a scuturat din cap.

– Am nevoie de tine aici, Ssil. Dacă nu ne mai întoarcem, mă bazez pe tine să scoți *Sophronia* de aici și să ai grijă de ceilalți. Dar o să ne întoarcem cu siguranță, a mai adăugat el în grabă, uitându-se la mine ca și cum îi era teamă că mă alarmase (ceea ce și făcuse). Ne întoarcem până la căderea serii cu vești despre acești păianjeni. Așa că voi, restul, întorceți-vă pe navă și aveți grijă ca oamenii lui McCallum să nu-i fure toate piesele.

Prietenii noștri ne-au urat drum bun și apoi s-au întors la șantierul lui McCallum destul de bucuroși că Jack nu le-a cerut să-și riște pielea în furtuna spațială. Cred că Grindle și domnul Munkulus plănuiau să se oprească la câteva tavernę pe drum. Dar Ssillissa a stat și s-a uitat la noi în timp ce ne îndreptam spre proiectorul navei cu presiune a lui Gruel. Încă ne mai privea când am luat-o după colț, iar veranda de hârtie a unei pensiuni marțiene a ascuns-o vederii. Mi-am dat brusc seama că era îndrăgostită de Jack, lucru care m-a făcut aproape să plâng. Trebuie să te simți destul de singur să ieși dintr-un misterios ou spațial și să fii singura creatură de acest fel din eter; și trebuie să te simți și mai singur să iubești pe cineva dintr-o altă specie pentru care nu ești decât o șopârlă. Credeam că înțeleg de ce Ssil s-a îmbrăcat atât de ciudat. Nu era vorba de efectul sporilor, ci de o simplă încercare de a-i atrage atenția lui Jack.

Am decis să fiu foarte amabil cu biata Ssil dacă reuşeam să mă întorc pe *Sophronia.*

Nu aveai cum să nu observi nava căpitanului Gruel. Intrarea în turnul proiector era decorată cu afişe pe care scria FAIMOASA NAVĂ CU PRESIUNE *INVINCIBILA* – CEA MAI SIGURĂ DE PE IO – CĂLĂTORII DE PLĂCERE ÎN FURTUNA SPAŢIALĂ – VEZI CU OCHII TĂI INFAMA PLANETĂ A FURTUNILOR! ÎNCĂ NEZDROBITĂ! Erau şi poze cu mari balene spaţiale şi calamari, şi alte creaturi ciudate aeriene care populează periferiile adâncului cer al lui Jupiter.

Ne-am prezentat ionianului de serviciu de la poartă, iar acesta a mormăit că ne aşteaptă căpitanul Gruel şi ne-a făcut semn să trecem prin porţile scârţâitoare. L-am urmat pe Jack în sus pe vreo mie de trepte de fier răsunătoare, până când am văzut acoperişurile de lemn şi hogeagurile din Farpoo acoperind toată lumea de sub noi şi curbându-se spre orizont, negre pe faţa cenuşie a lui Jupiter. În interiorul turnului de schele şi grinzi atârna *Invincibila,* suspendată cu lanţuri groase deasupra ţevii dispozitivului de lansare. Ca toate navele cu presiune bune, era făcută din piatră, scobită dintr-un meteorit capturat şi prevăzut cu motoare alchimice de rachetă şi hublouri groase. Am trecut peste un pod mobil ca să ajungem la bord.

Căpitanul Gruel ne-a întâmpinat la tambuchi şi ne-a invitat înăuntru. Era nerăbdător să ne facă turul micii sale nave. Şi-a lovit cârligul de fier de interiorul învelişului pe piatră şi a spus:

– Şase metri grosime! Se afundă în atmosfera bătrânului Jupiter mai adânc decât orice altă navă din Farpoo. A bătut uşor cu mâna în hubloul de sticlă. Şase metri grosime! Cristal de cea mai bună calitate, crescut special în fabricile marţiene de sticlă.

Mi-am lipit faţa de sticlă şi am privit afară, şi era ca şi cum te uitai prin nimic: cerurile din Farpoo erau afară, aglomerate de pterozauri-hamali şi trăsuri aeriene, şi nu era nici cea mai mică denivelare sau defect care să-mi spună că priveam prin şase metri de cristal.

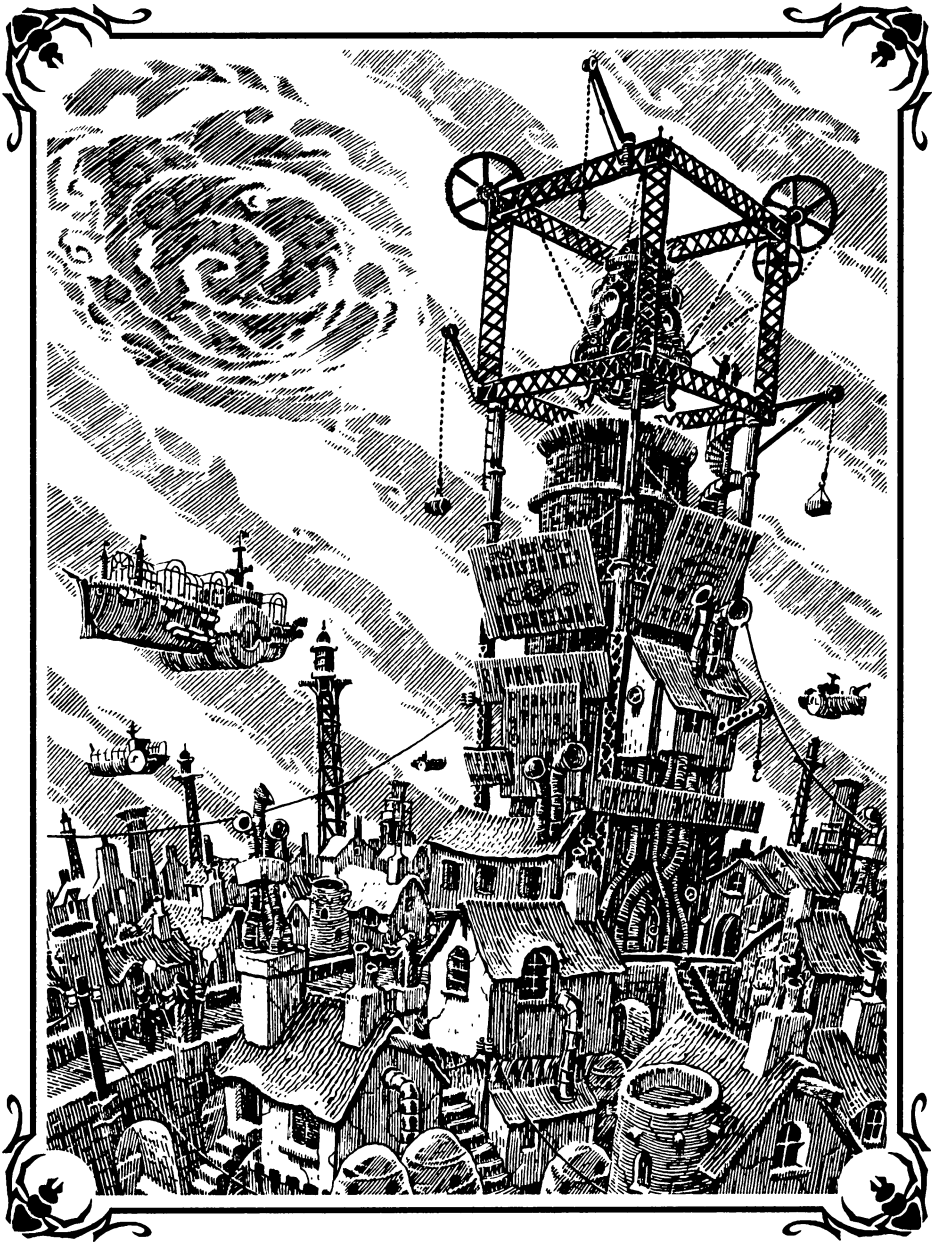

În interiorul turnului de schele și grinzi atârna *Invincibila*,
suspendată cu lanțuri groase deasupra țevii dispozitivului de lansare.

– E un vas bun, a recunoscut Jack.

– Cel mai bun vas, cel mai bun echipaj, a spus Gruel mulțumit. Nu o să regreți călătoria cu noi, tinere căpitan Jack!

Ne-am prins în centurile de siguranță de la scaunele mari și tapițate din centrul cabinei, în timp ce căpitanul Gruel șchiopăta de colo-colo, dând ordine echipajului său. Nu erau oameni, ci niște chestii numite Tocilari, care provin de pe o Lunișoară de care n-am auzit niciodată. Erau niște gheme de păr roșu încâlcit din care ieșeau brusc brațe musculoase albastre-gri să apuce vreun mâner sau să trântească o ușă groasă. Pe măsură ce *Invincibila* se lăsa în jos pe gâtul tunului de lansare, mă amuzam încercând să calculez câte brațe avea fiecare, dar am pierdut șirul la șaptesprezece.

Nava cu presiune a zdrăngănit, instalându-se pe încărcătura imensă de praf de pușcă care urma s-o trimită ca un proiectil de artilerie în ceruri. Începusem să mă întreb dacă mai era timp să ne răzgândim și, dacă da, dacă Gruel îi va da lui Jack o parte din bani înapoi. Jack mi-a intuit remușcările și mi-a zâmbit.

– O să fie bine, Art. Și bătrânul Cap de Tunet va ști cu siguranță ceva despre păianjenii aceia. O s-o aducem înapoi pe sora ta în curând.

Eram gata să-i spun că nu pentru biata Myrtle mă temeam, ci pentru mine, dar în clipa în care tunul de lansare s-a descărcat, nu am mai putut să vorbesc sau să mă mișc pentru câteva minute bune.

Mă întreb dacă ați fost vreodată lansați dintr-o mortieră imensă într-o piatră scobită. Parcă ai avea un elefant așezat pe tine în timp ce gonești la vale într-o ladă de gunoi din metal. E o senzație groaznică de înghesuială combinată cu un fel de scuturătură, cutremurătură, rostogolire, balansare și cădere. Din fericire, căpitanul Gruel avea o turmă de porci plutitori ca să curețe mizeria făcută.

După ce a trecut sentimentul acela de greață (sau ne-am obișnuit noi cu el într-atât încât să putem gândi și vorbi din nou), lumina sulfuroasă portocalie a lui Jupiter strălucea puternic prin hublouri și mi-am dat seama că ieșisem din atmosfera planetei Io și traversam marea de spațiu care o separa de planeta-mamă. Căpitanul Gruel se

ancorase de punte cu un magnet bine prins de piciorul lui de fier și dădea ordine echipajului păros într-o limbă tocilară stricată. Au tras cu rachetele *Invincibilei* și nava cu presiune a luat-o înainte, împrăștiind bancuri mari de ihtiomorfi și făcându-și loc printre mormane de alge spațiale, căci cerurile din jurul lui Jupiter erau pline de viață. În câteva ore, plonjam deja printre norii subțiri care înconjurau planeta furtunilor.

Cerul planetei Jupiter are un milion de kilometri adâncime și nici un muritor nu știe ce este sub el. Unii spun că ar fi piatră acolo; alții consideră că presiunea este atât de mare, încât și norii sunt înghesuiți într-o lume tare și fierbinte. Doamna Abishag Chough, cea care îngrijea bolnavii în parohia Bisericii Lunare a Revelațiilor, pretindea că Raiul însuși se află în inima aglomerării de nori și în 1836 a sărit din nava cu presiune *Ganges* ca să încerce s-o dovedească, dar nu s-a mai știut nimic de ea de atunci. De vreme ce nici un vas nu a pătruns mai adânc de zece mii de kilometri fără să fie turtit ca un soldățel de plumb, nimeni nu poate spune a cui teorie este corectă.

Din fericire pentru noi, Cap de Tunet se menține la nivele exterioare, plutind prin vânturi superficiale. Odată intrați pe banda de

vânt corectă, căpitanul Gruel a început să lanseze mai multe rachete, ducându-ne pe imensa cale a furtunii, în timp ce unul dintre Tocilari și-a pus o pereche de căști peste ceea ce bănuiesc că îi era capul și a început să tasteze un mesaj la mașina telegrafică a navei *Invincibila.*

– Ce face? am întrebat. Că doar n-o avea Cap de Tunet receptor telegrafic. Cablurile nu ar rezista niciodată la ciocnirile și zarva asta...

Căpitanul Gruel a râs satisfăcut și a tradus întrebarea nevinovată și camarazilor săi care au râs și ei la rândul lor.

– Bate-te peste gură, băiete, a spus el, ștergându-și lacrimile de la râs cu vârful cârligului. Doar nu folosim cabluri în cursa spațială. Impulsurile de fluid electromagnetic ne trimit mesajele. Și bătrânul Cap de Tunet nu are nevoie de nici un receptor ca să le recepționeze, pentru că e făcut el însuși din impulsuri electromagnetice sau cel puțin partea *conștientă* din el.

S-a oprit, ascultând ce-i ciripea una din creaturile acelea părăoase.

– Aha! L-am prins într-o pasă bună, băieți! E gata să stea de vorbă cu voi. Hai, veniți, veniți și puteți chiar să vă uitați la el cât ne duc băieții ăștia înăuntru.

A dat la o parte covorul și a deschis o trapă în podeaua de metal, arătându-ne o scară ce ducea într-o cabină unde un perete era făcut aproape în întregime dintr-o lentilă imensă de cristal gros marțian. Prin această fereastră, Jack și cu mine puteam vedea cerul din fața vasului și amândoi am țipat de groază pentru că era acoperit de o tornadă de nori, brăzdată de fulgere și lumini roșii, portocalii, maro și mov.

– Frumoasă brută, nu-i așa? a spus căpitanul Gruel cu un aer de proprietar. Apropo, îmi cer scuze pentru vopseaua de pe podea. Am avut un artist drept pasager acum câteva sezoane. Un anume domn Turner. Stropea, mâzgâlea și azvârlea încontinuu indiferent cât de urâtă era vremea. Sincer să fiu, nu prea mă dădeam în vânt după picturile lui. Și un copil putea să deseneze mai frumos.

Nici Jack și nici eu nu-i băgam în seamă flecăreala. Eram concentrați asupra lui Cap de Tunet. Furtuna care se apropia era ca o lume

în toată regula, plină de continente, prăpăstii, munți înalți acoperiți de nori și fulgere care curgeau ca niște râuri între ei. Mai departe, o pereche de calamari zburau în cerc în căutare de pradă, propulsându-se prin atmosferă prin impulsurile date de tentaculele lungi de un kilometru. Păreau mai mici decât puricii în comparație cu marea masă a lui Cap de Tunet.

– La naiba! a murmurat Jack și, deși știam că e păcat să înjuri, nu am putut să nu fiu de acord cu el, pentru că în fața ochilor mei uluiți venea spre noi un mare tentacul de vapori din inima furtunii. Era o tornadă, și o gaură cât America de mare s-a deschis înghițind vasul nostru minuscul într-un tunel ai cărui pereți erau spirale rotitoare de nori.

CAPITOLUL TREISPREZECE

ÎN CARE FAC CONVERSAȚIE CU MAREA FURTUNĂ

Cutremurându-se și gemând, cu nituri sărindu-i din punțile de metal scârțâitoare, *Invincibila* s-a rostogolit în jos pe gâtul de nori până în inima furtunii antice. Bulgări de grindină zburau pe lângă noi și chiar cel mai mic dintre ei era cu mult mai mare decât nava noastră, dar nici unul nu ne lovea. Oare Cap de Tunet le controla zborul așa cum îl ghida și pe al nostru, ajustând din când în când fronturile interne de presiune și viteza vântului ca să se asigure că nu o să naufragiem? Speram că da, dar nu mi-am putut exprima speranța în cuvinte; m-am agățat de Jack, strigând doar:

– Vai! Vai! Vai! Vai!

Și apoi, dintr-odată, zgomotul și tremuratul au încetat. *Invincibila* zburase în ceea ce cred că era ochiul furtunii: o peșteră de aer calm, cât lumea de mare, unde norii se învârteau într-un dans mai ușor și mai liniștit decât horele violente prin care tocmai trecuserăm. Păreau să fie anumite structuri aici: arcade și stâlpi din vapori, împletite într-un fel de plasă și decorate cu fulgere mișcătoare alb-albastre.

Eram departe de lumina Soarelui sau a stelelor, astfel că aceste focuri electrice erau singura sursă de lumină, un spectru gotic, pocnitor, care ne făcea pe mine și pe Jack să arătăm ca niște fantome.

O coloană de nor, clocotind în adâncimi, se desfăcu într-un platou alb la poalele navei, iar mingi plutitoare de foc mari cât lunile se aprindeau în aerul de deasupra noastră. *Invincibila* navigă spre el și ne-am rostogolit cu toții când a aterizat.

– Am aterizat, a strigat Jack. Dar cum se poate ateriza pe un nor?

– Bătrânul Cap de Tunet face și desface, spuse căpitanul Gruel. Poate să modifice presiunea, să schimbe aspectul aerului, să facă tot ce vrea. Asta se numește podeaua negustorilor. Comercianții vin din toate lumile să cumpere mostre ale gazelor ciudate pe care le fabrică el aici, stând în schimb de vorbă cu el și spunându-i diverse lucruri. Nu vreți să ieșiți și să stați de vorbă?

Până atunci crezusem că vom discuta cu Cap de Tunet în același mod în care o făcuseră membrii echipajului căpitanului Gruel, adică bătându-ne mesajele la telegraf. Se pare că mă înșelasem. Eram foarte, foarte bucuros că Jack era cu mine, dar chiar și el părea neliniștit, pe măsură ce pasarela *Invincibilei* cobora, iar noi pășeam pe ea, în jos, spre o țară a minunilor sculptată într-un nor, pe care Cap de Tunet o pregătise pentru noi.

Era superb. Ningea în jurul nostru, dar fulgii nu se opreau pe noi. Peste tot, vântul măiestru transforma șuvițe de vapori în coloane, arcade și stâlpi, dar nici o briză nu bătea spre noi. Deasupra noastră, Lunile de foc pluteau, trosnind ușor și ne învăluiau într-o lumină albă, până când pășeam într-o stea de umbre, dar focul nu ne ardea. Iar sub picioarele noastre, norul solid era moale și pufos, ca o plută de vată plutind pe un lac de supă.

Din întunericul brăzdat de fulgere, sus, sus, sus, deasupra noastră, se auzi sunetul tunetului, formând cuvinte printre bubuituri puternice.

– *Ființe mărunte!* spuse tunetul. *De ce ați venit?*

De ce veniserăm? Eram atât de înspăimântat că uitasem de ce veniserăm, dar Jack încă se ținea tare. Așa că îl întrebă:

– Vă rugăm, domnule, să ne spuneți, dacă puteți, ceva despre păianjenii albi. Despre unde au dus-o pe domnișoara Mumby. E sora lui Art și, vedeți, mie îmi... păi, mie îmi...

– L-au luat și pe tatăl meu, am spus și eu, regăsindu-mi în sfârșit vocea.

S-a auzit un tunet, iar fulgerele se descărcară în jurul nostru formând siluetele unor păianjeni.

– *Eu sunt bătrân,* bubui furtuna. *Am trăit multe vieți de-ale voastre. Eu nu-mi pot părăsi Cerul, dar călătorii vin la mine de sub el și-mi spun povești și eu le țin minte pe toate...*

Adânc, printre norii adunați, izbucniră limbi de foc, aprinzându-se una câte una, ca și cum îi scânteia memoria.

– *A trecut mult timp de când n-a mai venit cineva pe la mine cu povești despre păianjenii albi.*

– Atunci ai auzit de ei? am strigat Jack și cu mine într-un glas.

Tunetul ne-a spus:

– *Eu sunt bătrân. Dar ei sunt și mai bătrâni. Mai bătrâni decât toate lumile Soarelui. Odată totul era al lor. Dar acum locuiesc doar într-un singur loc, țesându-și pânzele printre inelele de piatră și gheață. Au stat liniștiți multă vreme. Dar acum voi, ființe mărunte, i-ați trezit din nou.*

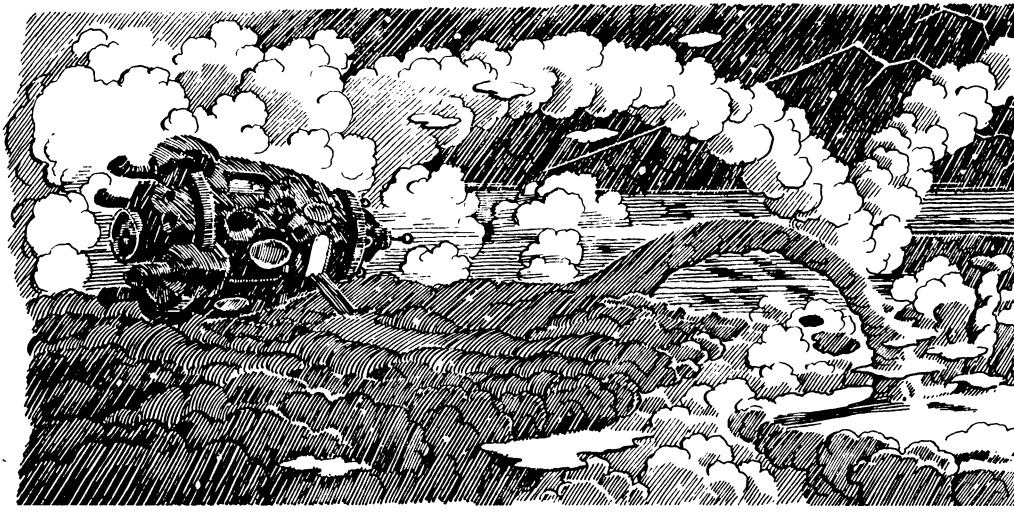

O ramură de fulger s-a întins și mi-a pus mâna pe piept. Nu m-a durut, dar m-a făcut să tremur de frică. M-am uitat la Jack, întrebându-mă dacă îl va atinge și pe el fulgerul, dar el doar se holba la mine. Am simțit curentul electric străbătându-mi sistemul nervos și pipăindu-mi creierul. După câteva momente, se retrase, lăsându-mă cu răsuflarea întretăiată, cu inima bătându-mi ca un ciocan și cu un gust metalic în gură.

– *Ești o rudă de-a Formatorului,* spuse Furtuna.

– Nu, am răspuns eu. Eu sunt Arthur Mumby. M-U-M-B-Y.

– *Am cunoscut-o pe mama ta,* spuse Furtuna.

– Poftim? am întrebat eu pierdut.

– *Am vorbit deseori cu ea, în timpurile-care-au-trecut. Sper să mai vorbesc și în timpurile-care-vor-veni. Era o ființă măruntă înțeleaptă și mi-a spus multe lucruri interesante.*

M-am uitat la Jack neajutorat.

– Cred că este o greșeală, Înălțimea Voastră, am explicat eu. Mama mea a fost doamna Amelia Mumby de la Larklight. Ea...

– *Larklight!* bubui furtuna de parcă numele ăsta îi amintea de ceva. Aveam impresia că nu era deloc interesat de ce mai aveam eu de spus.

– *Trebuie să aveți grijă de cheie. Păianjenii doresc Felinarul Zorilor, dar nu trebuie să-l aibă.*

– Felinarul cui? am spus eu. Care cheie?

– Și Myrtle? întrebă Jack. Ați auzit ceva de Myrtle? Sora lui Art răpită de păianjeni...

Fulgerele scăpărau și scânteiau, aruncând umbre pasagere peste nori. Norii de deasupra noastră de convulsionau parcă de durere. Se auzi un tunet, dar numai atât. Am sperat să găsesc alinare la Jack, dar și el părea la fel de consternat ca și mine de turnura pe care o luaseră lucrurile. Amândoi ne-am astupat urechile cu palmele căci începuseră să pocnească și să ne doară din cauza schimbărilor bruște de presiune, iar mie mi se strânsese stomacul; mi-am dat deodată seama că stăteam pe un nor, în inima unei bolți de nori. Cu excepția *Invincibilei,* care se afla la douăzeci de metri de noi, ca un fir de nisip pe o bezea uriașă, nu mai era teren solid pe mii de kilometri în jur.

Deodată, tunetul ne-a mai spus câteva cuvinte:

– *Plecați, ființe mărunte. Sunteți în...*

Iar apoi s-a mai auzit doar o bubuitură lungă, care ar fi putut să însemne *Pericol!*

Jack Havock și cu mine ne-am întors și am început să alergăm la adăpostul oferit de nava de presiune. Tărâmul de nori începea să se destrame, în timp ce vânturi puternice mușcau din arcade și stâlpi, sfâșiindu-le așa cum ai rupe bucăți din vată de zahăr sau puf de păpădie. Zăpada se învârtea amețitor în jurul nostru și picături de ploaie rece ne înțepau obrajii. M-am uitat în sus, dar apoi mi-am dorit să n-o fi făcut, pentru că mi-a dat o stare de greață, de cădere, de parcă m-aș fi uitat într-un abis. O prăpastie de deschisese în bolta de nori de deasupra noastră și departe în sus, departe tare, ceva negru se mișca; prea mare să fie o navă sau un animal; atât de mare, încât nu putea fi decât o altă furtună jupiteriană. Scântei de fulgere izbucneau din ea și se întâlneau cu alte fulgere, trimise de norii lui Cap de Tunet, astfel că pentru un moment mi-am imaginat doi războinici antici atacându-se unul pe altul cu lovituri de tun.

Pe pasarela *Invincibilei* ne aştepta căpitanul Gruel, cu o mână întinsă spre noi. Îmi amintesc că-mi spuneam ce prieten loial era că ne aştepta în locul acela oribil, să ne urcăm la bord. Apoi Jack Havock a înjurat şi s-a oprit pe vârful unui nor chiar în faţa mea, şi am realizat că în mâna căpitanului era un pistol.

– Dă-mi cheia! a strigat el, peste vâjâitul vântului. Am auzit ce a spus bătrâna furtună. Ai o cheie şi păianjenii o vor. Dă-mi-o!

– Dar n-am nici o cheie! am spus eu. Furtuna s-a înşelat!

– Cap de Tunet nu se înşală niciodată, lătră Gruel, avansând spre noi şi fluturând pistolul când spre Jack, când spre mine. Am auzit vorbindu-se despre aceşti păianjeni. Sunt puternici şi vor fi şi mai puternici. Mă gândesc că mă vor trata bine dacă le dau cheia asta pe care o vor.

– Dar *nu există* nici o cheie! m-am smiorcăit eu.

Pistolul s-a îndreptat iarăşi spre Jack.

– Şi dacă bag un glonţ în prietenul ăsta al tău? Crezi că asta ţi-ar ajuta memoria, băiete?

O săgeată verde de fulger s-a abătut asupra lui. Descărcarea electrică i-a înăbuşit ţipătul, iar explozia pistolului s-a pierdut în lumina orbitoare. Jack şi cu mine ne-am dat la o parte, frecându-ne la ochi ca să ne recăpătăm vederea. Până atunci, n-a mai rămas nimic din căpitanul Gruel, nimic cu excepţia unui nor de fum înecăcios care se subţia repede în vântul puternic.

– *Multe furtuni mici mă atacă*, bubui Cap de Tunet. *Sunt nişte copii, au doar câteva mii de ani. Cred că acţionează din ordinul...*

– Păianjenilor! a strigat Jack.

M-a apucat de mână și am început să alergăm spre nava cu presiune, dar Tocilarii părăși își văzuseră căpitanul vaporizat și nu mai aveau chef să ne aștepte. Motoarele cu rachete au mugit, smulgând abur din norii din față și *Invincibila* a plonjat înainte prin aripa neagră a unui nor care cobora deasupra noastră cu rapiditate. Jack și-a scuturat pumnul după ea, strigând lucruri care ar fi făcut-o pe Myrtle să roșească până-n vârful urechilor dacă ar fi fost acolo să le audă. Mă bucuram că nu era, căci comparând situațiile noastre, mi se părea că orice îndura biata mea soră în mâinile păianjenilor răpitori nu putea fi nici pe departe la fel de rău ca soarta care ne aștepta acum pe Jack și pe mine.

Aripa neagră se destrămă. O rază slabă de Soare jupiterian lumină inima lui Cap de Tunet, iar petele negre din interiorul lui păreau fărâme de praf. O turmă de balene spațiale speriate fuseseră aspirate în inima furtunii din cauza schimbărilor de presiune. Jack m-a prins de braț și mi-a arătat.

– Uite, Art! Ele sunt scăparea noastră.

– Dar sunt la kilometri depărtare, am protestat eu.

Dar, deși nu vedeam cum ar putea să ne ajute monștrii ăia îndepărtați, nici nu găseam altă soluție să ieșim din necazul în care eram. Bietul Cap de Tunet era atacat din toate părțile și nu mai putea susține arcada de vapor solidificat pe care stăteam noi. Până și atmosfera devenea cumplită, din cauza aerului fierbinte ridicat din adâncuri. M-am agățat de mâna lui Jack, pe măsură ce ultima insulă de nor compact a fost zburată de sub tălpile noastre, lăsându-ne să cădem liber în cerul sălbatic.

Jos, tot mai jos, cădeam, dar și în sus, și într-o parte și în alta, aruncați încoace și încolo de vântoasa fierbinte care bătea înspre noi din hornuri de nori. Părul îmi venea peste față și una din cizme mi-a ieșit din picior – dacă Myrtle n-ar fi fost răpită de păianjeni m-ar fi pus să înnod șireturile de două ori și n-aș fi pierdut-o. Normal că am strigat și am plâns, și am făcut semne cu brațele, deși știam foarte bine că nu aveam de ce să ne prindem sau să ne agățăm.

Dar încetul cu încetul, am început să înțeleg că bătrânul Cap de Tunet nu ne uitase. Era prea atacat ca să mai ridice castele în aer pe care să ne cocoțăm, dar aceste vânturi amețitoare aveau un scop anume, acela de a ne duce în zbor spre familia de balene pe care o zăriserăm mai devreme.

Nu știu cât de departe am plutit prin gavota[1] de nori și fulgere. Este greu să-ți dai seama de distanțe și mărimi într-un loc în care nimic nu-ți este familiar și totul e gigantic. Uneori mi se părea că balenele sunt aproape și că sunt ascunse momentan în spatele unui munte trecător de nori, dar ne dădeam până la urmă seama că erau mult mai departe decât ne-am fi imaginat. Dar, până la urmă, am început să le auzim mugetele venite pe aripile vântului. În curând eram suficient de aproape ca să le simțim mirosul și să vedem cum arată corpurile lor pestrițe, uriașe.

Aceste balene spațiale de pe Jupiter nu seamănă deloc cu cele pe care le știm noi. Mai degrabă par niște meduze enorme, umplute cu gaz, dar fără atât de multe tentacule. Erau douăsprezece în familia spre care pluteam noi: șase pui, cinci femele și un mascul bătrân, din a cărui spinare plină de cicatrici răsărea o adevărată pădure de harpoane[2] rupte. Gura lui largă s-a deschis spre noi ca un tunel de cale ferată și, pentru o clipă, am crezut că Jack și cu mine vom fi înghițiți ca niște Iona[3] aerieni, dar balenele au zburat pe lângă noi. Ferestrele imense, întunecate, ale ochilor masculului ne-au privit cu jale când am trecut pe lângă el. Apoi ne-am lovit de trupul lui curbat, alunecând și sărind pe pielea lui. Am scăpat mâna lui Jack, dar l-am apucat repede de picior, iar el s-a prins de unul din harpoanele alea ruginite și ne-am oprit din balans.

Vântul gemea, balenele mugeau, iar tunetul bubuia. Uneori părea că încearcă să formeze cuvinte, dar furtuna le purta departe, înainte

---

[1] Vechi dans francez în doi timpi, cu mișcare moderată (n.tr.)

[2] Unealtă în formă de suliță cu vârf metalic, prinsă de o frânghie lungă și groasă și folosită la vânatul animalelor marine (n.tr.)

[3] Personaj biblic înghițit de o balenă (n.tr.)

să le prind sensul. Am privit deasupra mea la câmpia de carne de culoarea mustarului, care se curba în toate direcțiile, înțepată de harpoane ici și colo, ca niște cioturi de copaci.

– Dar nu putem sta aici, am spus eu.

Jack avea o expresie sinistră.

– Păi, nu prea avem unde să ne ducem pentru moment, mărturisi el. Dacă mai cădem mult, o să nimerim în găurile negre și o să fim zdrobiți ca niște gândaci. Singura noastră speranță e să ne ținem de animalele astea și să sperăm că ne va vedea vreo navă.

O lumină a izbucnit atunci deasupra noastră. Nu era fulgerul, ci lumina slabă a Soarelui jupiterian. Balena noastră fusese azvârlită din tărâmul lui Cap de Tunet în cer senin, iar familia ei se rostogolea și dansa în lumină. Vântul ne purta pe aripile lui departe de marea furtună. Uitându-mă în urmă, am văzut clar micile furtuni vâjâind la marginea ei, în timp ce fulgere de toate culorile sfârâiau și atacau. Bănuiesc că nu-și dăduseră seama că Jack și cu mine nu mai eram în holurile de nori ale lui Cap de Tunet, și chiar dacă ar fi știut, poate că nu aveau cum să înceteze atacul. Dar nu-mi era teamă pentru Cap de Tunet, căci era mult mai măreț decât furtunile alea mici și chiar când mă uitam eu, el tocmai transforma una în zdrențe de nor, absorbite chiar de mantia de tornadă, iar pe

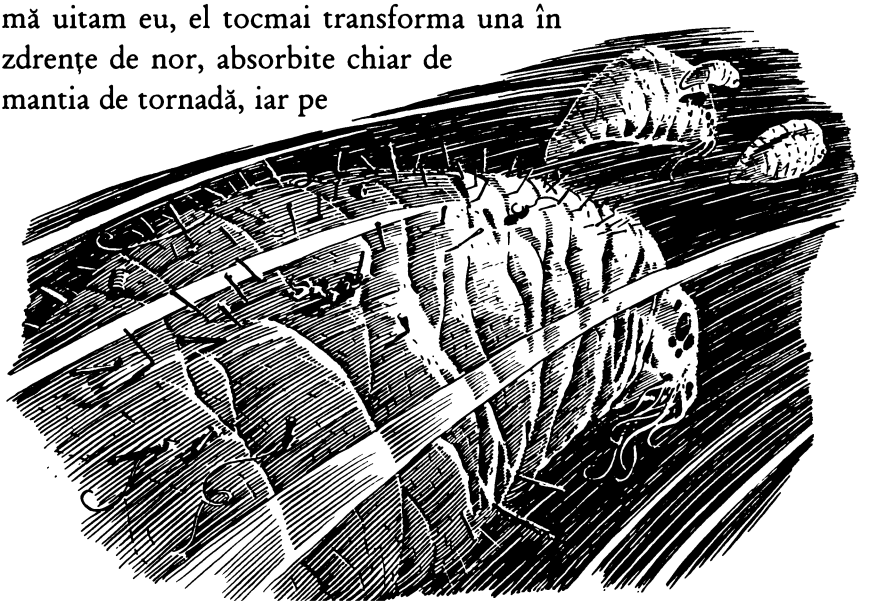

alta o trimise, învârtindu-se, într-un jet de aer învecinat, unde a fost făcută bucăți de vânturile puternice.

Apoi un curent de aer ascendent a ridicat balenele într-o atmosferă mai calmă, iar o ceață galbenă, palidă, s-a înfășurat în jurul nostru, ascunzând restul bătăliei de ochii noștri. Picături calde de ploaie, de mărimea ouălor de găină, ne stropeau pe mine și pe Jack.

Târându-ne cu atenție de la un harpon la altul, ne-am croit drum spre spatele balenei, în căutare de adăpost. După vreo jumătate de oră, am văzut în fața noastră o balenieră veche, ruginită, care se încurcase în firele propriilor harpoane și nu mai reușise să iasă. Trapele erau deschise, deci probabil echipajul se salvase, așa că ne-am strecurat înăuntru, fără să ne gândim la eventualele fantome care ar putea bântui pe acolo. Ne-am așezat pe băncile ruginite, gândindu-ne la ce ne mai rezerva viitorul, în timp ce barca veche se balansa periculos, alunecând când într-o parte, când într-alta, pe măsură ce balenele avansau în oceanul spațial. Cu fiecare mișcare, o sticlă goală de rom se rostogolea încoace și încolo, amintindu-ne cât de mult timp trecuse de când nu mai băuserăm nimic.

– Bietul Cap de Tunet, am spus eu, gândindu-mă la furtuna sensibilă și întrebându-mă cum rezista în războiul norilor rămas în urma noastră. Crezi că a fost atacat din cauza noastră?

– Ar fi o coincidență cam ciudată dacă n-ar fi așa, spuse Jack. Furtunile alea care au apărut la scurt timp după noi. Bănuiesc că a fost mâna păianjenilor ălora ai tăi.

– Vrei să spui piciorul. Ei nu au mâini. Sunt păianjeni.

– Mă întreb ce le-au promis puilor de furtună ca să-i facă să-l atace pe Cap de Tunet, murmură Jack, ignorându-mă. Povești, presupun. Informații. Dacă păianjenii sunt la fel de bătrâni ca și Cap de Tunet înseamnă că au văzut istoria lumii și au multe povești de împărtășit. Dar de unde au știut că ne vom duce să vorbim cu Cap de Tunet? Și cum au ajuns în furtuna spațială să facă afaceri cu puii de furtună? Înseamnă că sunt niște gândaci foarte inteligenți.

– Și tot nu știm de unde provin, am spus eu. Inele de piatră și gheață. Unde e asta?

Jack se uită ciudat la mine.

– Ce voia să spună furtuna cu cheia de la Larklight? Ai așa ceva?

Am scuturat din cap.

– Nu pot decât să cred că totuși Cap de Tunet m-a confundat cu altcineva, i-am explicat eu. A spus că a cunoscut-o pe mama mea, dar eu sunt sigur că mama n-a fost niciodată pe Jupiter...

Și totuși, *eram* chiar atât sigur de asta? Dacă mă gândeam bine, nu știam mai nimic despre trecutul mamei, despre familia ei sau despre ce făcuse înainte să se mărite cu tatăl meu în Cambridge, cu un an înainte ca Myrtle să se nască. Cu inima grea, m-am rezemat de lăzile din spatele meu, simțind că-mi era foarte dor de Myrtle. Mi-am amintit de medalionul ei și am băgat mâna în buzunar ca să-l scot. (Am fost foarte ușurat să-l găsesc acolo. Pentru o clipă groaznică mi-a trecut prin cap că mi-a căzut în drumul nostru zdruncinat prin cer.) L-am deschis și mi-au dat lacrimile când am văzut fața blândă a mamei. Dar m-am consolat cu gândul că e într-un loc mai bun acum și că tata și Myrtle sunt, poate, acolo cu ea și că, cel mai probabil, mă voi alătura și eu lor, în curând.

– Ce-i aia? întrebă Jack.

– Medalionul lui Myrtle, am spus eu. Are fotografia mamei noastre în el.

Dintr-un impuls brusc, i-am întins medalionul. Deși nu o cunoscuse niciodată pe mama, am crezut că va fi și el consolat la vederea zâmbetului ei blând. Dar tot ce a spus când l-a luat în mână a fost:

– L-ai avut la tine tot timpul de atunci de pe Lună?

– Am vrut să i-l dau înapoi lui Myrtle când eram pe *Sophronia*, am recunoscut, dar ea m-a rugat să-l țin eu. Îi era teamă că o să scotocești prin cabina ei și o să i-l furi.

Jack păru jignit.

– N-aș jefui-o niciodată!

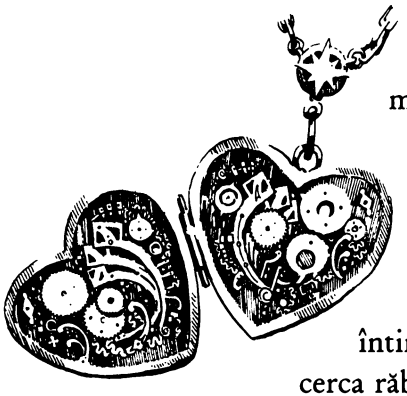

Apoi își scoase briceagul din buzunar și duse vârful lamei la încuietoarea medalionului.

– Vai! am țipat eu. Încetează! Ce faci?

– Cred că mama ta ascunde mai mult decât ceea ce se vede cu ochiul liber, a replicat el.

– Nu se deschide! l-am avertizat eu, întinzând mâna să-l iau, în timp ce Jack încerca răbdător să introducă vârful cuțitului prin micul spațiu dintre portret și metal.

Dar *se deschidea*. Fotografia mamei s-a ridicat ca o copertă de carte, iar sub ea, împachetate în spațiul infim de un meșter cu îndemânare supranaturală, sclipeau și clipoceau niște dispozitive minuscule. Rotițe, fire, bobine, rulmenți și chestii nepământești pe care nu le puteam numi scânteiau în lumina palidă: o lume întreagă de mașinării miniaturale perfectă.

Am smuls medalionul, iar când palma mi s-a închis peste el, ciudata mașinărie a căpătat o strălucire fadă, albastră.

– Asta vor păianjenii, strigă Jack! Asta trebuie să fie. Pentru asta au venit la Larklight și de asta te urmăresc încontinuu de atunci. Au răpit-o pe biata Myrtle ca să-l obțină, iar când și-au dat seama că nu-l mai are, ne-au urmărit până aici ca să pună mâna pe tine.

Baleniera s-a zguduit cu putere. Animalul pe care zburam s-a smucit brusc într-o parte, iar mugetul lui furios ne-a sunat în urechi. Am închis medalionul și l-am îndesat înapoi în buzunar, strecurându-l cu grijă în spatele batistei. Jack era deja la trapă, uitându-se afară.

– Ce-i asta? l-am auzit spunând.

Am fugit lângă el. Balena ne adusese foarte sus, în norii subțiri ai atmosferei superioare a lui Jupiter, pe care pescarii de balene o numesc Culmile Înalte.

Pâlcuri de tufișuri de plante veziculare aeropurtate pluteau în jurul nostru, colorând în verde lumina Soarelui, de la seva care curgea

din frunzele semitransparente și veziculele de gaz. Turme de porci spațiali sălbatici, care până atunci ronțăiseră pașnic vegetația, fugeau panicați, la fel ca și femelele și puii de balenă. Nu pot să spun că îi învinovățeam. Asupra noastră, din înaltul cerului, se năpustea un monstru cu mii de brațe, o caracatiță uriașă, ca un balon colosal din piele roșie, cu aripioare. Deja lovise balena noastră o dată – puteam simți biata creatură tremurând și pregătindu-se să se apere –, iar acum lansa al doilea atac. Își întinse picioarele lungi de kilometri, fiecare înarmat cu zeci de spini periculoși. Am ghicit imediat care îi era intenția: să înțepe vezica internă de aer a balenei, pentru ca aceasta să nu mai poată pluti.

– Of, nu se va termina niciodată? am strigat eu. Mi-am amintit de calamarul pe care-l observasem prima oară când ne-am apropiat de Cap de Tunet. Atunci mă gândisem că era în căutare de pradă, dar acum mi-am dat seama că de fapt ne supraveghea. Păianjenii îi controlau și pe ei, așa cum îi controlaseră și pe puii de furtună. Îi puseseră să ne spioneze în timp ce eram înăuntrul marii furtuni, iar acum, că eram singuri și fără apărare în ceruri, trimiseseră unul să ne captureze. Am strigat:

– Nu vor înceta niciodată se ne urmărească?

– Nu cred că păianjenii au de-a face cu asta, spuse Jack. Calamarii spațiali sunt brute fără judecată, întocmai ca balenele. Nu ne vânează pe noi, ci caută mâncare...

– Atunci, cum explici *asta?* am țipat eu și i-am arătat ceva, când creatura a trecut pe lângă noi în viteză.

Pentru că acolo, pe capul ei noduros, între discurile mari ale ochilor, era un păianjen alb, călărind calamarul ca un jocheu diavolesc. Și chiar în timp ce vorbeam, păianjenul ne-a observat, căci a început să tragă răutăcios de cilii ca niște bice care creșteau pe capul calamarului. Acesta s-a întors, întinzându-și brațele lungi spre baleniera în care ne ascundeam, cuprinși de frică. Un tentacul roșu, cu gheare, s-a înfășurat o dată și încă o dată în jurul adăpostului nostru firav și, cu o smucitură, bărcuța a fost smulsă de pe spatele bătrânei balene.

Jack se aruncă spre mine, bâjbâind după medalion.

– După ăsta au venit! a urlat el. Hai să le dăm ce vor.

– Nu, am strigat eu. Cap de Tunet ne-a spus să-l păstrăm în siguranță!

– Prefer să fim noi în siguranță, și Myrtle. Dacă le dăm medalionul, poate ne spun unde o găsim pe Myrtle...

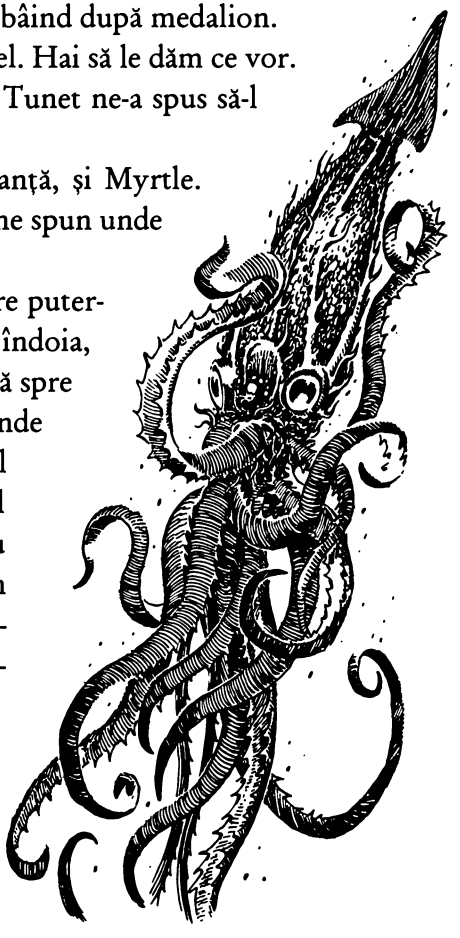

Deodată, am simțit o duhoare puternică. Tentaculul calamarului se îndoia, ridicând barca noastră zdrențuită spre cavitatea vastă a gurii lui. De unde eram, puteam vedea păianjenul de pe spatele lui luptându-se să-l oprească să ne mănânce, dar nu eram sigur că o să reușească. În comparație cu calamarul, păianjenul părea o nimica toată: o gâzuliță albă. Putea el să spere cu adevărat că va învinge nevoia urgentă, instinctivă, a gigantului de a mânca? Respirația calamarului ne-a învăluit, puțind a gaz metan.

Mi-a venit brusc o idee, nu știu de unde. M-am eliberat din strânsoarea lui Jack. Dacă ne-am fi putut desprinde din ghearele calamarului spațial, poate că am pluti liber prin Culmile Înalte vreo oră sau mai mult și exista șansa să ne vadă o balenieră sau o altă navă cu presiune, înainte de a ne scufunda în adâncuri. Și chiar dacă ajutorul mult sperat n-ar fi venit și am fi pierit în oceanul spațial, măcar aș fi știut că am *încercat* să mă lupt cu păianjenii care îmi furaseră casa și familia.

Sticla goală de rom încă mai aluneca de ici-colo pe scândurile podelei. Am ridicat-o și am căutat în buzunare după ceva care să ardă.

Nu batista; aveam nevoie de ea ca să protejeze medalionul. Am simțit ceva moale și zdrențăros și am scos triunghiul de pânză de păianjen pe care îl tăiasem de la fereastra dormitorului lui Myrtle la Larklight. Se uscase și era fragilă. Nu știam dacă pânza de păianjen e inflamabilă, dar am îndesat-o pe gâtul sticlei, apoi am scos cutia de chibrituri și am aprins un băț. Flacăra a izbucnit cu putere în aerul încărcat de metan și am folosit-o ca să dau foc unui colț al pânzei de păianjen, care, spre bucuria mea, s-a aprins instantaneu, arzând cu o flacără galbenă și sfârâitoare. Înainte ca Jack să apuce să mă întrebe ce fac, am trecut pe lângă el spre trapa deschisă și am aruncat sticla cu dopul de foc în gura deschisă a calamarului.

– E plină de metan, i-am explicat eu lui Jack, întorcându-mă spre el. Se holba la mine, crezând că am luat-o razna. Am citit într-o carte. Metanul din aceste creaturi le face să plutească.

– Și ce-i cu asta? întrebă Jack.

Un val de flăcări galbene țâșni din gura calamarului. Tentaculele i se zbăteau și, când baleniera noastră îi scăpă din gheare, am putut să văd păianjenul alb încercând cu disperare să scape de pe calamarul muribund aflat în cădere. Apoi cu un sunet asurzitor, calamarul explodă, umplând cerul cu flăcări și gaz aprins. Explozia a izbit barca noastră cu atâta putere, încât ne-am rostogolit de mai multe ori, iar eu am căzut pe trapa deschisă. M-aș fi pierdut pentru totdeauna, dacă nu aș fi avut prezența de spirit să mă prind de un cablu de harpon care încă mai atârna din barcă. Bucăți din pielea calamarului și organe arse zburau în jurul meu. Mi-am imaginat păianjenul găsindu-și sfârșitul în adâncimile cerului și m-am simțit ca Sfântul Gheorghe când a omorât balaurul.

Dar e greu să te simți mulțumit de tine prea mult timp, atunci când ești agățat de o frânghie aspră în spatele unei baleniere distruse și nesigure, și căzând ca un pietroi. Îl vedeam pe Jack uitându-se la mine prin trapă, cu mâinile încleștate pe celălalt capăt al frânghiei, încercând să mă tragă înapoi în barcă, dar vântul mă smulgea departe de el, într-o luptă pe care nu avea cum s-o câștige. Am simțit că-mi alunecă mâinile de pe frânghie. Jack striga ceva. Părea că râde, deși nu puteam înțelege nici în ruptul capului de ce.

Apoi, norii s-au despărțit deasupra capului meu. Un corp uriaș, întunecat, se contura printre vapori.

– Vai, nu! m-am gândit eu, nu încă un prădător diabolic!

Și am închis ochii strâns, rugându-mă ca sfârșitul să vină repede și să fie nedureros.

– E nava noastră, striga Jack. E *Sophronia!* Draga mea Ssil! Și dragul meu Munkulus!

M-am uitat din nou în sus și am recunoscut silueta *Sophroniei* înainte să mă lovesc de ea.

S-a auzit un zbang, am văzut stele verzi și asta e tot ce-mi mai amintesc până m-am trezit, plutind în 0 GBS în cabina principală a *Sophroniei,* cu Nipper care-mi ștergea fața cu o cârpă udă. Deasupra lui, o turmă de porci spațiali amușinau peste tot, explorându-și noul cămin. Mi-am întors capul și am văzut curbura chihlimbarie a lui Jupiter și am realizat că se terminase calvarul nostru și ne îndepărtam de planeta furtunilor.

– Cum ne-ați găsit? i-am întrebat eu.

– Ssil n-a avut încredere în individul ăla, Gruel, spuse crabul. Și apoi domnul Munkulus a auzit niște povești la târgul de porci despre păianjeni văzuți pe Io, pe Callisto și alte câteva Luni, și despre o navă cu presiune numită *Oenone,* care a dispărut pe drumul dinspre Jupiter.

– Probabil au luat-o păianjenii ca să ne urmărească în furtuna spațială, își dădu Jack cu părerea.

– Așa că am grăbit reparațiile și am urcat în spațiu pe lângă Jupiter, așteptând un semn de la voi, explică Nipper. Și, slavă Domnului, n-a trecut mult până când Grindle (care era de cart sus, pe punte) a observat nava cu presiune a lui Gruel...

– *Invincibila*, mormăi Grindle, care era prin apropiere.

– ... Țâșnind dintre nori, încheie Nipper.

– Părea lovită și arsssă, spuse Ssillissa, privindu-l cu drag pe Jack, care stătea pe punte, trăgându-și răsuflarea după aventurile de pe Culmile Înalte. Ne-am dusss mai aproape, sssă vedem dacă au nevoie de ajutor, dar ei au fugit de noi.

– Așa că i-am atacat, rânji Grindle, și ne-am încercat armele pe Zăpăciții ăia păroși.

– Erau Tocilari, spuse domnul Munkulus. Zăpăciții sunt total diferiți. Au antene și nici un pic de simț al umorului.

– Zăpăciți sau Tocilari, ei ne-au spus că Gruel a încercat să vă înșele și că bătrânul Cap de Tunet l-a aranjat, chicoti Grindle. Sfârrr! Zbang! Ha, ha!

Ceilalți râseră, dar eu nu puteam să mă alătur lor. Încă îmi aminteam de mirosul de carne arsă care îmi umpluse nările când căpitanul Gruel a fost lovit.[1]

[1] Mai târziu am aflat că Snifter Gruel supraviețuise. Ars și inconștient, plutise prin atmosfera jupiteriană mai multe zile, dar Cap de Tunet s-a asigurat că ticălosul nu cădea niciodată atât de jos încât să fie zdrobit, iar, după ce a scăpat de celelalte furtuni, i-a făcut vânt spre o balenieră în trecere pe acolo, care l-a adus acasă pe Io. Acolo, domnul Gruel și-a revenit de pe urma arsurilor. Singura consecință a loviturii de fulger era că devenise magnetic. Oale, tigăi, tacâmuri și cuie se lipeau de corpul lui ca de un magnet. La început, asta l-a deranjat pe domnul Gruel pentru că asta l-a obligat să-și încheie cariera de căpitan de navă cu presiune, deoarece toate instrumentele *Invincibilei* o luau razna când se apropia de ele. Dar în curând a găsit un alt mod de a-și câștiga existența. A devenit un star al circurilor și bâlciurilor, cu numele „Atracto, uimitorul om-magnet", iar mai târziu a scris o carte în care pretindea că ajunsese în inima lui Jupiter și se întâlnise acolo cu doamna Abishag Chough și cu o mulțime de alte ființe superioare, care-i dăduseră ciudatele puteri magnetice și-l trimiseseră acasă cu un mesaj de mare importanță pentru omenire. Nu-mi mai amintesc care era mesajul, dar era ceva cu pace, fraternitate și donarea de bani lui Snifter Gruel.

– Am crezut că aţi murit amândoi, spuse Ssil foarte încet. Şi chiar dacă eraţi în viaţă, nu aveam cum sssă ajungem la voi, fără sssă zdrobim *Sssophronia* în mii de bucăţele...

– Dar asta n-a oprit-o pe domnişorica aici de faţă să ne pună să navigăm încoace şi încolo pe culmile norilor, oră după oră! spuse Grindle. „Vai, Jack", se prosti el. „Vai bietul Jack! Ce-o să ne facem fără el?" Era mai bine ca la teatru.

Ssillissa îl lovi prietenește cu vârful cozii şi spuse blând:

– A fost bună ideea ta, Art, să arunci calamarul în aer. Flacăra a aprins norii pe kilometri împrejur. Ceva mi-a spus că nu era doar un simplu fulger. Am îndreptat nava spre locul de unde venea lumina...

– Era o pată neagră pe nori, o întrerupse domnul Munkulus.

– ... Şi v-am găsit, termină Ssil de povestit, zâmbind larg, cu toţi dinţii ei înspăimântători.

– *Ei* ne-au găsit pe *noi,* o corectă Grindle.

– Mai degrabă ne-a găsit Art cu capul! spuse Nipper, râzând cu râsul lui adânc, clocotitor, iar Gemenii cu Tentacule râdeau şi ei, dar sărind în sus şi în jos, şi scuturându-şi tentaculele ca nişte ghemotoace multicolore.

– Toţi v-aţi descurcat minunat, spuse Jack, ridicându-se, nerăbdător. Acum trebuie să plecăm. Avem destul combustibil? Provizii pentru o călătorie lungă?

– Suntem bine aprovizionaţi, spuse domnul Munkulus. Nu foarte bine, dar ăsta este eterul jupiterian, căpitane; sunt destule nave şi destule lumi de unde să cumpărăm sau să furăm.

– Nu rămânem aici, zise Jack.

Părea aproape furios.

– Încotro, Jack? întrebă Ssil, loială, ignorând comentariile şi ciripiturile celorlalţi, care abia aşteptaseră să călătorească printre Lunile lui Jupiter.

– Mergem să-i căutăm pe păianjenii ăia, spuse Jack. Cap de Tunet ne-a spus unde se ascund, mai mult sau mai puţin. Pe inelele de gheaţă

și piatră. Există o singură lume de care am auzit eu să aibă inele de gheață și piatră.

Ssillissa a pălit. Cred că și eu m-am albit la față, deși n-aveam o oglindă să mă văd, așa că nu pot fi sigur. Știam cu toții că Jack intenționa să mergem pe Saturn, dar *nimeni* nu merge pe Saturn. Se află dincolo de granițele eterului necunoscut, neexplorat de nimeni altcineva decât de astronomi. Nici o navă care a încercat să ajungă acolo nu s-a mai întors.

Jack atinse umărul Ssillissei.

– Poți calcula un curs către Saturn, Ssillissa?

Ea înghiți în sec și clipi des din ochii cu două pleoape.

– Bănuiesc că da, Jack, spuse ea. Dar de ce? Ce-i cu păianjenii ăștia?

– Nu-ți face probleme din cauza păianjenilor, spuse Jack. Cred că o să ne trateze foarte politicos când o să vadă ce le-am pregătit.

Scoase ceva din buzunar, în timp de vorbea, îl aruncă în sus în lumina becurilor și îl prinse din nou în palmă. Un lănțișor lung din zale aurii atârna din pumnul lui închis. M-am speriat și m-am căutat în buzunarul în care ascunsesem medalionul lui Myrtle. Dispăruse.

– M-ai jefuit! am țipat eu supărat și am izbucnit în lacrimi de furie.

Jack nu se uita la mine.

– Sunt un pirat, spuse el, trecând pe lângă mine înspre cârmă, unde domnul Munkulus făcea ultimele pregătiri pentru călătoria spre lumea păianjenilor. Fur lucruri, Art. Fac afaceri cu oameni cu care nimeni altcineva nu mai are de-a face. Asta sunt.

CAPITOLUL PAISPREZECE

ÎNCĂ O INCURSIUNE ÎN JURNALUL SURORII MELE, CARE POATE SĂ PRINDĂ BINE CITITORILOR MAI SENSIBILI CARE VOR SĂ IA O PAUZĂ SAU UN MOMENT DE RESPIRO DE LA AVENTURILE MELE CAPTIVANTE, APROAPE DE NESUPORTAT

26 Aprilie (continuare)

Când m-am trezit azi-dimineață m-am simțit, pentru scurt timp, destul de mulțumită. Eram întinsă pe un pat într-un fel de cort de hârtie prin ai cărui pereți și acoperiș pătrundea lumina Soarelui. Se simțea o mișcare ușoară, mai odihnitoare în comparație cu zarva din noaptea precedentă. Și apoi mi-am amintit tot ce văzusem: cum Sir Waverley s-a dovedit a fi doar un robot sau un om mecanic și cum am evadat cu Ulla și am fost salvate de acei călăreți de viermi îmbrăcați necorespunzător.

Tremurând, dar hotărâtă să nu le arăt răpitorilor mei că mă temeam de ei, m-am ridicat în capul oaselor și mi-am dat seama că sunt

(slavă Domnului!) încă îmbrăcată complet pe sub cearşafurile aspre de in, pe care, probabil, o mână generoasă le pusese peste mine cât am zăcut inconştientă. Am observat că seva acelor cactuşi mi se uscase pe fuste şi pe corset ca nişte pete tari şi strălucitoare de gumă arabică şi m-am întrebat dacă era vreun loc în lumea asta sălbatică de unde să-mi cumpăr o rochie nouă, sau măcar o spălătorie unde să o curăţ pe asta.

Când m-am târât afară prin tunelul de acces al cortului de hârtie, mi-am dat seama că mă aflam pe un fel de barcă sau pe un iaht făcut integral din coli groase de hârtie unsuroasă îndoite în stil autohton. Câţiva marţieni stăteau la ceea ce J.H. ar fi numit *pupă*. Aceştia conduceau vasul cu vâsle de-a lungul unui canal drept ce părea că nu se mai termină, ale cărui ape străluceau şi jucau, învolburându-se uşor sub mângâierea Soarelui marţian palid. M-am simţit uşurată să văd că măcar luntraşii erau îmbrăcaţi corespunzător într-un fel de pantaloni scurţi şi cu tunici lungi de hârtie. (Am aflat atunci că marţienii merg dezbrăcaţi numai în lupte, fiind convinşi, în felul lor sălbatic, că este o dovadă de laşitate să porţi armură sau orice altceva care ar putea devia o lovitură.)

– Domnişoară Mumby! s-a auzit o voce şi am realizat că eram privită de o persoană care stătea pe un morman de perne la capătul ascuţit al bărcii. M-am apropiat de el oarecum cu teamă, dându-mi seama că era conducătorul detaşamentului care i-a distrus pe cactuşii umani. Era îmbrăcat la fel ca toţi ceilalţi marţieni, dar avea o faţă subţire, ca de şoim, şi o barbă ciudată. Purta pe cap o pălărie mare de rafie ca să-l protejeze de Soare. Tunica lui de hârtie era, îmi pare rău

să mărturisesc, desfăcută. Nu purta cămaşă pe dedesubt, iar pe pieptul lui gol atârna un colier barbar din pătrăţele sau solzi de bronz. Şi totuşi, când m-am apropiat, iar el a sărit să mă salute, am văzut că, spre surprinderea mea, nu era nicidecum marţian, ci englez, deşi cam bronzat de la soarele din deşert.

– Mă bucur foarte mult să vă întâlnesc, domnişoară Mumby, a spus el.

Trebuie să spun că ochii lui erau extrem de captivanţi: mari, închişi la culoare şi totuşi plini de lumină. Mi-a aruncat o privire intensă care a trezit în mine o senzaţie ciudată. Am răsuflat uşurată când a venit Ulla, m-a îmbrăţişat şi mi-a spus:

– Myrtle, acesta este soţul meu, Richard Burton de la Serviciile Secrete.

Păi, trebuie să recunosc că am fost cam dezamăgită să aflu că Richard Burton, marele explorator britanic şi agent secret, a luat de soţie o femeie de origine marţiană. Cred că m-am schimbat la faţă pentru că Ulla m-a întrebat imediat dacă mă simt bine, iar domnul Burton m-a sfătuit să mă aşez.

– Aerul de pe Marte e mai rarefiat decât cel de pe Pământ, mi-a amintit el, şi nou-veniţii pe planeta noastră se acomodează mai greu. Când am venit prima dată aici cu armata am stat pe tuşă câteva zile.

Cât Ulla s-a dus în cabina de hârtie să-mi aducă mâncare şi apă, am încercat să-mi amintesc tot ce ştiam despre R.B. (Mi-aş fi dorit să fi fost mai atentă când Art trăncănea întruna despre exploratori faimoşi, acasă la Larklight!) Dar totuşi îmi amintesc că şi-a început cariera ca ofiţer la Institutul Britanic de Cercetare a planetei Marte şi a

fost destul de apreciat deoarece, ca explorator, s-a deghizat în băştinaş, s-a dus în cele mai îndepărtate deşerturi şi a condus triburile marţiene în luptele împotriva îngrozitorilor oameni-cârtiţă care-i asupreau. Din acest motiv, nativii, care nu au arătat Marii Britanii recunoştinţa pe care o merită pentru că a adus civilizaţia în lumea lor seacă, s-au ataşat foarte mult de domnul Burton şi i-au dat titlul de „Zeul Războiului pe planeta Marte".

Ulla s-a întors cu apă şi un mic dejun delicios format dintr-o legumă rădăcinoasă coaptă, numită *sprună*. Cât am mâncat, mi-am privit gazdele şi am remarcat multe dovezi de tandreţe şi respect între ei. Mi-am adus aminte de povestea lui Jack Havock, despre cum prejudecăţile familiei i-au trimis pe mama şi pe tatăl său la soarta ciudată de pe Venus, şi m-am întrebat dacă dragostea pentru mireasa lui roşiatică e cea care l-a determinat pe R.B. să renunţe la confortul căminului său pentru aventurile de aici, de la frontierele înalte. În starea mea de slăbiciune, asta mi s-a părut pentru o clipă destul de romantic şi chiar demn de admirat.

După ce am terminat de mâncat, R.B. a spus:

– Te rog să-mi spui tot ce ştii despre păianjenii aceia.

A trebuit să mă gândesc o clipă. Cât am stat la Fagi mă obișnuisem să mă conving că amintirile cu păianjenii albi erau numai coșmare. În mijlocul nebuniei din noaptea precedentă nu am avut timp să stau să mă gândesc și să mă obișnuiesc cu ideea că nu numai că păianjenii erau reali, ci și toate amintirile mele. Am început să lăcrimez un pic când i-am spus lui R.B. despre Larklight și ce a pățit bietul tata. I-am spus și de Jack Havock, temându-mă că-și va schimba părerea despre mine pentru că m-am împrietenit cu un asemenea personaj, dar a ascultat în liniște, destul de calm, întrerupându-mă doar o dată ca să mă întrebe ce s-a întâmplat cu Art.

– Nu știu, am spus eu îndurerată. Sper că Jack și prietenii lui au reușit să aibă grijă de el și că e încă împreună cu ei la bordul navei lor spațiale.

Domnul Burton a dat din cap. Apoi a spus:

– Sunt ceva săptămâni de când m-am ocupat numai de supravegherea Fagilor. Draga mea Ulla mi-a trimis rapoarte valoroase despre intrările și ieșirile de acolo. Știam că Waverley Rain „punea ceva la cale", dar nu am știut ce până aseară.

– E o mașinărie! am strigat eu. Sau cel puțin *era*. Cred că l-am stricat când am căzut peste el. Era un păianjen din acela îngrozitor în interiorul lui – unul mic. Și încă unul mai mare.

Domnul Burton a spus:

– Avem motive să credem că era o navă întreagă plină cu aceste creaturi. Un vas negru, țepos care a aterizat în deșert aproape de Fagi acum câteva zile. A decolat azi-noapte, la scurtă vreme după ce v-am găsit. Cu siguranță că păianjenii aceia l-au îndepărtat pe adevăratul Sir Waverley acum ceva vreme. Mi-e și groază să mă gândesc de cât timp afacerile sale sunt controlate de clona lui mecanică.

– Dar de ce? am rostit pe nerăsuflate. În ce scop?

R.B. s-a încruntat, iar ochii săi au scânteiat.

– N-aș putea să-ți spun, domnișoară Mumby, dar m-am gândit la faptul că firma lui Sir Waverley se ocupă de construcția noului Palat de Cristal din Hyde Park. Dacă falsul Sir Waverley și stăpânii săi cu

multe picioare au schimbat cumva planurile? Sau au instalat un mecanism explozibil în structura sa?

Trebuie să recunosc că aproape am leşinat din nou când mi-am imaginat grozăvia pe care o spunea. Chiar şi acum îmi mai tremură mâna când încerc să scriu aceste rânduri. Ar putea oare să fie adevărat? Să fie mult-iubita noastră regină în pericol de moarte? Vai, e prea mult! Am spus dintr-odată:

– Trebuie să dăm alarma! Trebuie să mergem numaidecât în portul planetei Marte şi să cerem o audienţă la guvernator.

– Din nefericire, guvernatorul este acţionarul majoritar în compania lui Waverley, a spus R.B. cu un zâmbet sarcastic. Ca toţi ceilalţi din guvernul colonial. Fără dovezi clare, mă îndoiesc că ar vrea să ia vreo măsură care ar putea afecta reputaţia companiei Rain & Co.

– Vai, Doamne! am strigat eu, nevenindu-mi să cred. Cu siguranţă, nici un domn britanic nu va pune interesele comerciale mai presus de cele patriotice şi umanitare în general.

– Crezi că-i mare lucru că prietenii noştri marţieni îşi bat joc de imperiul nostru faimos? a spus R.B. cu acelaşi zâmbet ironic. Imperiul lor a căzut cu mulţi ani în urmă şi doar nu crezi că se aşteaptă ca al nostru să mai aibă zile multe.

S-a ridicat în picioare şi a arătat spre malul canalului. Am trecut pe lângă un loc unde se afla una dintre anticele ruine marţiene, un templu vechi de porţelan transparent, spart şi descompus, dar totuşi încă frumos.

– „Priviţi-mi creaţia, voi, cei puternici, şi întristaţi-vă!" a exclamat el, citând din domnul Shelley. Ştiai, domnişoară Mumby, că poporul Ullei are legende despre dispariţia imperiului lor antic – în război cu o rasă de păianjeni-titani? Mă întreb dacă şi al nostru va avea aceeaşi soartă. Probabil că fiecare rasă care încearcă să-şi depăşească limitele şi călătoreşte afară, prin adâncimile spaţiului, trezeşte mânia acestori diavoli albi...

– Vai, domnule Burton, am strigat, trebuie să facem ceva!

– Sigur că trebuie, a spus el. Nu vă temeți, domnișoară Mumby. Am eu un tovarăș pe care cred că-l pot convinge să ne ducă direct pe Pământ și de acolo sper că vom fi capabili să-i înfrângem pe acești păianjeni și să le dejucăm planurile ticăloase.

Cât mă rog să aibă dreptate!

Mai târziu

În această seară, vasul nostru de hârtie ne-a dus într-un mic, dar aglomerat oraș marțian, ale cărui case de hârtie sunt îngrămădite pe lângă zidurile unei fortărețe unde flutură steagul britanic.

Soldați din Infanteria Marțiană au venit cu pași apăsați de-a lungul malurilor canalului, la bordul mașinăriei lor mecanice de luptă, să ne întrebe ce căutăm, iar când au aflat că domnul Burton se află la bord s-au întors și au rupt-o la fugă spre fortăreață ca să-i anunțe sosirea.

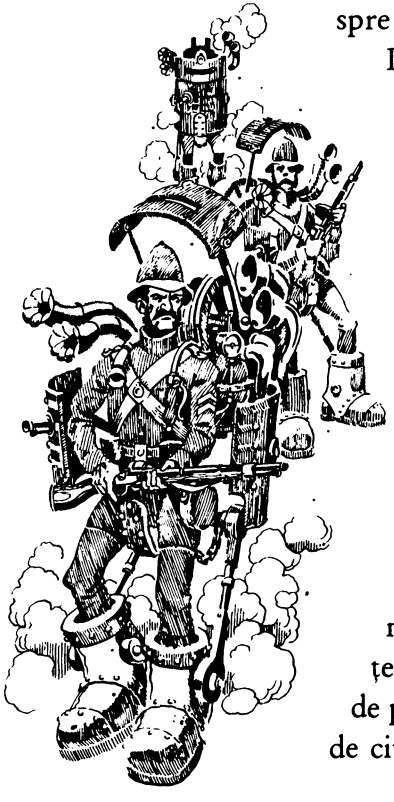

Până să ne apropiem de cheiurile din spatele zidurilor fortăreței, ofițerul districtual și-a pus chipiul și a venit să ne întâmpine, și o trupă de marțieni a început să cânte o melodie emoționantă și stridentă care m-a făcut brusc să-mi fie dor de Larklight și de dragul meu pian. (Ce mult a trecut de când am exersat ultima dată, și începusem să cânt destul de bine *Cântecul păsării pe înserate* – sper că aceste întreruperi nu m-au „ruginit"!)

Dar să nu mă abat de la subiect. Domnul și doamna Burton au pășit pe mal și, când i-am urmat, am văzut un ofițer de marină lângă comitetul de primire de pe chei. Se uita la mine într-un mod atât de ciudat, încât am crezut pentru o clipă că

expunerea prelungită la soarele marțian i-a afectat judecata. Dar s-a dovedit apoi că m-a recunoscut!

– Doamne, Dumnezeule! a strigat el. Este chiar fetișcana pe care am văzut-o în ghearele mizerabilului de Havock și a câinilor lui asmuțiți!

S-a dovedit că acesta era tovarășul pe care R.B. voia să ni-l prezinte: Căpitanul Moonfield de pe nava Maiestății Sale, *Neobosiții.* Bineînțeles că el avea un avantaj față de mine pentru că eu eram leșinată când vasul lui a provocat *Sophronia* să „oprească cu vântul în față" (cum spunem noi, eteronauții). Se pare că el și oamenii lui au fost foarte îngrijorați pentru mine și Art, dar, de vreme ce nu știau cum ne cheamă sau de unde suntem, sau unde ne-a dus Jack Havock, nu puteau face nimic pentru noi și, după ce *Sophronia* a scăpat din capcana lor, s-au văzut nevoiți să se întoarcă pe Marte, unde staționa *Neobosiții* cu mâinile goale.

– Mă bucur să văd că ai scăpat teafără, domnișoară! a spus căpitanul Moonfield, făcând o plecăciune elegantă.

Am reușit să-l pun la curent imediat.

– Membrii echipajului lui Jack Havock nu sunt asmuțiți, am spus. Și nici câini nu sunt (cu excepția, probabil, a Domnului Grindle). L-ar fi urmat pe Jack până la moarte dacă el le-ar fi cerut-o și mărturisesc că în timpul șederii mele pe nava sa mi s-a părut un adevărat domn. Sunt convinsă că a fost prezentat într-o lumină cu totul falsă. Poate că a provocat ceva stricăciuni și a furat câteva lucruri

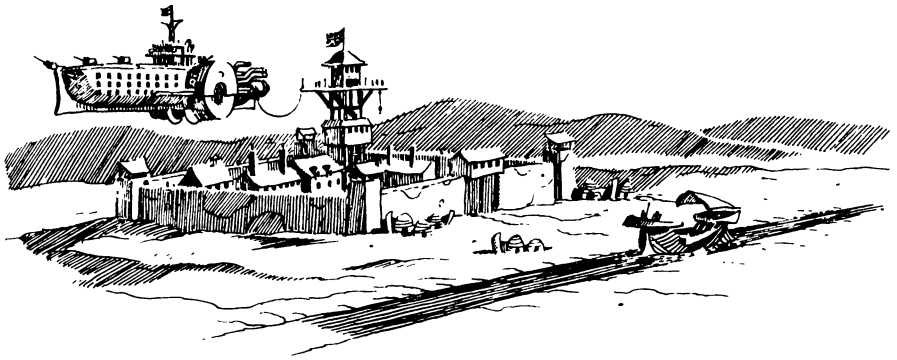

nesemnificative de la oameni care își permit să le piardă, dar este inofensiv, absolut inofensiv.

– Inofensiv? a spus căpitanul Moonfield, surprins din cale-afară. Și cum explici dispariția acelor vase de când a început el să stea la pândă prin cotloanele spațiului? Vasul Maiestății Sale, *Enea,* spre exemplu?

– Nu e mâna lui Havock, Davey, băiete, a spus domnul Burton, venindu-mi în ajutor. Din câte mi-a povestit domnișoara Mumby, Havock e un băiat destul de bun, pe placul inimii mele. Și pe cuvântul meu că, dacă guvernul nu se revanșează față de mine și nu recunoaște cât m-a ajutat Ulla, mă bate gândul să mă alătur și eu echipajului *Sophroniei!* Nu, adevărata amenințare nu vine de la băiatul ăsta, Havock, ci de la păianjenii aceia.

– Păianjeni? a spus căpitanul M., neînțelegând. Scârboase creaturi, Dick, sunt de acord cu tine. Prea multe picioare – dar cum pot ei să reprezinte o amenințare? Sunt otrăvitori, așa-i?

– Otrăvitori, foarte inteligenți și hotărâți să distrugă Imperiul Britanic, a spus R.M. și a continuat să-i povestească aventurie noastre de la Fagi.

– Cerule! a țipat căpitanul M., când a terminat. Trebuie să-l informăm pe guvernator.

– N-avem timp, Davey, a răspuns domnul Burton. Mă gândeam că mai degrabă ne-ai duce tu direct pe Pământ. Timpul este de maximă importanță dacă vrem să împiedicăm dezastrul.

Mi-am dat seama imediat de ce a ales să apeleze la căpitanul Moonfield pentru ajutor. Bunul domn nu a mai pierdut vremea cu întrebări și nici nu a șovăit ca să-și informeze superiorii sau să aștepte ordine scrise, semnate de trei ori. S-a dus direct la nava lui ancorată în spatele fortăreței și, în scurt timp, chimistul lui șef a venit și el, un om în vârstă pe nume McMurdo.

– În cât timp putem ajunge deasupra Londrei? a întrebat el.

Domnul McMurdo, un scoțian posomorât, a dat din cap și a spus că va dura cel puțin zece zile și asta numai dacă stocurile de ceva pe nume Mercur Arămiu nu se epuizează, iar „roțile principale“

nu au fost „șterpelite" de Viermii Marțieni de Metal.

– O s-o facem în patru zile! a declarat căpitanul M. La post, McMurdo! Decolăm la noapte!

Domnul McMurdo s-a grăbit bombănind:

– Nu pot s-o fac, căpitane. Eu sunt alchimist, nu inginer.

Dar am văzut că bunul căpitan Moonfield era foarte încrezător în forțele sale în ciuda comportamentului său barbar.

Scriu aceste rânduri în reședința ofițerului districtual, unde Ulla și cu mine am fost invitate să ne odihnim. Noaptea cade ușor peste pustietate și Lunile răsar. În câteva zile o să fiu pe Pământ la Marea Expoziție pe care am tânjit atât s-o vizitez când am citit despre ea la Larklight cu multe săptămâni în urmă. Dar mintea îmi freamătă de neliniște. Oare o să putem opri intrigile păianjenilor? Și cu ce o să mă îmbrac?

Și cam atât despre Myrtle deocamdată. Oricum nu face altceva decât să bată câmpii despre rochii și ținute de seară în următoarele pagini, așa că sunt convins că mai degrabă ați vrea să citiți despre MINE, despre cum am fost pe Saturn și ce am găsit acolo. (A.M.)

CAPITOLUL CINCISPREZECE

ÎN CARE ÎNFRUNTĂM NOI PERICOLE PE INELELE DEZOLANTE ALE LUI SATURN

Ca să vă spun adevărul, nu-mi amintesc foarte multe din călătoria noastră spre Saturn. Zile și nopți pe Cărările Aurii, fără să ai la ce să te uiți, decât la vârtejul de materie strălucitoare al valurilor alchimice, care adia pe la hublourile *Sophroniei*. Am încercat să mă înțeleg cu Jack cu privire la medalion, pe care, dacă vă aduceți aminte, mi-l furase din buzunar și voia să li-l dea păianjenilor. Dar Jack nu voia să stea de vorbă cu mine și în curând am renunțat. „Oare de ce am avut vreodată încredere în el?" mă întrebam. De ce am crezut vreodată că e bun și demn de admirat și nu hoțul și nemernicul care este?!

Grindle, domnul Munkulus și Gemenii cu Tentacule mergeau pe coji de ouă în jurul lui Jack, care era furios din cale-afară. Își găseau câte ceva de făcut pe navă, aruncând din când în când priviri îngrijorate spre Jack. Cât despre Ssil, ea era închisă în laboratorul

ei, lucrând la alambic și calculând cu atenție cursul către Saturn. Cred că nici unuia nu-i plăcea planul lui Jack, dar erau cu toții prea obișnuiți să-l urmeze oriunde, ca să se mai obosească să-l convingă să renunțe. Când domnul Munkulus a încercat să stea de vorbă cu el, Jack i-a răspuns:

– N-aveți grijă, domnule M. Păianjenii ăia bătrâni au străbătut tot Sistemul Solar în căutarea tinichelei ăsteia. Cred că vor fi dispuși să negocieze.

Până la urmă, m-am strecurat în cabina pe care o împărțisem cu Myrtle și care acum era numai a mea, și m-am cuibărit în patul ei. M-am convins pe mine însumi că totuși cearșafurile mai purtau o urmă vagă a parfumului ei, dar de fapt miroseau doar a mucegai.

Nipper a venit mai târziu după mine, cu un glob de supă pentru cină.

– Mai bine îți ții capul la cutie, Art, mi-a spus el. Nu l-am mai văzut niciodată pe tânărul nostru căpitan într-o stare atât de ciudată.

– M-a jefuit, am pufnit eu. M-a căutat prin buzunare.

– Păi, asta-i meseria lui, nu? Trebuie să fii conștient de asta. Poate că păianjenii aceștia vor plăti atât de bine pentru medalionul acela al tău, că ne vom putea și noi retrage la casele noastre și nu vom mai fi pirați.

– Cap de Tunet a spus să nu li-l dăm, am șoptit eu. Dacă nu ne plătesc? Dacă ne omoară pe toți și îl iau?

La această întrebare, Nipper nu avea răspuns. Devenise deja un obicei pentru el să se încreadă în Jack Havock: era ceva la fel de natural ca și respirația și nu cred că-i trecuse vreodată prin cap că tânărul lui căpitan ar putea greși. Dar discuția cu el m-a mai înveselit. Mi-a amintit că, oriunde ar fi păianjenii, acolo aș avea o speranță s-o regăsesc pe Myrtle. Poate că lui Jack nu-i păsa decît de aur, dar odată ajunși pe domeniul păianjenilor albi, voi găsi o cale să scap de el și să o caut pe sora mea sau vreun indiciu referitor la soarta ei.

Alinat de gândurile astea, am adormit și am visat că eram la Larklight, coborând pe scările întortocheate spre inima vechii case.

Apoi se făcea că stăteam în camera boilerelor și dintr-un labirint de mașinării complicate străluceau fire de lumină, tremurând și răsucindu-se ca niște frânghii de aur. Iar în mijlocul lor, o gaura cheii aurie. Oare aceasta era încuietoarea pe care trebuia s-o deschidă cheia? M-am aplecat să mă uit prin ea, dar, înainte să apuc s-o fac, o umbră înspăimântătoare s-a mișcat pe perete și, când mi-am ridicat privirea, l-am văzut pe domnul Webster deasupra capului meu, cu ghearele întinzându-se spre mine, ca niște seceri osoase...

M-am trezit țipând și am descoperit că centurile care mă țineau legat de pat se rupseseră și pluteam în aer, aproape de tavanul cabinei. Toată nava tremura și se zguduia sub mine, de parcă naviga pe o mare furtunoasă. M-am rostogolit și am deschis ușa. În cală, echipajul zbura de colo-colo; domnul Grindle era în pijama și cu ciucurii lungi ai bonetei de noapte fâlfâind, iar domnul Munkulus striga:

– Toată lumea pe punte!

Cântecul motoarelor alchimice se stingea, pe măsură ce Ssillissa potrivea ingredientele în alambic.

Nipper a trecut în fugă pe lângă mine, înotând prin aerul stătut ca să-l ajute pe Jack, care se lupta cu cârma.

– Furtună eterică! a spus când a trecut. Sau un fel de maree gravitațională...

– Ssil! urlă Jack Havock furios la fata albastră care ieșea din laboratorul alchimic. În ce ai aterizat?

– Nu-i vina ei, Jack, spuse domnul Munkulus înțelept. Nu există hărți care să ne avertizeze asupra mareelor și apelor de aici, din eterul lui Saturn. Ssil a mers la nimereală, nu-i așa Ssil?

Ssil a dat din cap, roșind puternic la cuvintele dure ale lui Jack. Acesta s-a întors furios, pentru că știa că greșise, dar era prea mândru ca s-o recunoască.

– Cel puțin suntem aici, spuse el, uitându-se printr-un hublou, pe măsură ce *Sophronia* încetinea tot mai mult.

M-am uitat și eu. Afară, o lume imensă, galbenă și murdară, atârna ca un felinar printre câmpurile de stele. O linie subțire de lumină părea să fi fost desenată de-a lungul Ecuatorului, pierzându-se în întunericul de la marginile ei. Încă roșie la față, Ssil s-a strecurat înapoi în laboratorul alchimic și a pus din nou nava în mișcare, cu o viteză foarte mică. Jack îndreptă nava spre planetă, iar priveliștea noastră se schimbă: linia de lumină se lărgi și am văzut că era de fapt un inel vast de praf sclipitor, vărgat de inele concentrice de întuneric.

Ne mișcam încet acum, aripile navei bătând în întuneric. Mi-am lipit fața de geam și mi-am făcut mâinile căuș ca să înlătur reflexiile acțiunilor care se petreceau în spatele meu și-mi distrăgeau atenția, cu domnul Grindle și Gemenii cu Tentacule care pregăteau tunul spațial. Afară, nori de chiciură spațială străluceau, iar bancuri de ihtiomorfi multicolori treceau în fugă. Nu știam căror specii aparțin și-mi doream ca tata să fi fost acolo să se minuneze la vederea lor. Ce de minuni trebuie că așteptau să fie descoperite în oceanul acela de eter neexplorat!

Încetul cu încetul, lumea aceea singuratică se apropie, iar inelele care păruseră făcute din praf își dezvăluiră adevărata natură. Blocuri de gheață, mari cât cometele, și stânci de piatră, mari cât Lunile, se amestecau cu particule mai mici, în continuă mișcare, uneori lovindu-se una de alta, dar toate ținute în dansul lor perpetuu, circular, de apucătura de fier a gravitației lui Saturn. Un fâșâit moale cuprinse *Sophronia* pe măsură ce cobora spre inelul cel mai îndepărtat, croindu-și

drum printre nori de particule minuscule. Poc, poc, făceau bucățile mai mari, pietricelele și bolovanii plutitori, lovindu-se ușor de carenă. Domnul Munkulus a alergat sus și a început să-i dea indicații lui Jack, care preluase cârma.

– La tribord, jumătate de punct! La stânga, la babord! La babord! striga ionianul, iar Jack răspundea imediat la fiecare instrucțiune, navigând printre bucățile uriașe de piatră spațială și cristalele de gheață care ar fi despicat nava în două.

Niște insecte albastre zburau în craterele unui bolovan purtat de curent; niște viermi tubulari transparenți se încolăceau prin praf, înălțându-și capetele oarbe ca să înghită alte mici vietăți plutitoare. N-am văzut nicăieri vreo urmă de păianjeni. Mă întrebam cum era casa lor, jos, dincolo de norii de culoarea șofranului, și dacă ei construiseră aceste inele ca să nu permită apropierea nimănui de planeta lor izolată. Dar apoi, după ce am trecut de o bandă de spațiu gol și am aterizat în următorul inel, am înțeles că mă înșelasem amarnic. Păianjenii nu locuiau pe suprafața lui Saturn, ci chiar pe inelele lui!

– Pânze de păianjen în față! urlă domnul Munkulus, iar Grindle și Gemenii cu Tentacule alergară la tunuri așteptând ordinul de a trage cu ele.

Întinzându-se peste fața lui Saturn, am putut vedea benzi și panglici imense de borangic, legând pietrele mai mari între ele, iar uneori îmbinând ciorchini uriași pentru a forma corturi enorme de pânză, ale căror ziduri palide erau bășicate de bolovanii captivi. *Sophronia* se apropia, iar domnul Munkulus striga încontinuu. M-am uitat în sus când am alunecat cu nava pe sub o arcadă de pânză. Era groasă și zdrențăroasă, incrustată cu praf spațial și plante parazite mici, iar ici și colo, printre fire, atârnau epavele ruginite, învelite în pânze, ale altor nave spațiale, prinse ca muștele în capcanele păianjenilor albi.

Porcii plutitori ai navei începură să guițe și să se agite nervos, de parcă simțiseră pericolul spre care ne îndreptam. Jack flutură iritat din mâini spre corpurile grăsuțe și roz care i se învârteau în jurul capului.

– Puneți porcii ăștia undeva! ordonă el. Nu-i nici o cușcă sau colivie în care să-i punem?

Nu era – domnul Munkulus nu se gândise să cumpere una –, dar Nipper a adunat cu grijă animăluțele și le-a legat câte o sfoară în jurul mijlocului, apoi i-a prins pe toți de un inel în perete, scoțându-i din raza de acțiune a lui Jack.

Pânzele deveneau tot mai groase. Navigam înspre inima domeniului păianjenilor și totuși nimic nu mișca decât particulele de praf și gheață purtate de curenți. Încercam să mă conving că nu sunt speriat și aproape reușeam pentru câteva clipe, căci, deși eram înfricoșat, eram și încântat. Jack Havock și cu mine eram primele ființe umane care vizitau acest loc îngrozitor după expediția lui Enea. Numai noi știam ce soartă avuseseră bietul doctor Ptarmigan și oamenii lui, după ce se prinseseră în plasele acelea de pânză.

Și cum mă uitam, am văzut podurile și turnurile de pânză de păianjen din fața navei trezindu-se brusc la viață, viermuind de siluetele albe ale păianjenilor. În același moment, domnul Munkulus se aruncă prin tambuchiul de la puntea superioară, strigând:

– Ne-au înconjurat! E o ambuscadă, Jack!

Jack roti cârma, parcă răzgândindu-se, dar era prea târziu. Pentru că, în timp ce *Sophronia* înainta, vedeam cum păianjenii erau ocupați la pupa, astupând cu plase noi de pânză gaura de spațiu prin care trecuserăm noi.

– Cu toată viteza înapoi! strigă Jack, iar aripile navei începură să bată cu putere, scârțâind din toate balamalele în timp ce se smuceau în sus și în jos. Am lovit pânzele din viteză și pentru un moment am crezut că vom scăpa, amintindu-mi cum nava de salvare reușise să străpungă lințoliul de pânze care învelise draga mea Larklight. Dar pânzele cu care se confrunta acum *Sophronia* erau mai puternice, iar unde se rupea o fâșie, apăreau vreo douăzeci sau mai mulți din păianjenii aceia oribili, mărșăluind în regimente de coșmar de-a lungul podurilor de borangic, ca să repare stricăciunea.

„Cu toată viteza înapoi!“ strigă Jack,
iar aripile navei începură să bată cu putere.

Gemând și tremurând, *Sophronia* încetini până când se opri cu totul. Gemenii cu Tentacule traseră cu tunul și scoaseră în cor un ciripit de victorie când fâșii întregi de pânze împreună cu păianjenii agățați de ele fură trimise zburând prin eter. Dar înainte să apuce să reîncarce, am auzit cu toții acel *scârț, scârț* înfiorător, sunetul ghearelor alergând pe puntea principală și pe exteriorul carenei. Jack și oamenii săi își pregătiră pistoalele, cu gâturile întinse și fețele fantomatice în lumina slabă filtrată de hublourile acoperite de pânze de păianjen. Până și eu m-am înarmat cu un hanger de pe rafturile cu arme și am jurat că păianjenii nu mă vor prinde viu.

Nimeni nu spunea nimic. Așteptam cu toții ca păianjenii să înceapă să intre prin trape și să spargă hublourile, ca să ne apuce cu picioarele lor lungi și palide.

În loc de asta, era liniște, iar apoi un ciocănit puternic, ca de om de afaceri, se auzi la tambuchiul principal. O voce familiară, înăbușită de grosimea tambuchiului, ni se adresă:

– Pune-ți jos armele, spuse vocea. Stați liniștiți. Îl aveți pe băiatul ăla Mumby la bord?

Câteva capete se întoarseră spre mine. Nipper se apropie de mine și puse un clește protector pe umerii mei. Am spus:

– Ăsta e domnul Webster!

– Mai bine faci cum spune el, Jack, zise domnul Munkulus. Ei sunt omulțime, iar unii sunt monstruos de mari.

Jack i-a făcut semn lui Nipper să treacă în fața mea, astfel încât să mă ascund în spatele cochiliei lui.

– Art nu e la bord, strigă Jack, fixând tambuchiul cu privirea, de parcă ar fi putut discerne în spatele lui forma monstrului de

afară. L-am lăsat pe Io. Dar am ceea ce cauți. Cheia de la Larklight. Ți-o dăm în schimbul lui Myrtle...

– În schimbul lui Myrtle? m-am mirat eu. Credeam că o să ceară aur sau nave, sau altceva...

Nipper își coborî tentaculele, astfel că toți cei patru ochi ai lui, mari și triști, se uitau într-ai mei.

– O, Art, șopti el, nu-ți dai seama de ce a venit aici? Crede că păianjenii o țin captivă pe sora ta și crede c-o să-i convingă să-i dea drumul.

L-am privit cu gura căscată.

– Nu, am spus eu. Lui Jack nu-i pasă de Myrtle. O urăște. Se certau încontinuu. El n-ar face asta pentru ea. Și oricum, ar fi spus ceva dacă era așa.

– A crezut că noi n-o să-l urmăm dacă ne-ar fi spus că vine aici de dragul ei, zise Nipper. A crezut c-o să râdem de el dacă am fi aflat că este îndrăgostit de ea.

– *Ce?* am spus eu, zăpăcit. Îndrăgostit de *Myrtle?* Dar ea poartă ochelari și se răstește la oameni...

Afară, pe punte, domnul Webster păru să accepte oferta lui Jack.

– Pare un schimb cinstit, spuse el.

Uitându-se după mine ca să se asigure că eram ascuns bine în spatele lui Nipper, iar restul aveau armele pregătite, Jack a descuiat tambuchiul și l-a deschis larg. Păianjenul uriaș se propti în ușă și ne evaluă din priviri, cu ochii scânteind.

– Ei, unde-i cheia? întrebă el. La urma urmei, n-am decât cuvântul tău că e aici.

Jack ridică medalionul lui Myrtle, care se legăna pe lănțișorul de aur, ca o Lună minusculă.

Ciucurii de ochi ai domnului Webster luciră lacomi.

– Deci asta e, da? Foarte stilată.

Strecurându-și un membru înăuntru, se întinse să-l apuce, dar Jack îl trase înapoi.

– O vreau pe Myrtle mai întâi, îl avertiză el.

– Vai, dragă, spuse Webster, cu o voce prefăcută. Tocmai mi-am amintit. Nu e aici.

– Atunci unde e? strigă Jack. Ce-ai făcut cu ea? Dacă i-ai făcut vreun rău, o să...

– Ultima dată când am vazut-o era pe Marte, răspunse Webster. Cred că au terminat-o cactușii, deși n-am avut timp să mă asigur, pentru că a trebuit să plec. Nu ne-a deranjat deloc, Myrtle a ta. Dar nu contează. Lucrurile s-au pus în mișcare. Capcana a fost instalată deja și nimic n-o mai poate împiedica să se declanșeze. A, și dacă tot suntem la capitolul capcane...

Gheara lui Webster țâșni și smulse medalionul surorii mele din mâna lui Jack. În exact aceeași clipă, prin fiecare trapă, păianjenii lui războinici se năpustiră asupra noastră. L-am văzut pe Jack scoțându-și pistoalele și descărcându-le în ochii unui păianjen care cobora pe un fir din hubloul de intrare de deasupra lui. I-am văzut coronițele Gemenilor cu Tentacule trăgând cu impulsuri electrice și pe Grindle tăind în dreapta și-n stânga cu hangerul, și mâzga albă bolborosind din picioarele tăiate ale păianjenilor, iar apoi toată cabina s-a umplut de membre de păianjen; era o pădure de târâtoare agitate, dar, oricâte omorau bravii mei tovarăși, tot mai erau o mulțime care veneau din spate.

Ssil a fost cea care m-a salvat. Înhățându-mă, m-a tras în laboratorul alchimic. În spatele nostru, Jack striga, iar Gemenii cu Tentacule prăjeau atacator după atacator cu aurele lor electrice, umplând aerul cu duhoare de piele de păianjen prăjită. În toată confuzia aceea, nimeni nu ne-a observat pe mine și pe Ssil ascunzându-ne în întunericul laboratorului alchimic. Tremurând și vorbind singură, Ssil ridică o ușă de metal din podea și mă împinse în locul strâmt, mirosind a sulf, de dedesubt. Când a coborât după mine și a tras ușița la loc deasupra noastră, am înțeles că era una din țevile de eșapament ale motoarelor alchimice ale *Sophroniei*.

– Dar... am protestat eu.

– Șșșșș, susură Ssil, punându-mi laba pe gură.

Am tăcut. În jurul nostru, deasupra noastră, auzeam zgomotele și mișcarea bătăliei, bubuiturile pistoalelor lui Jack, pocnetul tentaculelor lui Yarg și Squidley. Dar șuierăturile și scârțâiturile păianjenilor erau mai puternice. După puțin timp, se auzeau numai ei și am ghicit că prietenii noștri fuseseră învinși. S-au mai auzit niște râcâieli și niște zgârieturi de gheare și zgomot de lucruri sparte. Și apoi liniște.

Ne-am târât împreună de-a lungul țevii de eșapament până am ajuns la gura ei largă, unde metalul era cald încă, pătat cu verde și albastru, și multe alte culori pe care nu puteam să le numesc, de la vaporii marelui alambic. Uitându-ne afară în eter, am văzut că ne pusesem în mișcare. Păianjenii ne trăgeau prin lumea lor largă de pânză, așa cum caii trag bărcile înguste pe canalele din Anglia, cu excepția faptului că ei erau mai mulți și aveau mai multe picioare decât caii, iar funiile erau din pânză de păianjen, nu din cânepă.

– Unde ne duc? am întrebat eu.

– Șșșșșșșșșș, spuse Ssil din nou.

Înainte, înainte, ne trăgeau, jumătate de oră, apoi o oră...

Nu mai puteam să respir în eterul rarefiat. În jurul nostru, pânzele deveneau tot mai dense. Puteam să văd tot mai multe

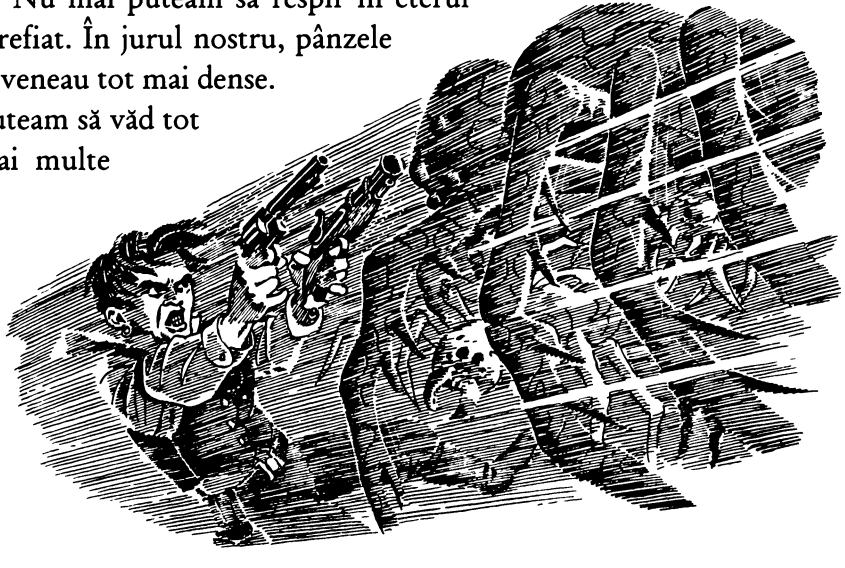

epave prinse în ele, înfășurate ca niște mumii, de jur-împrejur, în pânză de păianjen. Unele păreau să fie de pe Io, altele semănau cu vechile nave spațiale marțiene, ale căror imagini fuseseră găsite în templele ruinate ale acelei lumi, iar altele nu semănau cu nimic din ceea ce mai văzusem sau auzisem vreodată – nave de pe alte stele sau de pe dispăruta planetă Mercur, sau de pe alte lumi periferice înghețate.

În curând avansarea *Sophroniei* începu să încetinească. Mai multe pânze o înfășurară, transformând-o într-o papiotă uriașă de borangic. Eram într-un loc în care firele erau țesute atât de dens, încât acopereau suprafața lui Saturn cu totul, formând un cort din acela plin de pietre cum se găseau și la intrarea pe inele, numai că acesta era mult, mult mai întins decât celelalte și cumva mai strălucitor, de parcă era iluminat din interior de multe becuri. După un timp, i-am auzit pe domnul Webster și pe slugile lui coborând de pe *Sophronia* și luând-o pe un pod care ducea

la intrarea căscată în castelul de pânze, cărând cu ei mai multe pachete albe și voluminoase. Unele pachete încă se mai zbăteau.

– L-au capturat pe Jack, șopti Ssillissa. I-au capturat pe toți. Pe toți, cu excepția noassstră!

Plângea și lacrimile pluteau în spațiu. Am început și eu să plâng.

– Vai, de ce a venit aici? am întrebat eu cu voce tare. E adevărat ce a spus Nipper? O iubește pe Myrtle?

– Jack s-a îndrăgossstit de sssora ta din clipa în care a văzut-o prima oară, spuse fata-șopârlă. Cum ar fi putut să n-o facă? E aşşşşa de dulce și drăguță...

– *Myrtle?* Drăguță?

– Cum sssă nu se îndrăgossstească de ea? Din clipa în care am văzut-o, am știut că așa se va întâmpla.

Își plimbă mâna slăbănoagă prin aer, de parcă încerca să deseneze diagrame ale iubirii în eter. Cât despre mine, m-am ghemuit acolo, holbându-mă la ea și simțindu-mă ca un prost. Jack Havock, îndrăgostit de *Myrtle?* La început mi s-a părut imposibil, dar apoi am început să-mi amintesc diverse lucruri. Anumite lucruri pe care Jack Havock le spusese despre sora mea. Felul în care se uitase la ea acolo pe dealuri, înainte s-o răpească păianjenii. Cum cumpărase porcii aceia plutitori să curețe nava. Și a trebuit să recunosc că ar putea fi adevărat. La urma urmei, Jack trăise mult timp fără companie umană. Probabil că nu mai întâlnise niciodată vreo fată. Poate că, pentru cineva atât de singur ca el, Myrtle putea *să pară* dulce și drăguță...

Și dacă tot ceea ce spusese domnul Webster era adevărat, atunci ea era moartă pe planeta Marte chiar în acel moment, fără să fi știut vreodată ce simțea Jack pentru ea.

– Bietul meu Jack! suspină Ssillissa. Trebuie să mergem după el. Trebuie să-l sssalvăm de acești păianjeni.

– Dar cum? am întrebat eu. Ei sunt atât de puternici, iar noi nu. Nici măcar nu știm unde i-au dus pe Jack și pe ceilalți...

Dar în timp ce mă uitam la zidurile înalte de pânză, mi-am dat seama că nu conta. Păianjenii mi-i luaseră pe tata și pe Myrtle. Nu puteam să-i las să-l ia și pe Jack fără să lupt. Cumva, Ssillissa și cu mine trebuia să intrăm în fortăreața de pânze și să-i salvăm și pe el, și pe toți ceilalți tovarăși ai noștri.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

ÎN CARE INTRU ÎN FORTĂREAŢA CELOR DINTÂI ŞI FAC NIŞTE DESCOPERIRI ŞOCANTE

Ssil dădu la o parte uşiţa de deasupra noastră şi ieşi din tubul strâmt. Eu am urmat-o. Totul era liniştit. Uşa laboratorului alchimic era deschisă. Cala de dincolo de ea era luminată doar de strălucirea crepusculară a lui Saturn, care se revărsa prin hublouri. Tot felul de obiecte pluteau prin aer – săbii aruncate, cartuşe goale de pistol, farfurii şi pahare ieşite dintr-un cufăr spart şi cadavrele contorsionate ale păianjenilor morţi. Porcii plutitori se agitau la capătul sforilor, încă legaţi de perete, dar fericiţi, căci bătălia răsturnase dulapurile şi butoaie de biscuiţi întoarse cu susul în jos şi tot felul de alimente făceau piruete prin aer. Atacatorii lăsaseră trapele deschise când plecaseră. Le-am închis şi am umplut nava cu aer, respirând adânc, împrospătându-ne, după momentele petrecute în aerul lipsit de oxigen.

– Vom avea nevoie de arme de foc, am decis eu.

Așa că am început să căutăm pistoale, puști, pulbere și alice pe câmpul trist de bătălie care era nava noastră, și le-am securizat asupra noastră.

Tocmai dădeam la o parte o prelată care căzuse peste ușa dulapului cu muniție, când o mișcare în umbrele din spatele meu m-a speriat și a făcut-o pe Ssillissa să mi se alăture, mârâind fioros. Dar i-am oprit mâna înainte să înjunghie lucrul micuț care se zbătea acolo. Nu era un păianjen, cum am crezut la început, ci unul dintre Gemenii cu Tentacule.

– Yarg! strigă Ssillissa. Își aruncă arma deoparte și îngenunche lângă anemona rănită, s-o aline. Coronița de tentacule a lui Yarg adia ușor, ca un tufiș într-o briză blândă, și câteva culori de doliu pâlpâiau prin ea.

– E rănit grav? am întrebat agitat.

Ssillissa scutură din cap.

– Cred că e doar șocat de bătălie, atâta tot. Dar este fără geamănul lui. Vai, bietul Yarg. El și Squidley nu s-au despărțit niciodată de când s-au născut.

Îi mângâie tentaculele lui Yarg și biata creatură scoase câteva ciripituri și mieunături plângătoare. Îmi era atât de milă de el! La urma urmei, știam cât de dureros este să-ți pierzi mama, tatăl sau sora. Nu puteam decât să-mi imaginez durerea lui Yarg, despărțit de geamănul pe care îl cunoscuse toată viața și ale cărui gânduri erau legate de ale lui. Asta mi-a dat o idee. Am scuturat umărul osos al lui Ssil.

– Ssil, el ne poate ajuta să-i găsim pe ceilalți!

Se uită la mine cu o încruntare șopârlească:

– Ce vrei să spui?

– Pe Lună, el și cu Squidley au găsit-o pe Myrtle, adulmecându-i gândurile! Iar Myrtle nu gândește deloc. Cu siguranță că Yarg poate simți gândurile fratelui său în palatul de pânze și poate și ale celorlalți. Îi poate adulmeca la fel ca un ogar de vânătoare!

Ssil și-a dat imediat seama că aveam dreptate. Se uită la mine cu o privire pe care poetul Keats ar numi-o „bănuială vagă", iar Yarg ne ghici gândurile, căci culorile care îi brăzdau coroana deveniră mai vesele – roșu, roz și galben intens. Ciripi repede la noi, de parcă ne spunea că deja poate simți mintea lui Squidley și pe cele ale prietenilor noștri, printre pânzele de păianjen.

L-am ajutat să se ridice și ne-am înarmat. Apoi, strecurându-ne printr-un tambuchi, am început toți trei asaltul asupra castelului de pânze.

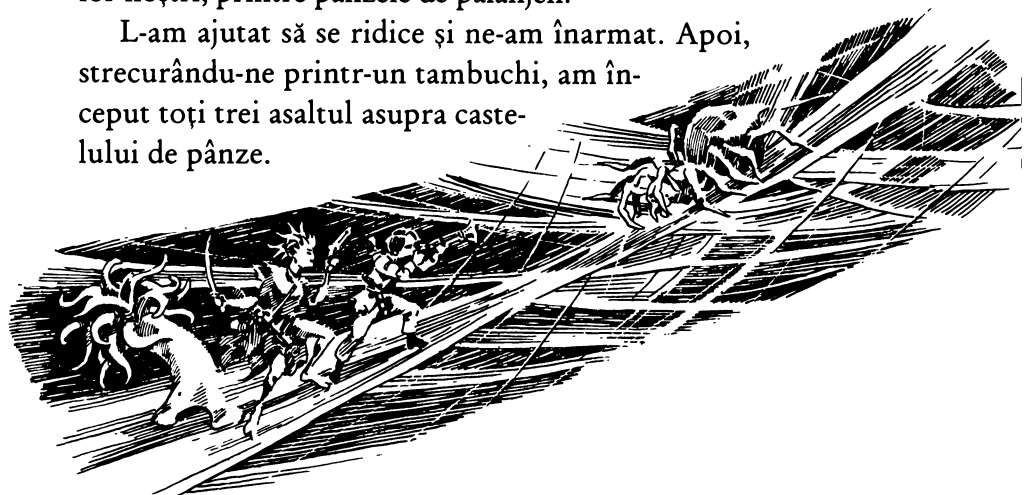

Am început prin a ne cățăra pe o fâșie abruptă care ducea la podul pe care îi văzusem trecând pe prietenii noștri legați și înfășurați. Nici nu parcurseserăm douăzeci de metri, că un păianjen veni repede să vadă ce-i cu noi. Am îndreptat pușca domnului Grindle spre el și, când am apăsat pe trăgaci, bruta s-a făcut bucăți, spre mulțumirea noastră. Înveselit de momentul acesta care ne demonstra că dușmanii noștri nu sunt invulnerabili, ne-am cățărat mai departe și n-am mai fost deranjați. Se părea că păianjenii, convinși că tot echipajul *Sophroniei* se afla în ghearele lor, nu se mai obosiseră să lase santinele pe nava abandonată și că bestia pe care o împușcasem eu nu era decât un rătăcit, lăsat în urmă de armatele de păianjeni, când s-au retras în castel împreună cu prizonierii.

Am înaintat și ne-am croit drum printr-o deschidere din partea laterală a castelului, care părea veche și nefolosită. Mănunchiuri subțiri de pânze îi înconjurau marginile, acoperite de praf spațial. Yarg se aplecă înăuntru, cu tentaculele tremurând epuizate.

– Îi poate auzi înăuntru, spuse Ssillissa. Adică îi sssimte, vreau să zic...

Se încruntă și-și duse mâna la sprânceană.

– E ciudat, Art: aproape că pot sssă-i aud gândurile. Doar fragmente din ele. Se destramă ca visssele când încerc să le înțeleg.

– El crede că e sigur să intrăm? am întrebat eu.

Ssil se concentră, de parcă gândurile lui Yarg erau o șoaptă îndepărtată pe care o putea auzi doar dacă își forța auzul.

– Nu sunt păianjeni prin apropiere. Sunt puțini.

– Păreau destul de mulți mai devreme, am replicat eu, cu un fior, amintindu-mi de hoarda care năvălise la bordul navei noastre.

– Dar nu ca rassele celelalte, insistă Ssil. Yarg poate auzi doar gândurile a câtorva sssute de păianjeni. Doar atâția au mai rămas. Foarte puțini, foarte bătrâni.

– Mai bătrâni decât toate lumile Soarelui, am șoptit eu, rememorând cuvintele pe care mi le spusese Cap de Tunet.

Yarg se întoarse spre noi, făcându-ne semn cu tentaculele, și ne-am apropiat de intrare și am pășit înăuntru. Era cald și moale,

ca un labirint de vată, și am simțit smucitura ușoară a gravitației, cam o zecime din cea britanică standard. Firișoare de pânză, cât cea mai fină mătase de subțire, fuseseră țesute de-a lungul tunelelor șerpuitoare. Am atins unul ca să-i testez rezistența și mâna mi s-a retras dintr-odată, de parcă cineva m-ar fi lovit cu putere peste cot cu un ciocan.

– Of! m-am plâns eu, frecându-mi mâna amorțită, iar Ssillissa și-a apropiat și ea brațul de fire și a spus:

– Trece curent electric prin asssta... Prin toate assstea subțiri. Sssunt deștepți păianjenii ăștia.

Ne-am continuat drumul obosiți. Nu există spațiu în cărțulia aceasta să vă povestesc despre toate peisajele ciudate pe care le-am întâlnit acolo. Multe dintre ele nici nu le pot explica, cum ar fi obiectele pe care le găseam prinse în fire uneori, de parcă fuseseră lipite acolo de păianjeni, ca trofee sau ornamente – un craniu cu șase ochi, o sabie ciudată, multe sticle de diverse forme și culori și chiar un borcan din faimoasa marmeladă Dundee produsă de domnul Keiller. Uneori ajungeam în spații larg deschise, cu podele, pereți și tavane din pânză, cu lămpi care aruncau o lumină albă, puternică. Trecusem deja prin mai multe camere, când am observat că lămpile erau tot păianjeni, agățați de fire deasupra noastră, iar lumina provenea din strălucirea corpurilor lor grăsune.

Mergeam înainte și ne ascundeam și iar mergeam, și am început să-mi dau seama că erau mai multe specii de păianjeni. Erau soldații mari și brutali pe care îi văzuserăm mai devreme, care mărșăluiau în batalioane osoase, apoi lămpile vii, care păreau fără creier și înrădăcinate într-un singur loc, dar și păianjeni-servitori, care se mișcau cu repeziciune pe picioarele din spate, folosindu-se de cele din față pentru a căra pachete și colete grele, acoperite cu pânză. De două ori, am văzut câte două din creaturile astea ciudate purtând târgi pe care erau întinși păianjeni mai mici – minusculi după standardele cu care eram obișnuit acum – cu trupuri cât pumnii și picioarele ca niște degete încârligate. Am început să mă întreb dacă Cei Dintâi nu erau ca

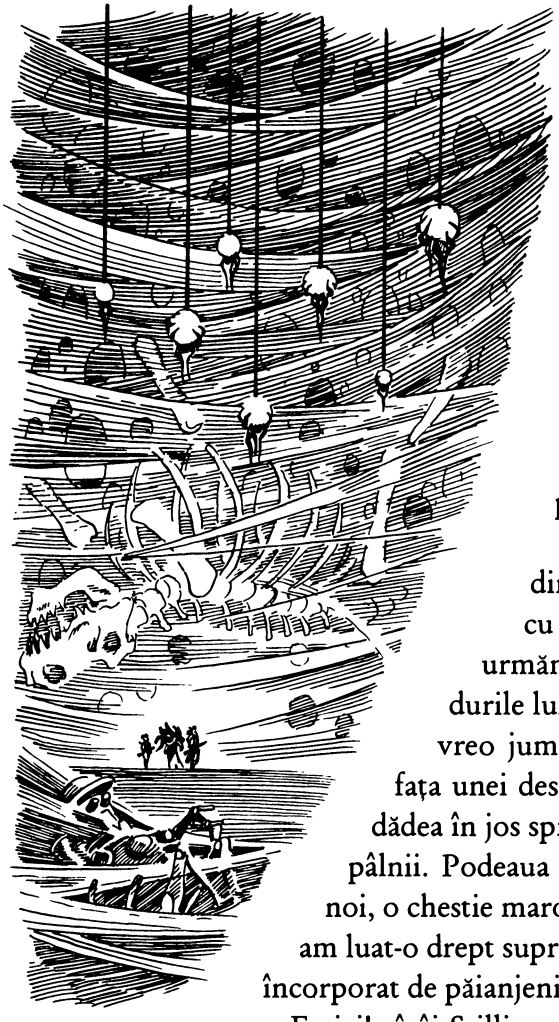

furnicile și termitele noastre de pe Pământ, pe care Dumnezeu le-a creat în forme diferite, cu scopuri diferite.

Dar nu erau în număr mare, exact cum spusese Ssillissa. Treceam deseori prin săli vaste care păreau abandonate, în afară de răbdătorii păianjeni-lampă, atârnați la posturile lor înalte.

Yarg părea să știe în ce direcție mergem, iar Ssil și cu mine ne mulțumeam să-l urmăm, siguri că el simțea gândurile lui Squidley. Astfel că, după vreo jumătate de oră, ne aflam în fața unei deschideri triunghiulare care dădea în jos spre o cameră de forma unei pâlnii. Podeaua ei era la mulți metri sub noi, o chestie maronie, cu denivelări, pe care am luat-o drept suprafața unui planetoid antic, încorporat de păianjeni în castelul lor de pânze.

– E aici! sâsâi Ssillissa, simțind un alt gând de-al lui Yarg, dar nu mai aveam nevoie ca ea să traducă. Acesta începuse să sară în sus și în jos, încântat, iar sclipiri fericite de portocaliu și castaniu îi luceau pe toată coronița.

Nu ne-a fost greu să ne cățărăm în jos pe peretele înclinat al pâlniei, căci pânzele care îl alcătuiau erau moi ca blana de oaie și călcam sigur pe ele, în timp ce coboram. Sub noi, rânduri de umbre întunecate se arătau din pânzele albe. Ssil, care era mai sprintenă

decât subsemnatul, a fost prima care a atins una. S-a uitat în sus la mine și m-a chemat.

M-am grăbit s-o ajung din urmă. Umbra întunecată era un fel de firidă sau bazin țesut în pânză, cu un voal subțire întins peste deschizătură, ca o fereastră prăfuită. În spatele acestui voal care adia ușor se afla un corp uman, de asemenea învelit în pânză de păianjen. Era un om scund, cu smocuri dese de păr cărunt țâșnindu-i de după urechi, îmbrăcat într-un sacou și o vestă care păreau foarte scumpe. Mi se părea cunoscut, dar nu mi-am dat seama imediat de ce.

Yarg s-a îndreptat repede spre altă firidă, iar ciripitul lui de bucurie mi-a dat de înțeles că-și găsise fratele geamăn. Ssil se deplasa printre firide, cercetându-le, pe rând, pe fiecare. Erau zece în total și, după ce s-a uitat în fiecare, a spus:

– Sunt toți aici, cu excepția lui Jack! Unde e Jack?

Am urmat-o pe Ssil, cu pași mărunți, și m-am uitat într-a doua firidă pe lângă care am trecut. Pânza care o acoperea pe aceasta era atât de prăfuită că a trebuit să-mi apropii fața de ea ca să văd ce era acolo. Dar chiar și când am putut discerne cine era acolo, nu mi-a venit să cred.

– Ssil! am strigat eu, prea tare.

Ecoul vocii mele s-a dus în sus pe pâlnia de pânză, făcând-o pe Ssillissa să mă șșșș-ie furioasă.

Dar nu mă puteam abține. Și tu ai fi țipat, dragă cititorule, dacă ai fi văzut în acel loc oribil o față atât de dragă ție, pe care nu te-ai mai fi așteptat s-o vezi până la Judecata de Apoi.

Pentru că în acel sarcofag de pânză, palidă, frumoasă și fără viață, zăcea mama mea.

Apoi Yarg, care încerca să-l trezească pe geamănul lui, s-a îndreptat dintr-odată și a început să arunce săgeți de un verde-închis.

– Vine ssssineva! mă avertiză Ssillissa. Frica o făcea să sâsâie mai mult ca niciodată; amândoi știam că de fapt ce voia să spună era: Vine sssseva!

Yarg a sărit înăuntru, lângă fratele lui adormit. Iute ca o șopârlă, Ssillissa se ascunse într-o firidă goală, trăgând un văl de pânză deasupra ei și șoptindu-mi să fac la fel. Dar eu nu-mi puteam lua ochii de la fața mamei și nu-mi puteam mișca nici un mușchi din corp, deși riscam să fiu descoperit. Era moartă sau era în viață? mă tot întrebam. Părea la fel de rece și palidă ca soția de marmură de pe piatra de mormânt a unui cruciat. Dar dacă era moartă, de ce s-ar mai fi obosit păianjenii s-o aducă pe Saturn și s-o țină în această ciudată sala a trofeelor?

Aceste întrebări încă mi se mai învârteau în cap, când pânzele din jurul meu au început să se miște și să mișune de picioare, iar când m-am întors, m-am trezit față în față cu domnul Webster și cu doi păianjeni-servitori.

– Deci, chicoti Webster. Băiatul Mumby a decis să ni se alăture până la urmă.

Iar când servitorii se apropiară de mine, întinzându-se să mă prindă cu membrele din față, a adăugat:

– Aduceți-l și pe el. Aduceți-l la stăpân!

N-avea sens să mă zbat. Mi-au luat armele și i-am lăsat să mă aburce și să mă care alandala în jos, pe pâlnia de pânză spre o ieșire întunecoasă din podeaua maronie. Când am ajuns în prag și m-au trecut prin deschizătură, am realizat că nu era gura de peșteră a vreunui planetoid captiv, așa cum crezusem. Era prea uniformă, iar pereții pasajului din spatele ei nu erau din piatră, ci din cherestea, aranjată cu grijă și prinsă bine cu oțel Sheffield. Eram la bordul unei nave spațiale, mai mare și mai elegantă decât *Sophronia*, dar, fără îndoială, fabricată pe Pământ. Puteam să-i ghicesc și numele. Era nava Maiestății Sale, *Enea!* Acei păianjeni nerușinați o capturaseră și o transformaseră în cuibușorul lor, cu ajutorul pânzelor.

Cabine și săli trecură pe lângă mine, ca prin ceață, în timp ce eram dus prin grămezile de pânze, într-un scârț, scârț continuu al ghearelor și picioarelor albe. Iar apoi, dintr-odată, am ajuns într-o cabină mare aflată la prora, unde fața lui Saturn strălucea rece printr-un șir de ferestre, ușor încețoșate de pânze de păianjen.

Jack stătea acolo, palid, cu pete mov în jurul buzelor, încercând să-și revină, bănuiam, după o doză de venin de păianjen. Iar în fața lui, într-un fotoliu cu rezemători laterale, aștepta stăpânul păianjenilor.

Mă așteptasem la ceva monstruos, căci era de la sine înțeles că generalul păianjenilor trebuia să fie mare și rău, dacă domnul Webster îi spunea „stăpâne". Dar tâlharul-șef nu era un monstru deloc; era doar un om. Un om scund, slab, cu o față care părea într-un fel că-și cere scuze, fără bărbie, îmbrăcat foarte excentric în haine țesute din pânză de păianjen.

– Odrasla Mumby, spuse Webster, prezentându-mă, după ce slugile sale m-au aruncat jos și am plutit încet spre punte.

– *Arp?* spuse Jack.

Gura lui era prea amorțită ca să vorbească limpede, dar se străduia totuși.

– *Îți abintești că ți-am zbuz defpre boptorul arbigan?*

– Jack încearcă să-ți spună că de fapt noi doi suntem vechi prieteni, spuse gazda noastră, cu un zâmbet amabil.

Se ridică și veni spre mine cu mâna întinsă.

– Doctorul Phineas Ptarmigan la dispoziția ta.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

ÎN CARE SUNT DESCRISE NIŞTE PLANURI DE ÎMBUNĂTĂŢIRI ADUSE SISTEMULUI NOSTRU SOLAR

Trebuie să spun că, dacă nu aş fi fost deja lat pe punte, m-ai fi putut doborî chiar şi cu o pană. Doctorul Ptarmigan m-a ridicat şi m-a şters de praf. În timp ce făcea asta, am văzut că purta la gât lănţişorul lui Myrtle. Acesta atârna pe cravata din pânză de păianjen ca şi cum ar fi fost nou-nouţ, aşezat pe un suport de vată într-o cutie de bijuterii. A văzut că mă uit la lănţişor şi şi-a dus mâna la el.

– Da, Art, cheia. Jack a fost foarte amabil şi mi-a adus-o.

– Dar... am spus eu şi apoi, neştiind ce să mai adaug, am repetat aşa încă de două ori: Dar... Dar...

Doctorul Ptarmigan zâmbi modest.

– Văd că prezenţa mea aici te derutează, Art. Şi poate şi pe tine Jack?

Jack a bălmăjit ceva în semn că da.

– Bănuiai că am dispărut împreună cu expediția mea, pierdut undeva în spațiul neexplorat dintre Saturn și Lunile lui Jupiter? a întrebat Ptarmigan. Ei bine, mărturisesc că-mi convine. Vezi tu, asta e exact ceea ce am sperat că va presupune lumea. Când m-ai cunoscut, Jack, eram doar un sclav umil în domeniul filozofiei naturale, dar încă de pe atunci am pus la cale acest plan. Să-ți povestesc totul ca să înțelegi mai bine?

Nici Jack și nici eu nu ne-am arătat prea entuziasmați, dar asta se pare că nu l-a deranjat pe doctorul Ptarmigan. Era unul dintre acei ticăloși cărora le place să-și explice planurile secrete și intrigile în caz că vreuna dintre victime nu înțelege cât de diabolic de deștept e.

– Cu mulți ani în urmă, a început el, directorul unei mine de pe o cometă mi-a trimis un specimen dezgropat din gheața unuia din puțurile sale. Nu semăna cu nimic din ceea ce văzusem până atunci. Bine, poate exagerez. Arăta oarecum ca un păianjen. Mirosind eu că asta era descoperirea care mă va face faimos, am început să investighez. Am călătorit pe Marte și pe asteroizii inferiori. L-am cunoscut pe retrasul Sir Waverley Rain și mi s-a permis să-i cercetez nemaipomenita colecție de antichități marțiene. Și apoi încet, „printr-o sticlă misterioasă" (cum ar fi spus Sfântul Pavel), am început să văd adevărul.

S-a întors și s-a îndepărtat de mine ducându-se la fereastră, mișcându-se cu mare ușurință în gravitația slabă. Hainele din pânză de păianjen se unduiau în briza ce sufla printre crăpăturile geamurilor,

și în tot acest timp a continuat să recite ca un actor pe scenă. Am început și eu să văd adevărul: Doctorul Ptarmigan ăsta al lui Jack nu era sănătos la cap.

– Băieți, spuse el, dând din mâini și făcând ca pânzele mătăsoase din jurul încheieturilor să fluture, trebuie să înțelegeți că tărâmul acesta solar în care locuim nu este al nostru. Nu aparține Imperiului Britanic, așa cum nu a aparținut nici marțienilor la vremea lor, sau rasei dispărute a mercurienilor. Aceste planete pe care le numim casa noastră și pe care ne construim națiunile noastre neînsemnate și certărețe nici măcar nu ar trebui să se afle aici! Nu aveau nici un rol în planul Creatorului nostru! Priviți, am să vă arăt. Observați, prieteni, magia Celor Dintâi, ale căror mașinării sunt mult peste ale noastre, așa cum ale noastre sunt mult peste uneltele simple de piatră ale băștinașilor tasmanieni.

Arătă spre o pânză de păianjen mare și murdară care se întindea de-a curmezișul unui colț de cabină, țesută între doi dintre stâlpii de lemn pe care noi, specialiștii eterului, îi numim „colțari". M-am uitat la Jack zicând în gând: „Tipul ăsta e nebun de legat". Am observat din privirea lui Jack că și el era de aceeași părere. Dar chiar în acel moment s-a întâmplat un lucru uluitor și ar fi nevoie de cineva mult mai înțelept decât mine ca să-l explice. Pânza spre care a arătat doctorul Ptarmigan a început să tremure și să strălucească. Și ca o lanternă magică proiectată pe o perdea, a apărut o imagine – doar că sunt destul de sigur că nu era nici o lanternă magică în cabină și mai mult, imaginea asta se mișca.

M-am uita la ea cu gura căscată, atât de concentrat, încât nu am încetat să mă întreb ce reprezenta imaginea aceea, până când doctorul Ptarmigan mi-a explicat.

– Tocmai vă uitați la Soare, spuse el, arătând spre o sferă aprinsă care ardea foarte frumos în centrul unui disc sau inel albicios mare, care se rotea ușor. Dar după cum o să observați, este un Soare mult mai tânăr, mai luminos, mai alb decât cel pe care îl cunoaștem azi. Și în jurul lui, marea spațială nu este dominată de planete, ci este plină

de fâșii aproape circulare de moloz și gheață. Vârtejuri ciudate suflă printre aceste inele de ruină; asteroizii se ciocnesc unii de alții; unii sunt distruși, alții scapă din aceste dansuri ușoare și hoinăresc apoi pentru totdeauna ca niște comete singuratice. Băieți, asta e o imagine de dinainte ca lumea să se formeze, când întregul Sistem Solar nu avea mai multă formă decât Inelele lui Saturn, mărite la o scară gigantică! Aceasta este lumea pe care Creatorul a construit-o pentru aleșii săi!

Și imaginea s-a schimbat, arătând rocile învârtindu-se, asteroizii de care am spus și ghemul de pânză care le lega pe toate împreună. Începând cu locurile din zona planetei Mercur tocmai până pe tărâmurile lui Uranus și ale lui Pluto, totul era sub stăpânirea păianjenilor albi! Pe câmpii de pânză mari cât continentele erau ridicate palate de fibră mătăsoasă. În parașute de mătase, tinerii păianjeni se înălțau peste hotare în vântul solar, să colonizeze grămezi de piatră singuratice îndepărtate de Soare. Păianjeni-muzicieni întindeau harpe de pânză pe cer și umpleau spațiul cu muzica lor. Păianjeni-artiști prindeau raze de soare în discuri mari de pânză și le rupeau făcând curcubee. Trebuie să recunosc că totul era destul de frumos.

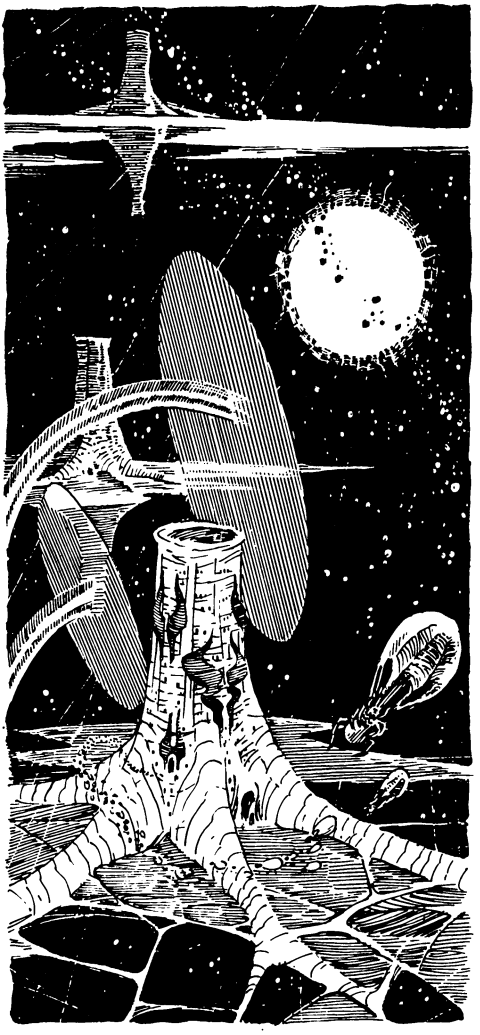

– Aceasta este lumea care a fost a noastră, completă domnul Webster, care privise imaginile mișcătoare peste umărul meu. Un milion de ani am domnit acolo. Ce mari erau orașele pe care le țeseam, mașinile din borangic pe care le inventam! Navele noastre de pânză navigau pe alte stele și spre galaxiile de insule. Și apoi...

– Și apoi a venit Formatorul, spuse doctorul Ptarmigan, scuturându-și capul și scoțând o batistă de pânză de păianjen să-și șteargă o lacrimă.

Imaginile mișcătoare erau copleșite de distrugere: pânzele se mototoleau și se rupeau; păianjenii se rostogoleau în noapte. Rocile și asteroizii care fuseseră casele lor începură să se ciocnească din ce în ce mai repede unele de altele, formând globuri mari de piatră. Cu cât se făceau mai mari, cu atât mai puternic era bombardamentul pietrelor mai mici, al munților de gheață care se spărgeau și aruncau apă pe suprafețele lor uscate. Nori imenși din gazul care înconjurase orașele păianjenilor s-au strâns în gheme și au început să se rotească. Și în mijlocul tuturor acestora mi s-a părut că observ un maestru ciudat, călătorind printre detunăturile exploziilor ce cutremurau lumea și făceau și mai multe roci să se ciocnească cu lumile nou formate. Raiduri de nave de păianjeni, țepoase și negre ca tușul, zburau prin eter să-i țină piept, dar i-a măturat deoparte cu o lovitură de lumină și i-a trimis tocmai în centrul unei Luni mai mici.

O sută de milioane de ani au trecut într-o clipă. Păianjenii dispăruseră. Acolo unde se învârtiseră orașele lor dantelate, erau lumile pe care le cunoșteam: Marte, Pământul, Jupiter și cârdurile lor de Luni.

– Cei Dintâi nu pot trăi mult pe lumi ca acestea, ne-a spus doctorul Ptarmigan. Gravitația trage de ei prea puternic acolo; picioarele devin slabe, pânzele le sunt deformate. După ce Formatorul a construit aceste lumi, Cei Dintâi au început să piară. Și pe lumile noi se furișau și se târau tot felul de insecte dăunătoare. În scurt timp, acolo unde odinioară fusese puritatea Celor Dintâi, tot felul de creaturi și-au ridicat capetele urâte și s-au crezut stăpânii Creației. Cei Dintâi

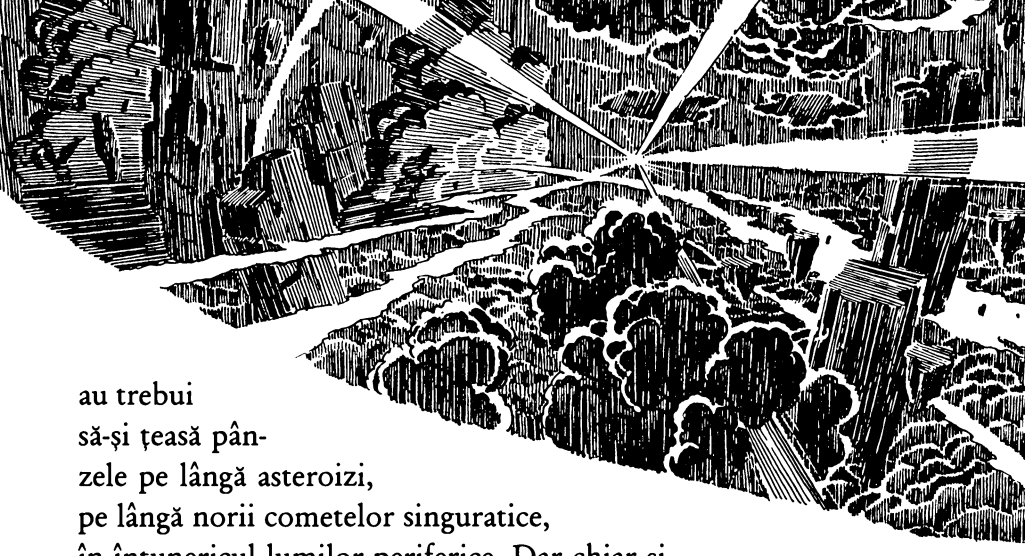

au trebui
să-și țeasă pân-
zele pe lângă asteroizi,
pe lângă norii cometelor singuratice,
în întunericul lumilor periferice. Dar chiar și
acolo a apărut noua viață, înlocuindu-i și ucigându-i. Au ripostat când au putut, distrugând imperiile spațiale Marte și Mercur. Dar încet, unul câte unul, au murit sau au plecat în căutare de noi planete. Acum mai trăiesc numai câțiva; vai de capul lor, ai nimănui printre inelele acestea saturniene!

Pe bune, aproape că-i dădeau lacrimile în timp ce povestea. A trebuit să-mi reamintesc că nu spunea decât minciuni gogonate. Toată lumea știe că (gândeam eu) lumile Soarelui au fost create de Dumnezeu în șase zile, așa cum scrie în Sfânta Scriptură.

Oricum, se pare că doctorul Ptarmigan și-a încheiat pledoaria. S-a jucat cu lănțișorul lui Myrtle, zâmbindu-ne în tot acest timp.

– Am aflat toate acestea din textele antice din colecția lui Sir Waverley, spuse el cu mândrie. Și cu cât am descoperit mai mult, cu atât mai clar am văzut adevărul. Cei Dintâi sunt adevărații stăpâni ai eterului, iar noi și celelalte națiii suntem numai niște intruși, marionetele vicleanului Formator care le-a furat tărâmul Celor Dintâi. (Domnul Webster l-a aprobat printr-un murmur.) Așa că am decis să îndrept lucrurile. Am început să depun cereri la guvern în legătură cu expediția pe Saturn și m-am oferit voluntar să-i fiu naturalist-șef, dându-mi astfel șansa să discut cu Cei Dintâi, pe care știam că o să-i întâlnesc aici. Și nu m-am înșelat! Restul echipajului a fost capturat

imediat ce am intrat în labirintul de pânze. Păianjenul-general, creatura nobilă pe care o cunoașteți sub numele de domnul Webster, a fost îndeajuns de impresionat de faptul că-i cunoșteam limba străveche ca să nu mă mai creadă dușman, așa că am devenit prieteni de nedespărțit.

– Ptarmigan a promis să ne ajute să recuperăm ce este al nostru, zise domnul Webster.

– Chiar așa, aprobă acesta. Au mai rămas puțini din Cei Dintâi. Acest oraș de pânze este doar un ecou infim al citadelelor glorioase care au fost cândva ale lor, și duc o viață tristă aici, devorând mușchi spațial și creaturile pe care le țin captive în plasele lor. Dar încurajat de mine, domnul Webster a recuperat una dintre navele lor, singura navă țepoasă a Celor Dintâi care a supraviețuit din trecut. Este cu mult deasupra fleacurilor noastre de nave spațiale. Am reparat-o, utilizând piese și bucăți din *Enea* și am folosit-o să călătoresc în secret pe Marte, unde am încercat să-l conving pe Sir Waverley Rain să ni se alăture. Din păcate, nu avea viziunea necesară să ne înțeleagă punctul de vedere și ne-am văzut nevoiți să-l înlăturăm. El doarme liniștit în camera de pânză de deasupra noastră, iar locul lui în lume a fost luat de un robot creat cu viclenie și controlat de un coleg mai mic al domnului Webster.

– Un tip cam atât de mic, aprobă Webster, arătând cu ghearele cam șase centimetri. L-am crescut special pentru treaba asta.

„*De aia* bătrânul din firidă mi s-a părut cunoscut!" mi-am spus. Îi văzusem chipul de multe ori în reclamele Rain & Co.

– Din nefericire, încurcă-lume aia de sora ta și prietenii ei l-au zdrobit pe falsul Sir Waverley, zise doctorul Ptarmigan.

– Sora *mea?* am întrebat. *Myrtle?* Pentru că nu mi-o puteam închipui pe Myrtle zdrobind roboți. (Și nici având prieteni, dacă tot veni vorba.) Dar doctorul Ptarmigan nu putea fi întrerupt din discursul său.

– Oricum nu contează, spuse el. Planurile noastre sunt într-un stadiu destul de avansat, iar mici acte de vandalism uman nu pot să le mai oprească acum.

– Ce planuri? întrebă Jack, vorbind mult mai clar pe măsură ce efectul înțepăturilor păianjenilor începea să treacă.

– Ah! țipă doctorul P., arătându-se încântat de întrebare. Vezi tu, Jack, cât am studiat cărțile din biblioteca fără seamăn a lui Sir Waverley, am putut să confirm ceea ce Webster bănuia de multă vreme. *Vasul care l-a adus pe Formator aici încă există!* Atârnă abandonat în spațiu cu puterile sale uitate.

– Larklight! spuse Jack.

– Da, așa o numesc acum, a recunoscut Ptarmigan.

– Dar Larklight e doar o casă! am strigat eu. Nu, e mai mult decât o casă; este un cămin! Este căminul meu!

Ptarmigan mi-a ignorat izbucnirea. Presupun că nu voia lucruri atât de neînsemnate ca oamenii și casele lor să știrbească gloria mărețului său plan de a îmbunătăți Sistemul Solar.

– Larklight! zise el. Dacă aș putea s-o controlez, aș putea să refac ce a stricat Formatorul. Așa că l-am trimis pe domnul Webster cu câțiva soldați de-ai lui s-o ia în stăpânire. Și acum, Jack, datorită ție, am cheia! (Aici făcu o pauză ca să se uite la lănțișorul lui Myrtle care atârna printre degetele lui lungi și albe.) Am să mă duc acolo îndată, să urc la bord și să folosesc motoarele gravitaționale ale navei ca să distrug porcăriile de lumi făcute de Formator și să întind un inel de ruină în jurul Soarelui, unde prietenii mei să poată țese o lume nouă pentru ei. Și în acea lume o să locuiesc cu ei și o să le studiez știința și societatea.

– Dar britanicii o să vă oprească! țipă Jack și mi s-a părut destul de încurajator că până și un tâlhar ca el își punea speranța în Marina noastră Regală când totul părea pierdut. Mii de soldați. Nu o să vă permită să faceți asta niciodată!

– Ha, ha! chicoti doctorul Ptarmigan pe înfundate, în stilul acela fals pe care oamenii îl folosesc ca să râdă la glumele preotului la masa de Sărbătoarea Recoltei. Avem planuri în curs de desfășurare ca să scăpăm *de ei*. Până și tu, Jack, cu șleahta ta de târâtoare, ai făcut raiduri în jurul Imperiului Britanic. Chiar crezi că Cei Dintâi o să fie împiedicați de ei? Când munca noastră va începe, Marea Britanie va fi în paragină, iar toate flotele și armatele fără conducător.

Am ridicat mâna să întreb ceva. Toată vorbăria asta era interesantă, fără îndoială, dar doctorul Ptarmigan nu a explicat nici măcar o dată ce făcea draga mea mamă stinsă din viață, adormită în pânzele de la etaj.

– Da, Art, mi se adresă el cu un zâmbet răbdător.

– O ții pe mama adormită acolo sus, m-am plâns eu.

– Bineînțeles, spus el. Și pe Sir Waverley. Nu o să permit ca prizonierii mei foarte folositori să pățească ceva. Cine știe când aș putea avea nevoie de ei? Îi țin la îndemână, în camera de deasupra vasului acestuia.

– Dar de ce mama mea? am vrut eu să știu. Cu ce ți-e ea de folos? E doar... doar mama!

În acel moment s-a auzit gălăgie chiar dincolo de ușa de la intrare. Păianjenii-servitorii ciripeau unul la altul, iar ochii domnului Webster se aprinseră de mânie când și-a întors trupul gras să audă ce spuneau.

– Poftim? strigă doctorul Ptarmigan, ascultând limba păianjenilor. Nu se poate! Ați spus că i-ați prins pe toți!

Am fost atât de ocupat să-l ascult pe doctorul Ptarmigan prezentându-și visele că nici nu mi-a trecut prin cap să mă întreb ce s-a ales de Ssillissa și de Yarg ultima oară când i-am văzut în firidele de pânză. Bineînțeles că imediat ce păianjenii m-au târât de acolo, au început să trezească și restul echipajului și să taie pânzele care îi țineau prinși și, cum era de așteptat, primul lucru pe care l-au făcut când și-au venit în fire a fost să vină să-l salveze pe Jack.

Bietul doctor Ptarmigan părea destul de tulburat la gândul că un grup de paraziți de toate felurile ar putea să-i păcălească pe Cei Dintâii lui.

– Atunci opriți-i! țipă el, sărind în picioare în timp ce înjurături groaznice tipice lui Grindle și chițăituri de păianjeni răsunau pe scara ce ducea afară. Am auzit sunetul familiar destul de vesel al tentaculelor electrice ale lui Yarg și Squidley lovind păianjeni. Domnul Webster a scos o gheară să-l apuce pe Jack și cred că ar fi dat cu el de vreun perete sau i-ar fi mușcat capul, dar tocmai atunci am văzut, încețoșată și ondulată prin ferestrele cabinei, forma mare și reconfortantă a domnului Munkulus, legănându-se pe o frânghie de mătase de păianjen, cu picioarele mari și plate în față ca un ciocan.

– Uite! am țipat.

Domnul Webster l-a pus jos pe Jack și s-a întors să vadă. Și doctorul Ptarmigan s-a întors cât să vadă cum domnul Munkulus a venit cu forță prin cabină, umplând-o de o furtună ușoară de sticlă spartă și așchii de lemn când cele două cizme spațiale mărimea patruzeci și opt au făcut bucăți fereastra veche de la pupa!

Bătrânul Webster a vrut să-l apuce când a aterizat în cabină, dar Munkulus era pregătit pentru el.

Scoțând un hanger, reteză piciorul din față al păianjenului, iar acesta se rostogoli pe spate, într-un talmeș-balmeș de picioare și un jet domol de globule de sânge. Apoi domnul Munkulus a scos altă sabie și i-a aruncat-o lui Jack care a prins-o din zbor. Împreună s-au întors spre domnul Webster, dar el deja se târa să

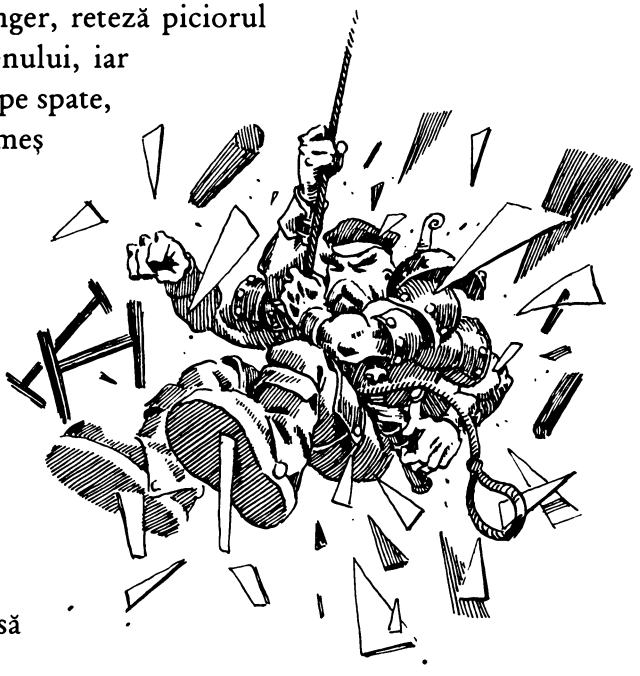

scape, cerând ajutor în limba lui ciripită pe măsură ce se chinuia să treacă prin ușa cabinei.

– Și pământeanul? întrebă domnul Munkulus uitându-se la doctorul Ptarmigan care se ghemuia în spatele biroului cu fața palidă ca hainele de pânză de păianjen.

– Lasă-l, decise Jack. A fost foarte bun cu mine cândva.

Am mai avut sânge în mine doar cât să fug să smulg lănțișorul surorii mele din mâna tremurândă a tipului. Apoi am plonjat toți afară pe coridoarele întunecate ale acelui vas-fantomă și i-am găsit pe Ssillissa și pe Grindle așteptând acolo, lângă un morman de coșuri albe încremenite, care fuseseră cândva păianjeni-soldați.

Au strigat: „Haideți!" și „Jack!" și alte lucruri, iar noi i-am urmat înapoi la coridorul de unde domnul Webster și slugile lui mă târâseră jos, până când am dat buzna în spațiul și lumina camerei de pânze. Restul echipajului era acolo, uitându-se la noi din șirul de firide agățate sus, și împreună cu ei era și mama.

– Doamne, Arthur! a exclamat ea, când m-a văzut cățărându-mă spre ea pe pânze. Tu ești?

– Vai, mamă! am strigat eu. Sunt atât de bucuros că nu ești moartă, dar trebuie să plecăm acum. Sunt o grămadă de păianjeni pe urmele noastre!

Și bineînțeles, când m-am uitat în spate, i-am văzut năvălind din biata corabie *Enea*. Erau păianjeni-soldați și fiecare dintre ei părea mult mai priceput la cățărat pe pereții aceia de pânză decât noi, simpli oameni. Domnul Munkulus s-a întors și și-a descărcat pistolul în hoarda care se apropia, apoi l-a fluturat spre ei și a urcat mai departe. Dar păianjenii urcau mai repede, călcând peste trupurile camarazilor lor căzuți.

M-am uitat în sus și mi s-a părut că drumul până la mama era îngrozitor de lung. M-am gândit cât de trist ar fi să fiu prins înainte să ajung la ea și ce deșteptare dezagreabilă ar avea dacă ar fi nevoită să-l vadă pe scumpul ei Arthur sfâșiat în bucăți de artropode răzbunătoare înainte chiar să ia micul dejun sau o ceașcă de ceai. Și

mi-a venit o idee, cum vin ideile uneori în momente de mare disperare. Am rupt o bucată de perdea de pânză de la intrarea unei firide goale de lângă mine și apoi, ținând-o strâns sub braț, am bâjbâit în buzunarul gecii și am scos afară cutia de chibrituri. Vedeți, mi-am amintit cât de bine arsese bucata aceea de pânză când mă luptam cu calamarii jupiterieni, și mi s-a părut mie că păianjenilor le-ar putea fi frică de foc dacă locuiesc într-un loc făcut numai din chestie din asta. Am sperat să încerc să fac o torță cu ajutorul căreia să-i țin la distanță.

Primul chibrit nu s-a aprins și nici al doilea. Mâine îmi tremurau atât de tare că abia mai puteam ține cutia. Al treilea chibrit s-a aprins, dar până să ridic bucata de pânză ca s-o aprind, tot pachetul, pânză, cutie și altele au început să ardă, am țipat de durere și am scăpat-o. A căzut jos de tot, lăsând o dâră

de fum și scântei. Păianjenii se călcau în picioare ca să se ferească din calea ei.

Podeaua camerei, unde ancore de pânză groasă o legau de corabia *Enea*, a luat foc ca o frunză uscată la un foc de tabără. Căldura mi-a îmbujorat fața, iar scârțâitul și sărituriile păianjenilor arși au umplut camera. Fumul negru îmi înțepa ochii pe măsură ce urcam să ajung acolo unde mă aștepta mama. Pânzele ce alcătuiau pereții începuseră deja să ardă mocnit și să se înroșească. Nu le-am dat nici o atenție când am îmbrățișat-o pe mama și ea pe mine.

– I-am trezit pe toți, i-a spus Ssillissa lui Jack când a ajuns jos ca să-l ajute să urce și i-a arătat câteva dintre armele pe care le aduseserăm cu noi de pe *Sophronia*. I-am trezit pe toți și le-am spus că păianjenii te-au luat la bord pe corabia aia veche și am pus la cale un plan ca să te salvăm.

– Curajoasa mea Ssil! a spus Jack și a sărutat-o.

A fost doar un sărut scurt și prietenos pe obraz, dar a făcut-o pe Ssillissa să devină mov ca o vânătă. În spatele ei, gemenii regăsiți se îmbrățișau, iar coroanele lor se împletiră într-un nod de lumină fericită.

– Mai e unul aici, a spus Grindle, care încerca să scoată afară forma somnoroasă a lui Sir Waverley Rain din firida lui. Nu are de gând să se trezească, grăsanul. Avem nevoie de el?

– Bietul Sir Waverley! strigă mama. E acolo de mai mult timp decât noi toți; nici nu e de mirare că nu se poate trezi din somn.

– Adu-l! ordonă Jack, cățărându-se iute pe lângă noi, iar domnul Munkulus îl ridică pe industriașul greoi pe umăr.

Nu aveam timp să stau de vorbă cu mama sau să-i pun vreuna din miile de întrebări care îmi bâzâiau ca viespile prin cap. Am luat-o de mână și am pășit împreună pe pânza abruptă în timp ce curenții de aer trimiteau înspre noi steaguri fierbinți de pânză în flăcări ce pluteau în sus din infernul de dedesubt. De două ori, păianjeni-războinici cutezători au pășit prin fum și flăcări, și aproape ne-au ajuns, dar de fiecare dată Ssillissa, care stătea în spate, i-a îndepărtat

cu o lovitură de coadă și i-a aruncat înapoi jos înainte să apuce să ne facă vreun rău.

Gâfâind și pe jumătate înecați de fum, am ajuns la intrarea de sus a camerei, unde ne-am oprit, îngrămădiți în spatele lui Jack și al lui Grindle care ne călăuzeau. În fața noastră, tunelul de pânză era plin de păianjeni cu ochi mari și lucioși aprinși de ură.

Spre surprinderea tuturor, mama mea a fost cea care a zis:

– Pe aici! Și a început să rupă peretele tunelului. Șuvițe și grămezi de pânză au început să iasă de sub degetele ei, iar Jack a văzut imediat care e planul ei și s-a pus pe treabă cu hangerul lui, ciopârțind și tăind bucățile groase de mătase.

– Mulțumesc! spuse mama suav și Jack i-a răspuns:

– Nu aveți pentru ce, doamnă.

Mi-aș fi dorit să fie și Myrtle aici. Sigur ar fi fost încântată să vadă că, în ciuda situației grele în care ne aflam, nu ne uitasem manierele.

Peretele s-a sfâșiat în cele din urmă. Prin deschizătura largă am văzut strălucirea luminii planetei Saturn și apoi fața caldă și galbenă a planetei înseși. Atârna în fața noastră ca o piersică coaptă imensă pe măsură ce ne-am strecurat unul câte unul să ne agățăm de podurile țepoase ale păianjenilor în spațiul larg. După o clipă, a venit după noi și Ssillissa care rămăsese în urmă să țină la distanță păianjenii în tunel, și am căutat cu toții o cale de scăpare.

Dar nu vedeam nici una. Marea fortăreață de pânză tremura ca un balon de foc, azvârlind păianjeni înfricoșați prin fiecare intrare. Grupuri de păianjeni-servitori se grăbeau spre un alt castel de pânză, purtând pe picioarele din față niște punguțe tremurânde de jeleu, sub formă de fasole, care bănuiesc că erau ouă de păianjeni. M-am gândit ce dezamăgit de mine ar fi tata dacă nu m-aș fi deranjat să aflu cum se nasc păianjenii sau ce regină-păianjen monstruoasă a scos ouăle alea. Dar nu era vreme de păreri de rău fiindcă la capătul podului de care ne agățam toți patrule de păianjeni-soldați erau foarte ocupate să rupă fâșiile cu mandibulele lor ascuțite, tăind cablul de ancoră ca să împiedice focul să ajungă la restul de pânză.

– Mă tem că ne aflăm într-o situație destul de dificilă, spuse mama mea. În caz că evadarea se va dovedi imposibilă, aș dori să vă mulțumesc tuturor, oricine ați fi voi, că m-ați scos din închisoarea aceea îngrozitoare.

– Jack Havock, doamnă, se prezentă Jack, un pic surprins cred, de relaxarea cu care își accepta soarta.

– Ei bine, Jack Havock, spuse ea, te felicit pe tine pentru curaj și pentru loialitatea tovarășilor tăi. Acum, cum să facem să scăpăm din labirintul acesta?

– Avem o navă, zise Nipper, încâlcită în pânzele de păianjen de acolo.

Ne-am uitat cu toții spre locul pe care îl arăta și acolo, ca o pată de cerneală neagră scufundându-se printre straturile de borangic, am reușit să deslușim forma dragei noastre *Sophronia*. Nu știam dacă putem s-o eliberăm, dar părea un loc mai sigur decât aici afară printre păianjeni, în spațiu. Așa că am inspirat fiecare cât de adânc am putut din elementul acela rarefiat și am sărit de pe pod cu câteva secunde înainte ca echipa de păianjeni-demolatori să termine de mestecat ultimul fir și întreaga chestie să se rupă în două ca o coardă de vioară.

Eram cu toții obișnuiți să ne propulsăm la 0 BSG, așa că nu ne-a fost greu să plutim până la grămada de pânză în care era prinsă nava. Mărturisesc că am fost surprins de cât de expertă părea mama mea. Pe Ssillissa, crinolina o incomoda și îi îngreuna mersul, dar mama, în ciuda hainelor ei elegante, înota prin gol la fel de grațioasă ca ihtiomorfii eterici, și a ajuns prima la *Sophronia*.

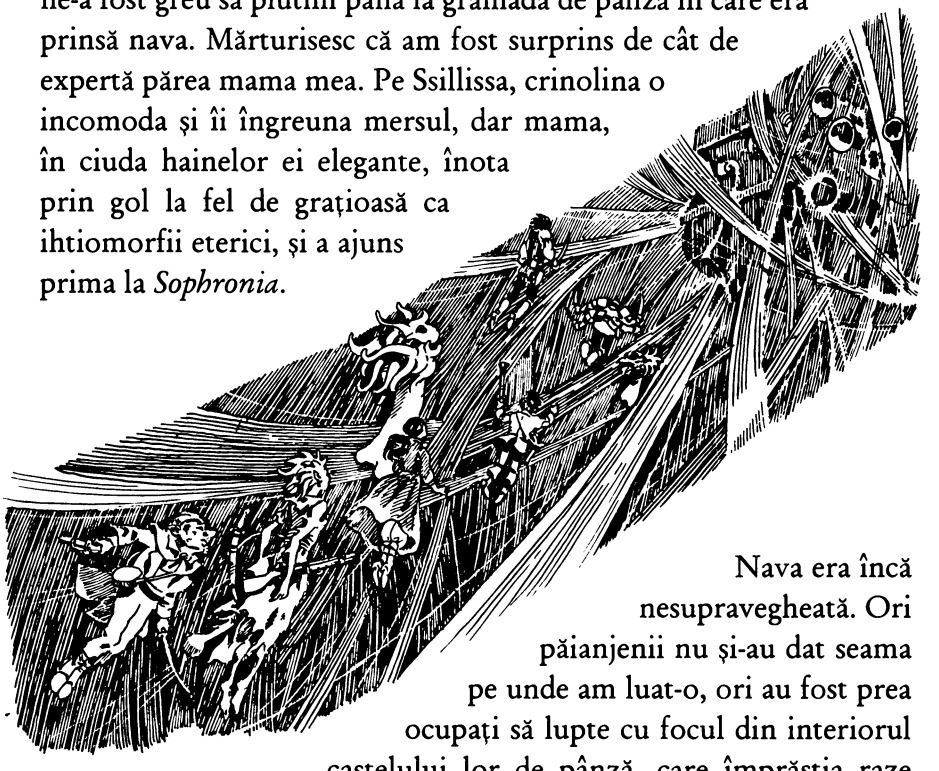

Nava era încă nesupravegheată. Ori păianjenii nu și-au dat seama pe unde am luat-o, ori au fost prea ocupați să lupte cu focul din interiorul castelului lor de pânză, care împrăștia raze lungi de lumină arămie și umbre întunecate printre urzelile și rocile plutitoare din jurul nostru. Domnul Munkulus și Grindle au început să taie pânzele care priponeau *Sophronia*. Noi, ceilalți, ne-am scufundat înăuntru prin hublourile ei și am început să le închidem și să pornim generatorul de aer în timp ce Ssillissa a coborât în laboratorul alchimic și s-a apucat să pornească alambicul. I-am ajutat pe Gemenii cu Tentacule să-l care pe Sir Waverley într-un hamac și să-l fixeze acolo, și apoi m-am dus lângă mama care se uita în jur la navă, cu mare interes. M-am simțit un pic rușinat că am adus-o într-un loc atât de dezordonat și murdar, dar, când Nipper a aprins lampa, am putut vedea că porcii plutitori munciseră din greu și majoritatea firimiturilor și cojilor care pluteau înainte dispăruseră.

(Porcii dormeau acum, plutind într-o grămadă roz confortabilă la capătul sforilor.)

– Aceasta este *Sophronia,* mamă, am spus eu, dând la o parte niște picioare de păianjen rupte de pe o ladă ca să-i fac loc să se așeze. E o navă bună. Căpitanul Havock ne-a luat pe mine și pe Myrtle după ce păianjenii au asediat Larklight.

– Păianjenii au pus stăpânire pe Larklight! a strigat mama și pentru prima dată de când ne-am reîntâlnit mi s-a părut că văd o panică reală în ochii ei. Spune-mi că nu au cheia!

Mi-am adus aminte de lănțișor și, băgând mâna în buzunar, l-am scos și i l-am arătat. Când l-a văzut, m-a sărutat și mi-a ciufulit părul spunând că sunt un băiat isteț. Aș fi dat orice să înțeleg ce se întâmplă și mi-am dorit ca ea să-mi explice, dar chiar atunci motorul *Sophroniei* a pornit și domnul Munkulus și Grindle au plonjat înăuntru. Ionianul a strigat:

– Stați în poziție de atac! Insectele alea scârboase sunt pe urmele noastre iar!

Bănuiesc că mi se adresase, așa că am lăsat-o pe mama și am fugit să-i ajut pe Gemenii cu Tentacule să scoată unul dintre marile tunuri antice spațiale ale *Sophroniei.* Vedeam prin obiectiv pânzele din apropiere proiectate în strălucirea focului puternic ce încă ardea pe umărul planetei Saturn. Fiecare fâșie mișuna de păianjeni.

Sophronia a gemut și s-a cutremurat, încercând să se ridice. Gemenii cu Tentacule mi-au ciripit să mă dau deoparte și Squidley a tras de saula de siguranță a tunului punându-l în funcțiune și rupând un pod gros de pânză plin de păianjeni la câteva sute de metri depărtare. Am deschis dulapul și am scos o altă ghiulea, pe care Yarg a împins-o pe țeava afumată. În partea cealaltă a vasului, arma lui Grindle se descărcă și acesta scoase un țipăt de victorie:

– L-a nimerit pe...! dar apoi a observat că mama se uita și a continuat: Scuzați-mi marțiana, doamnă.

Dar *Sophronia* era încă în captivitate și auzeam scrijeliturile și scârțâelile făcute de ghearele păianjenilor albi pe carcasa de deasupra noastră. Un hublou s-a deschis brusc și Jack a golit o armă în fața îngrozitoare a păianjenului care intrase prin ea, reculul armei aruncându-l de-a curmezișul vasului. Țopăind ca o minge de cauciuc, a strigat-o pe Ssil.

Ssillissa a scos capul din camera motoarelor, arătând mai puțin umană ca niciodată cu ochelarii ei fumurii. A venit tocmai la timp ca să-l vadă pe Nipper luând un hanger și ciopârțind picioarele unui alt păianjen care se strecura prin hublou. *Sophronia* se ridica acum cu greutatea păianjenilor de pe ea și toate hublourile îndoindu-se înăuntru sub loviturile înfricoșătoare ale acestora. Grindle a tras iar cu arma, dar nu a piedut timpul să se uite ce a nimerit, ci a fugit să-și reîncarce arma.

– Dă-i drumul! ordonă Jack. Cu viteză maximă, Ssil!

– Dar Jack, printre pietrele assstea și țesssăturile...

– Combustibilul, Ssil! Pornește combustibilul!

S-a mai uitat la el o clipă după care s-a întors în fugă la munca ei. Alt hublou a cedat și un alt păianjen a dat buzna înăuntru zgâriind și scrijelind până când mama mea, dintre toți cei de acolo, a smuls tija din arma lui Grindle și a înțepat monstrul de perete ca și cum ar fi fost un specimen dintr-un insectar al unui zoolog.

– Cerule mare, mamă! am strigat. Te rog să nu te extenuezi!

Sophronia s-a scuturat ca un câine bătrân când se trezește. Din țevile de eșapament din spatele pupei au ieșit gaze stranii, luminoase, de la combustibilul spațial. Pânzele încă se țineau bine, deși cele de la pupa se rupeau și luau deja foc. Dintr-odată, un vas țepos se ivi în hubloul meu îndreptându-se spre noi ca și cum ar fi intenționat să-l tragă în țepii lui pe *Sophronia.* Era chiar vasul pe care îl văzusem la Larklight în prima zi și apoi din nou în noaptea când păianjenii au răpit-o pe biata Myrtle și am știut cumva că domnul Webster se află la bordul lui, hotărât să ne termine pe toți.

Și apoi, înainte să apuc să strig măcar un avertisment, am început să ne mișcăm, și ne mișcam atât de repede că totul a devenit întuneric, flăcări, pânză și picioare de păianjen ce străluceau și păleau, și se estompau în lumină.

Astfel am reușit să scăpăm din pânzele lui Saturn, care e un loc îngrozitor pe care mă rog să nu mai trebuiască să-l vizitez vreodată!

CAPITOLUL OPTSPREZECE

ÎN CARE DESCOPĂR CURIOSUL ADEVĂR DESPRE MAMA MEA

Când ne-am văzut în siguranță pe mările spațiului, ne-am oblojit rănile. Jack avea o grămadă de zgârieturi pe mâini și pe brațe, iar haina îi era numai zdrențe pline de sînge. Gemenii cu Tentacule pierduseră fiecare mai multe brațe, iar domnul Munkulus fusese serios ciupit de cleștii păianjenilor. Și totuși, toți își subapreciau rănile, spunând că se consideră norocoși să fie în viață.

– Trebuie să mergem la Larklight, spuse mama după ce rănile tuturor au fost bandajate, iar bietele mele degete fripte au fost unse cu cremă calmantă.

– Nu, o contrazise Jack hotărât. Myrtle este pe Marte. Așa au spus Ptarmigan și Webster. În pericol pe Marte. Moartă poate. Dar trebuie să mergem la ea.

– Nu, Jack, spuse mama.

– De ce, nu vă pasă deloc de ea, doamnă? strigă el furios. De propria fiică? Aș fi crezut...

– Ba țin extraordinar de mult la ea, zise mama. Dar dacă e moartă deja nu mai putem s-o ajutăm, iar dacă nu e, se confruntă cu un mare pericol. La fel ca noi toți. Păianjenii au pus stăpânire pe Larklight și chiar și fără cheie pot să producă multe stricăciuni acolo.

– Ce *este* Larklight, mamă? am întrebat.

S-a întors către mine părând îngrijorată.

– Presupun că nu am de ales și trebuie să-ți spun, mi-a răspuns ea. Larklight este ceea ce ai numi o navă. Una foarte neobișnuită. Numele ei adevărat este... (și aici a spus ceva într-o limbă muzicală, ca de flaut, pe care nici măcar nu o să mă străduiesc să-l redau)... care înseamnă *Felinarul Zorilor Creației* în limba poporului meu.

– Cam greu de pronunțat! mormăi Grindle.

– Eu credeam că strămoșii tăi se trag din Cambridgeshire, am spus eu.

– Dragul meu Art! a zis mama, zâmbindu-mi și întinzându-se să mă ia de mână. Cum ai putea să mă ierți? Mă tem că nu prea am fost sinceră în legătură cu trecutul meu. Nu mă trag din Cambridgeshire.

M-am născut – sau mai bine zis, *am început să exist* – acum patru miliarde și jumătate de ani, departe de Soare, în spațiu, pe lângă insulele de galaxii. Sunt – sau am fost – un Formator. Poporul meu a existat încă de la prima dimineață a Universului. Călătorim printre stele și dăm mâna de ajutor necesară noilor sisteme solare pentru a perpetua viața. Pentru că noi iubim viața, în toate varietățile ei infinite.

Mi-am amintit de imaginile în mișcare pe care ni le arătase doctorul Ptarmigan. Mașinăria ciudată, vizibilă doar pe jumătate, care unea asteroizii, razele ei pâlpâitoare, și care împingea vasele Celor Dintâi cu forța vântului. Și Jack cred că se gândea la același lucru. A spus:

– Și păianjenii, doamnă Mumby? Nu păreți să vă simpatizați reciproc.

Mama s-a uitat la el.

– Cei Dintâi. Da. Dacă nu ar exista ei, nu ar mai fi nevoie de Formatare. Lăsate de unele singure, majoritatea stelelor dau naștere la planete din nori de praf și aer pe care le adună din jurul lor în spațiu. Dar Cei Dintâi pluteau prin spațiu cu țesăturile lor de fibre și, când găseau un Sistem Solar în stadiu incipient de dezvoltare, îl legau și-l împachetau în noduri și gheme, și se asigurau că nu se va forma nici o lume, că nici o altă formă de viață în afară de a lor nu poate crește.

– Asta până când voi, Formatorii, ați venit și i-ați măcelărit? a întrebat Jack.

– Formatorii distrug numai ca să creeze, spuse mama. Deși mă tem că *este* o soartă grea pentru păianjeni.

– Să le fie învățătură de minte, spuse Grindle, frecându-și vânătăile și majoritatea au fost de acord cu el.

Dar se vedea că lui Jack îi părea oarecum rău de păianjenii aceia. Aduceți-vă aminte că nu era el prea prieten cu Imperiul Britanic și mi se pare că îi vedea pe Formatori tot ca pe un imperiu din ăla care-și bagă nasul unde nu-i fierbe oala și modelează Universul după propriile concepții despre bine și rău.

– Dacă voi, Formatorii, faceți totul, a întrebat domnul Munkulus, ce rol mai are Dumnezeu?

– Păi, gândește-te, dragă, a spus mama. Cine a făcut Universul și a aprins Sorii? Cine i-a format pe Formatori? Pentru că Formatorii nu sunt zei, ci numai niște servitori ai Voinței Invizibile și Universale care a pus stelele în mișcare. De obicei, a continuat ea, când un vas Formator și-a făcut treaba, moare, și Formatorul de la bord moare și el. Sau cel puțin, *aleg să înceteze să existe* – noi nu suntem vii în același fel ca voi, deci nu putem muri propriu-zis. Dar eu am ales altă cale. După munca mea istovitoare, mi-am dorit foarte mult să stau să văd ce a crescut în grădinile pe care le-am creat. Oh, am dormit în primul miliard de ani pentru că lumile astea nu avea nici un haz până nu aveau atmosferă și altele de genul ăsta. Dar odată ce m-am trezit! Cât de vesel era totul! Viață răsărind de peste tot! Am zburat la bordul *Felinarului Zorilor Creației* să trag cu ochiul mai întâi la planeta aceasta și apoi la cealaltă. Dar nu-mi puteam închipui cum era să fii una dintre acele creaturi care locuiau pe ele, așa că am început să iau o formă fizică. (Adică să locuiesc în corpuri vii, domnule Grindle dragă.) O vreme am fost dinozaur – foarte fortifiant! Și Epoca Marilor Modelări de Lut pe Venus a fost extraordinar de distractivă. Apoi, vreme de secole întregi, am încercat să fiu martian. Ah, Soarele de dimineață pe stâncile de porțelan din Lllha Ahstellhion! Harpe eoliene cântând în grădinile parfumate la Oeth Ahfarreth! Parcă a fost ieri. Și apoi am fost ionian, dar nu-mi stătea bine cu patru brațe. Nu știam niciodată ce să fac cu toate mâinile alea. Dar când au venit oamenii... Oh, pur și simplu *am adorat* să fiu om! Am ancorat Larklight în orbita de dincolo de Lună și am vizitat Pământul cam o dată la fiecare secol. Și... Păi, mă tem că am făcut un lucru destul de prostesc. Am cunoscut un om pe nume Isaac Newton. Un tip destul de ciudat, dar *atât* de deștept. Era drăguț să-l privesc încercând să înțeleagă gravitația și așa mai departe. Cum să mă abțin să nu-i dau o mână de ajutor? Doar mici indicii la început – ascunzându-mă în copacul acela și aruncându-i mere în cap, chestii

de genul ăsta. După cum bine știți, de restul s-a prins singur. Poate că ar fi trebuit să mă opresc acolo. Recunosc că m-am lăsat dusă de val. Dar era atât de simpatic!

– Ce vreți să spuneți? a întrebat Jack. Că dumneavoastră i-ați spus lui Sir Isaac cum că creeze combustibilul chimic?

– E o procedură atât de simplă, a spus ea. Am crezut că o să-l amuze. Îi plăcea alchimia, după cum știți, și am crezut c-o să fie încântat să vadă niște transformări reale ce au loc în cuptorul lui vechi și urât mirositor, așa că i-am sugerat anumite elemente pe care ar putea să încerce să le combine. Am fost destul de surprinsă la ce au putut să ducă toate astea: nave spațiale și expansiunea imperiului vostru în spațiu. Recunosc, m-am simțit un pic rușinată. M-am retras pe *Felinarul Zorilor Creației* și am trăit în liniște o vreme, cultivându-mi florile și aducând ceva îmbunătățiri la locul acela vechi. Dar nu mă puteam abține să nu mă mai duc pe Pământ din când în când; mă atașasem atât de tare de el. Și în una dintre aceste vizite l-am cunoscut pe dragul meu Edward Mumby. Un domn

în toată regula. El m-a făcut să realizez că nu puteam cu adevărat să sper să înțeleg specia voastră până când nu voi fi îndrăgostită și voi avea copii...

– Atunci Art și Myrtle sunt oameni? a întrebat Nipper, uitându-se curios la mine. Sau sunt Formatori ca și dumneavoastră?

– Oameni, destul de oameni, a spus mama. Și eu sunt tot om acum. Am întors total spatele vechii mele existențe. Am oprit marile motoare gravitaționale ale vasului meu, cu excepția unor părți mai mici din ele care asigură gravitația necesară să ne ținem picioarele pe podea. Pe restul le-am imobilizat și încuiat, și am ascuns cheia într-un medalion pe care l-am dăruit primului meu născut. Vedeți voi, mi-am dat seama că Cei Dintâi ar putea să mai existe prin cotloanele și crăpăturile sistemului și ar răspândi dezastrul dacă ar putea să controleze *Felinarul Zorilor Creației* – Larklight[1], cum am ajuns să o numesc. Dar nu știam cât de avansate le erau planurile! Când expediția *Enea* a fost dată dispărută, m-am gândit la ce-i mai rău și am plecat spre Anglia să avertizez guvernul. Din nefericire, păianjenii au capturat vasul în care călătoream. I-au devorat pe bieții mei camarazi de drum, iar pe mine m-au ascuns printre pânzele lor ca să nu stau în calea marelul plan pe care-l urzeau cu ajutorul trădătorului doctor Ptarmigan.

[1] Autorul a făcut un joc de cuvinte cu denumirea casei, Larklight: *lark* – *ciocârlie și light* – *lumină*, ciocârlia fiind pasărea care anunță prin cântecul ei venirea unor noi zori de zi, de aici și legătura cu *Felinarul Zorilor Creației*. (n.tr.)

– Dar fără cheia asta cum pot să facă rău? a întrebat Jack.

– Fără cheie pot face foarte mult rău, l-a prevenit mama. Nu vor putea să folosească puterea lui Larklight, dar în încercările lor de a porni motoarele gravitaționale fără cheie ar putea să declanșeze o explozie care ar avea efecte dezastruoase. Și cine știe ce planuri au mai născocit ca să distragă, să deruteze și să înspăimânte Imperiul Britanic cât ei se chinuie să pună Larklight în mișcare?

– Ce ar trebui sssă facem? a întrebat Ssil.

– Draga mea, dacă am putea folosi creierul ăla deștept al tău ca să ajungem de urgență la Larklight, a spus mama, o să-ți fiu etern recunoscătoare. De la Larklight trebuie să începem. Apoi va trebui să le aflăm și restul planurilor și să le împiedicăm. Și o s-o găsim și pe draga de Myrtle, a promis ea întorcându-se zâmbind înspre mine.

Dar nu mai eram sigur că vreau zâmbetele ei. E ciudat. Ai fi crezut că nu-mi voi încăpea în piele de bucurie că am regăsit-o pe draga mea mămică. Și totuși, ce simțeam față de ea era furie. Eram furios că ne-a părăsit și ne-a lăsat să creștem fără ea. Eram furios că avea atâtea miliarde de ani și nu era chiar om. Nu vreau să par un tip dintr-o piesă de teatru tristă, dar simțeam că viața mea de până acum nu a fost decât o mare minciună.

Și, ca și cum mi-ar fi simțit îndoielile, mama a venit și și-a pus un braț în jurul meu în timp ce restul echipajului a început să pregătească *Sophronia* de drum.

– Îmi pare rău că te-am mințit, dragul meu, a spus ea cu blândețe. Te rog să mă crezi când îți spun că din toate lucrurile văzute, făcute, simțite, nu mi-a dat nici unul mai multă bucurie cum a făcut-o viața alături de voi. Formatorii apreciază frumusețea și ordinea, dar nu o simt. A trebuit să devin o ființă umană înainte să pot să fac asta și nu cred că am înțeles cu adevărat până nu v-am avut pe tine și pe Myrtle...

Bine, sunt sigur că vă puteți imagina restul; nu o să continui. Nu știu cum ești tu, dragă cititorule, dar eu când citesc o carte și

oamenii încep să bocească și să vorbească despre dragoste și chestii de genul ăsta, mă gândesc că ar trebui să sar câteva pagini până la următoarea furtună interesantă sau bătălie însângerată. Așa că o să vă scutesc chiar eu de efortul acesta. Dar trebuie să menționez că am început să mă simt din nou confortabil cu mama, în timp ce *Sophronia* naviga în eterul translunar. Și cred că și restul echipajului, pentru că ea era un pasager model, spre deosebire de Myrtle. Ne-a ajutat să facem curățenie și să aruncăm toți păianjenii ăia scârboși peste bord, și nu s-a plâns niciodată de nimic.

Și când mă învelea seara, în hamacul meu, și-mi cânta, îi simțeam pe camarazii mei adunându-se la ușa cabinei, să-i asculte vocea plăcută. Bieții monștri orfani, cred că ar fi vrut să-și găsească și ei mamele printre pânzele Celor Dintâi, nu?

Ssillissa ne-a ghidat rapid printre leghele spațiului și am încetinit în eterul translunar în dimineața de 1 mai 1851. La început am crezut că Ssil ne-a dus pe sfertul greșit de cer. Aproape că nu am recunoscut mingea de vată albă care atârna în spațiu în fața noastră. Păianjenii înfășuraseră Larklight atât de bine, încât de-abia se mai vedea un vârf

de acoperiș sau un horn, deși, după ce m-am uitat mai bine, am deslușit o morișcă de vânt ieșind din ghemul ăla de mătase.

– Arată ca o gogoașă imensă de vierme de mătase! a spus mama când a văzut-o.

– Dar ce fel de belele o să iasă din ea? a întrebat Grindle.

Jack a început să dea ordine și noi, restul, să ne supunem, chiar și mama; pentru că o fi ea pricepută la format noi lumi din materia primă a creației, dar recunoștea că Jack era maestru când venea vorba de bătălii și atacuri din spațiu. Cârligele de găurit și baionetele erau pregătite, tunurile încărcate de două ori, iar Gemenii cu Tentacule ciripeau un vesel cântec spațial în timp ce ascuțeau hangerele și topoarele pe un polizor. Am stat de pază pe puntea principală, cât domnul Munkulus și-a pus armura și și-a înfipt patru hangere prin curea. Vedeam cum Larklight devenea din ce în ce mai mare pe măsură ce Ssillissa ne aducea spre ea de dedesubt. În stânga mea, în depărtare, Semiluna umplea pe jumătate cerul și am privit munții singuratici de acolo și m-am cutremurat când mi-am amintit de Molia-Olărească.

Am observat cu coada ochiului o scânteiere de lumină, dar, până să mă întorc, a pălit. M-am întrebat dacă să-i strig pe ceilalți, dar nu am vrut să-i alarmez înainte să fiu sigur, așa că am folosit binoclul domnului Munkulus să văd regiunea aceea de eter. Am văzut un banc dens de Zbârnâitori Roșii coborând și întorcându-se într-o armonie perfectă, cu solzii strălucind în lumina Lunii. Oare ei fuseseră sursa luminii pe care tocmai o văzusem? Nu; pentru că pe măsură ce priveam, Zbârnâitorii s-au împrăștiat și, printre ei, gonea o formă imensă, întunecată și țepoasă pe care o cunoșteam atât de bine. Era nava cu țepi a Celor Dintâi! Scânteierea aceea era lumina motoarelor sale în timp ce se îndrepta spre noi.

– Atenție, vas! am strigat eu, nefiind sigur dacă ăsta era termenul eternautic corect. Ajutor! Ajutor! am adăugat, cât mă chinuiam să mă cațăr înapoi înăuntru, dar mă temeam că era pea târziu.

Deja gloanțe mari și înțepătoare din armele navei cu țepi se repezeau spre mine, trasând linii palide, estompate de-a lungul eterului. Când am căzut înapoi în cabina principală am simțit cum *Sophronia* se clătina și tremura când bordul navei inamice s-a izbit de pupa noastră, umplând aerul cu fum, scântei așchii și țipetele colegilor mei de vas...

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

ÎNCĂ UN FRAGMENT DIN JURNALUL SURORII MELE CE CONȚINE O RELATARE ADEVĂRATĂ DESPRE ROLUL EI ÎN LUCRURILE MAI PUȚIN PLĂCUTE PETRECUTE ÎN HYDE PARK

1 mai

Ce zi grozavă! O să scriu repede ce s-a petrecut în caz că nu mai apuc să trăiesc ca să vorbesc despre asta. Vai, ce-mi tremură mâna! Prin fereastra clădirii în care sunt adăpostită se aud izbiturile și zăngănăturile provocate de zidăria care se prăbușește, iar cerul după-amiezii devine din ce în ce mai negru de fum...

Cât de diferit părea totul azi-dimineață! Pe măsură ce începeam deasupra regiunilor polare și începeam să coborâm, am observat că cerurile de deasupra Insulelor Britanice erau destul de limpezi (cu excepția unui fum înecăcios de fabrică, de deasupra orașelor industriale din nordul țării și a atelierelor de olărit). Soarele strălucea puternic peste draga noastră patrie verde așezată în mijlocul unei

mări argintii și mă îndoiesc că era vreo inimă netulburată la bordul vasului *Neobosiții*, când am început să ne apropiem de norul de nave spațiale adunate pe orbita terminus a marelui ascensor spațial al domnului Brunel.

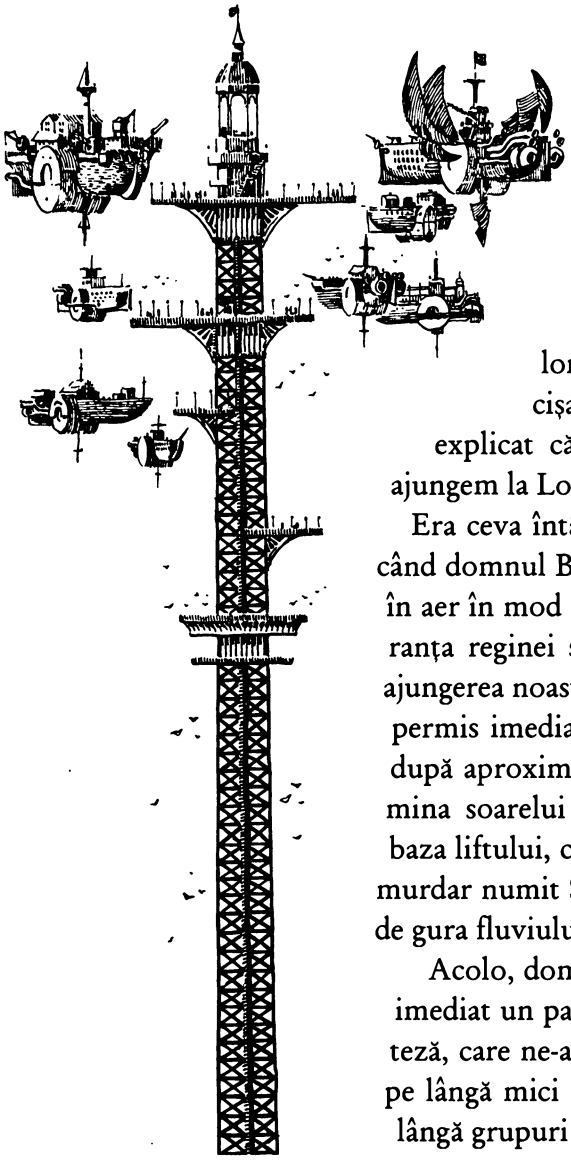

Acolo, domnul și doamna Burton și cu mine am părăsit vasul. Căpitanul Moonfield ne-a sugerat să luăm cu noi un detașament de marinari spațiali și tare mi-aș fi dorit s-o fi făcut, căci arătau splendid în hainele lor roșii și curelele albe încrucișate. Dar domnul Burton a explicat că viteza este crucială și că ajungem la Londra mai repede neînsoțiți.

Era ceva întârziere la stația de lift, dar, când domnul Burton a fluturat cu pistolul în aer în mod repetat și a anunțat că siguranța reginei și a imperiului depinde de ajungerea noastră la Londra imediat, ni s-a permis imediat să coborâm și am apărut după aproximativ jumătate de oră, în lumina soarelui de dimineață devreme, la baza liftului, care este construit pe un loc murdar numit Shoeburyness, în apropiere de gura fluviului Tamisa.

Acolo, domnul Burton a rechiziționat imediat un pachebot cu abur de mare viteză, care ne-a dus pe fluviu cu mare stil, pe lângă mici sate, docuri, depozite și pe lângă grupuri de vase ancorate în bazinul

Londrei. Am privit încântată priveliștile: Turnul și Catedrala St Paul, și noua Casă a Parlamentului, încă înconjurată de schele.

Oare câte dintre clădirile acelea magnifice vor mai fi în picioare după seara asta?

Odată ce am părăsit apa, înaintarea ne-a fost îngreunată de mulțimile de oameni care se îndreptau spre Hyde Park pentru a vedea ceremonia de deschidere a Marii Expoziții. Era deja dimineața târziu când am ajuns în parc și am văzut acoperișurile magnificului Palat de Cristal, înălțându-se deasupra copacilor din față.

O să încerc să uit ce s-a întîmplat mai târziu ca să-mi pot consemna primele impresii la vederea nemaipomenitei clădiri. Este – sau mai bine zis *a fost* – ca o seră formidabilă. Într-adevăr, proiectul original a fost conceput de un anume domn Paxton, grădinar al ducelui de Devonshire, faimos pe vremuri pentru proiectarea serei de la Chatsworth, unde este găzduită colecția de plante extraterestre a acelui duce. Palatul e atât de mare, încât încap în el crânguri întregi de ulmi, iar strălucirea luminii Soarelui prin numeroasele lui ferestre e atât de intensă, că ar putea fi văzută de pe Lună într-o zi senină!

Dar, deși am putut admira minunile decorului făcut de domnul Paxton când am debarcat din trăsura noastră în îmbulzeala de afară, inimile ne erau pline de presimțiri rele pentru că știam toți trei că acea clădire a fost terminată de compania lui Sir Waverley, care a folosit prefabricate aduse din uzinele lui pe Marte. Oare era ascunsă vreo mașinărie diabolică în una dintre acele schele de fier care susținea imensul acoperiș arcuit? Și dacă da, cum am putea noi să o descoperim?

Domnul Burton trimisese deja niște avertismente prin telegraf, sfătuind ca să fie amânată ceremonia de deschidere de la palat și împrejurimile – eliberate. Și totuși, ori mesajul s-a pierdut pe drum, ori nu a fost luat în seamă, fiind considerat o aiureală a unui maniac sau ale unui nebun. Pe măsură ce ne grăbeam prin barierele de trecere, se auzeau fanfarele și, când ne-am revenit din copleșire și uimire la vederea marii săli de lumină în care ne aflam, i-am văzut, pe

un podium, în inima marelul spațiu, pe regină, pe copiii ei și pe prințul Albert, înconjurați de o mare adunare de episcopi, generali, lorzi și membri ai Parlamentului, cum nu mi-am imaginat vreodată că voi vedea.

– La o parte, în numele Serviciului Secret al Majestății Sale! a strigat domnul B. și a croit un drum prin mulțime ca să trecem. Oamenii s-au întors să ne privească, uitându-se pieziș la fața arămie ca de spiriduș a Ullei și la pantalonii ei de împrumut; și mă tem că se uitau și la mine căci, spre rușinea mea, încă purtam vechea mea rochie maro și, deși mașina de spălat de pe *Neobosiții* își dăduse toată silința în ceea ce o privește, era jalnic de pătată și decolorată după toate aventurile prin care trecuse!

Am gonit pe lângă exponate ce păreau să vină din fiecare lume a Soarelui și fiecare națiune a Pământului, ca și cum Știința, Arta și Munca își revărsaseră belșugul în acel palat de sticlă. Am reușit cumva să ne apropiem de podium, unde un domn al Bisericii îmbrăcat într-un

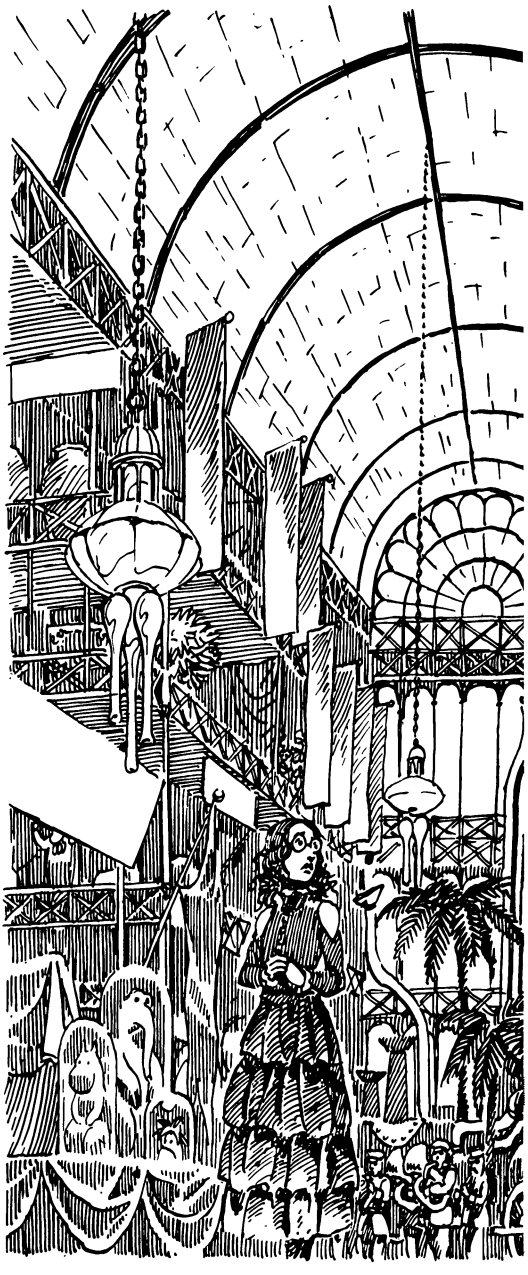

stihar[1] alb cu mâneci mari și bufante intona o predică lungă și cumva cam sinistră.

– Vă rog! Eliberați locul acesta! a strigat domnul Burton și apoi Ulla a țipat:

– Ar putea fi ascunsă o mașinărie diabolică prin apropiere. Ne putem aștepta la o explozie în orice clipă!

Câteva dintre doamnele și domnii din jurul nostru au avut o reacție de panică și un fel de vârtej a măturat mulțimea când au început să fugă spre ieșire. Dar familia regală nu părea că ne-a auzit. M-am uitat la regină. Era mult mai mică decât mi-o imaginasem și, deși purta o rochie splendidă din mătase roz cu dantelă la mâneci și la piept, o eșarfă albastră și o diademă, nu era frumoasă ca persoană. Din contră, părea cam dolofană, cu nasul coroiat și ochii bulbucați, iar expresia feței arăta o plictiseală liniștită și nicidecum noblețea și grația pe care te-ai fi așteptat să le arate o față regală.

Un gând îngrozitor mi-a trecut prin cap atunci. Dacă păianjenii albi l-au schimbat pe Sir Waverley Rain cu un robot tocmai pentru a provoca o altă schimbare și mai mișelească? Am tras-o pe Ulla de mânecă și i-am șoptit:

– Doamnă Burton! Asta nu e regina!

– Fii cuminte, am auzit-o pe Ulla avertizându-mă, dar eu eram hotărâtă; eram perfect convinsă că presupunerea mea înspăimântătoare era adevărată. Fiind creatorul Palatului de Cristal, Sir Waverley a fost cu siguranță invitat să o viziteze pe Majestatea Sa la Balmoral, noua ei proprietate din Scoția. În locul acela îndepărtat trebuie s-o fi biruit și înlocuit cu această copie! Ce cale mai bună să strecori o mașinărie diabolică în inima insulei noastre dragi decât să o încredințezi în mâna iubitei noastre regine? Cu siguranță că într-o clipă, când reprezentantul Bisericii își va încheia predica, această impostoare de regină se va întoarce spre familia ei și spre adunarea de membri ai Parlamentului și îi va măcelări cu un arsenal de arme ascunse!

[1] Veșmânt lung și larg pe care îl poartă preoții în timpul serviciului religios. (n.tr.)

Groaza mi-a depășit blândețea și buna-creștere și mi-am forțat trecerea pe lângă câțiva domni care stăteau între mine și podium, și am urcat repede scările. Mi se pare că am țipat:

– Ea nu este regina! sau ceva de genul ăsta și am auzit o zarvă mare de voci șocate prin jurul meu când m-am întins spre forma prefăcută din fața mea și am trântit-o la pământ. O să vedeți! am țipat eu, smulgându-i diadema și trăgând de părul ei lucios. I se deschide capul! O să fie unul dintre *ei* înăuntru!

Numai că, bineînțeles, capul *nu* i se deschidea. Nu era deloc un robot, ci o simplă femeie mică și speriată care se holba la mine în timp ce, în jurul meu, bărbații strigau și femeile țipau, iar prințul Albert și-a scos sabia de decor și a agitat-o la mine cerând să știe ce înseamnă scandalul acesta.

Cred că a fost cel mai jenant moment din toată viața mea. Sunt destul de sigură că, și dacă trăiesc și o sută de ani, nu o să mai fiu la fel de umilită niciodată.

Bineînțeles că e puțin probabil să trăiesc atât. Din contră, nu se știe dacă mai apuc dimineața următoare. Pentru că stând acolo la capul dragei noastre regine, întrebându-mă cum să încep să mă scuz, un zgomot îngrozitor ca de ceva sfâșiat s-a auzit din masivul schelet de fier al palatului, și planul diabolic al păianjenilor albi a început să fie prea înfricoșător de evident.

Nu regina era un robot, nici prințul Albert, nici ducele de Wellington și nici altă persoană de față. Mașinăria diabolică pe care păianjenii o introduseseră în mijlocul nostru era *însuși Palatul de Cristal!*

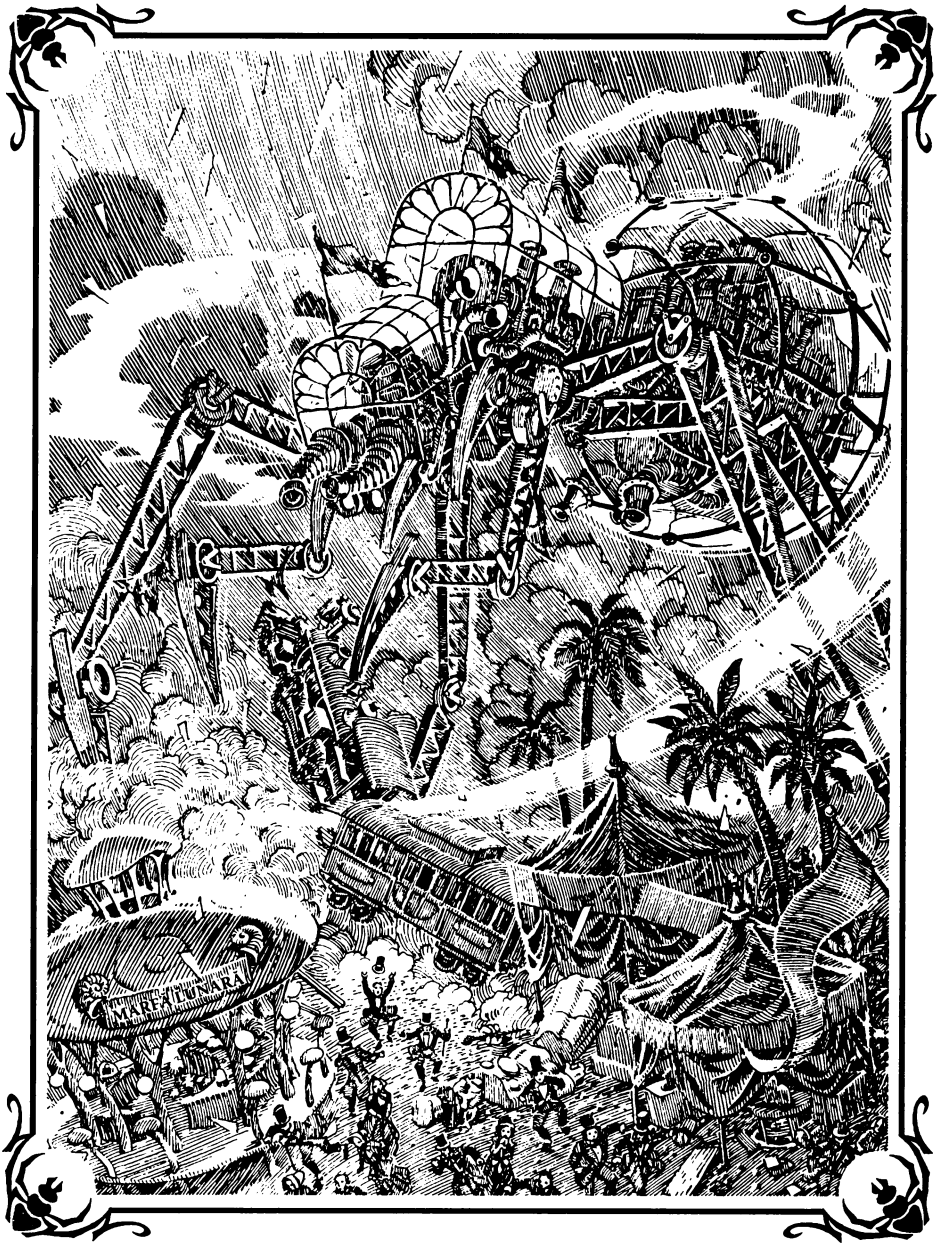

Mașinăria diabolică pe care păianjenii o introduseră
în mijlocul nostru era *însuși Palatul de Cristal!*

O mie de ferestre s-au cutremurat și s-au prăbușit când scheletul de fier s-a mișcat. Numai datorită bunului Dumnezeu nu s-a rănit nimeni în țepii strălucitori cu care ploua peste tot. Bineînțeles, panica se răspândea cu ușurință, iar majoritatea privitorilor erau deja cu spatele, fugind spre parc. Unul câte unul, pilonii de fier care susțineau palatul au început să se dezrădăcineze, să se îndoaie, să se rotească și să se încolăcească. Tot palatul se schimba, transformându-se dintr-o seră gigantică în ceea ce ar părea un păianjen colosal de metal! Steagurile sfâșiate atârnau și prelatele de pânză ce protejau de Soare se îndoiau peste noi blocând Soarele, și totuși, cu pocnituri și trosnituri, grinzile de metal continuau să se îndoaie și să se unească, consolidându-i picioarele monstruoase și formând un corp țepos blindat între ele.

Domnul Burton și-a descărcat pistolul, dar nu a făcut altceva decât să lase fără aripi uliul pe care ducele de Wellington îl adusese în palat ca să gonească porumbeii.

– Gloanțele pur și simplu ricoșează din el! l-am auzit strigând, și, brusc, el și Ulla au început să îndemne familia regală, pe doamnele speriate și pe domnii de la Curte spre un șir de copaci care fuseseră în interiorul palatului cu câteva clipe înainte.

Gigantul păianjen de fier se mișca, târându-se încet ca și cum și-ar fi testat puterea. O labă din față a zdrobit sala cazanelor care era în spatele palatului și un nor de abur alb a izbucnit în lumina Soarelui. Plângând de frică, am fugit printre umbrele năpustite asupra noastră pe măsură ce picioarele imense pășeau înspre noi. Pentru un moment m-am trezit alegând lângă regină și am reușit să-i spun:

– Doamnă, îmi pare extrem de rău.

Dar chiar în clipa aceea o labă cu gheare a distrus expoziția de motoare cu abur și alte mașinării din Sala Mecanică și mă îndoiesc că a auzit ceva de zgomotul acela.

Aproape că ajunsesem la copaci când, cu un BUM! asurzitor, au izbucnit în flăcări. *Neobosiții,* coborând de pe orbită, și-a îndreptat tunurile asupra păianjenului de fier, dar unul a greșit ținta și aproape

că ne-a prăjit pe noi. Celelalte jucau pe suprafața blindată a păianjenului, făcându-l să strălucească în roșu, dar înainte ca acestea să îl afecteze cu ceva, a apucat să ajungă cu o labă la *Neobosiții* și i-a smuls aripile și motorul. Nava a plecat de acolo. Am auzit pe cineva spunând că echipajul a reușit să se parașuteze în Tamisa.

După ce am renunțat să mă mai uit la această catastrofă aeriană, am privit în jur și am realizat că mă depărtasem de grupul regal. I-am zărit pentru o clipă pe Burtoni. Am fost șocată să observ că bietul domn Burton fusese lovit de o bucată de metal contorsionat provenită din explozia dispozitivului de abur. Îi intrase prin picior, țintuindu-l în iarbă. Curajoasa Ulla se chinuia să-l elibereze, dar deasupra lor cobora unul dintre picioarele de fier imense ale Palatului de Cristal!

– Ulla! am strigat. Nu voi ști niciodată dacă m-a auzit – nu se uita decât la soțul ei. Din fericire am fost cruțată de priveliștea sfârșitului lor tragic pentru că parcul era plin de oameni agitați (mulți dintre ei foarte comuni). M-am luat disperată după ei, iar pe Burtoni i-am pierdut din vedere chiar înainte ca piciorul acela să cadă peste ei.

În sfârșit, am ajuns la această clădire mică din cărămidă roșie, care presupun că este coliba vreunui îngrijitor al parcului sau a unui servitor. Cel puțin sunt aici un ceainic, un calendar cu poze cu Londra în momente mai fericite, o ediție a ziarului *Times* de dimineață și

un ciot de creion cu care scriu toate acestea. Dacă trag cu ochiul pe fereastră pot să văd că păianjenul se îndreaptă greoi spre Palatul St James și spre Westminster. Am auzit bubuiturile de arme puternice și am văzut gloanțe explodând pe suprafața corpului său, dar fără nici un efect. Din când în când mai înalță câte un picior ca să calce deliberat peste câte o clădire publică mare sau alt loc de interes.

Mă întreb ce s-a întâmplat cu regina. Oare voi fi acuzată de înaltă trădare pentru că am atacat-o? Of, nu am avut decât intenții bune, dar am atentat la o față regală și acum sunt prinsă în casa îngrijitorului parcului, în permanent pericol de a fi spulberată de un robot gigantic!

Nu. Nu: nu trebuie să mă las pradă disperării. La urma urmei, nu e numai vina mea că mașinăria asta se dezlănțuie asupra capitalei noastre. Nu înțeleg de ce, dar planul păianjenilor are de-a face cu Larklight, cu bietul papa și cu mine. Acum, că domnul Burton și a sa Ulla au fost zdrobiți, sunt singurul suflet de pe Pământ care știe despre păianjenul alb care se ascunde undeva în interiorul marelui robot-păianjen, conducându-i turbarea. Este de datoria mea, o simplă fată firavă ce sunt, să pun capăt tuturor acestora. Aș putea să mor în încercarea mea, dar nu trebuie să las frica să mă stăpânească. Nu, trebuie să mă înarmez cu... cu ce ar trebui cineva să se înarmeze

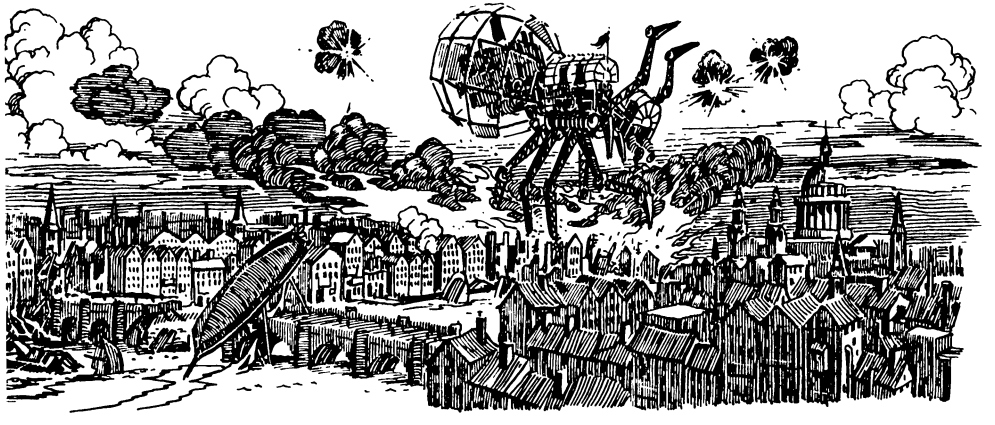

într-o astfel de situație, să-mi pun speranța în DUMNEZEU și să fiu la fel de cutezătoare și hotărâtă ca orice martir creștin din timpurile străvechi!

Mașinăria s-a oprit din munca sa vicleană și unul dintre picioarele ei au ajuns să se odihnească nu departe de locul în care mă ascund. Cred că, dacă aș ajunge la el, m-aș putea cățăra pe încheietura inferioară și de acolo la cea superioară și de acolo să mă strecor în interiorul corpului de fier, unde bănuiesc că se ascund păianjenii care îl controlează. Și dacă nu e mai mare de bruta aceea care s-a târât din falsul Sir Waverley pe Marte...

O să mă înarmez cu orice armă găsesc și am să încerc să-mi fac datoria.

Dar, vai, cât mi-aș dori să fie dragul meu Jack cu mine!

CAPITOLUL DOUĂZECI

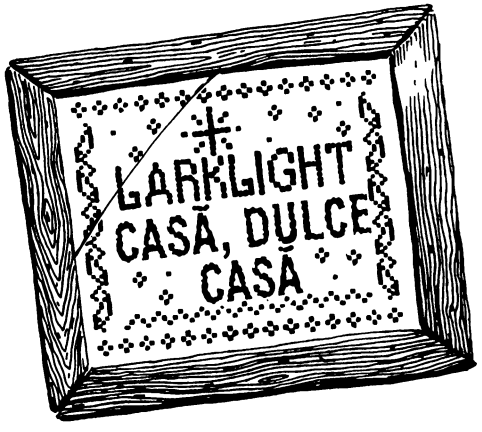

NE ÎNTOARCEM ACASĂ (URAAA!), DAR DESCOPERIM CĂ AR PUTEA FI DEJA PREA TÂRZIU CA SĂ O MAI SALVĂM PE DRAGA ȘI BĂTRÂNA NOASTRĂ ANGLIE DE RĂZBUNAREA CELOR DINTÂI (NUUU!)

Am făcut o tumbă, cu capul peste călcâie, și am văzut că o gaură mare și colțuroasă a apărut în carenă, aproape de pupa. Tot felul de chestii ieșeau în vârtej din ea – cazane și obuze de tun, căni emailate și așchii de scândură zdrobită – iar în eterul întunecat am văzut forma țepoasă și neagră a vasului păianjenilor mișunând pe acolo, cu o dâră de fum de la salva de bord pe care tocmai o trăsese înspre noi.

– Naiba să-i ia de gândaci vicleni, păianjenii ăștia, a spus domnul Munkulus prinzându-mă înainte să iau același drum ca oalele și cănile. Ne-au urmărit tocmai de la Inelele planetei Saturn!

– Doctorul Ptarmigan o fi el nebun, dar nu e prost, a spus mama, îndreptând un furtun de apă pe un colac de frânghii care ardea, în

timp ce Yarg și Squidley dădeau drumul la robinet. A intuit că ne îndreptăm spre Larklight și ne-a dat de urmă.

– Du-ne de aici! a strigat Jack pe jumătate înecat de fum, Ssil! Du-ne de aici!

Dar marele alambic amuțise. Un fum liliachiu se ridica din laboratorul alchimic al *Sophroniei*, principala țintă a atacului păianjenilor. Prin fumul învolburat și-a făcut apariția Nipper, ducând-o în brațe pe Ssillissa care atârna fără vlagă în cleștii lui, cu nori de sânge mov scurgându-se din ea.

Iar afară, între cornurile palide ale Semilunii, vasul păianjenului făcea raiduri, pregătindu-se să revină și să lanseze o altă salvă în biata *Sophronie* mutilată!

Fix atunci, cu un fel de lovitură ușoară și moale, nava noastră s-a izbit de pânzele urzelii care acoperea Larklight și catargele ei au rupt repede fâșiile. Mama a strigat:

– În casă, toată lumea! Haideți să intrăm în casă! Cred că „Abandonați vasul" e termenul potrivit.

– Adică să o părăsim pe bătrâna *Sophronia?* a urlat domnul Grindle. Niciodată!

– Dragă domnule Grindle, a explicat mama, care deja deschidea tambuchiul din față, dacă rămânem la bordul ei, Cei Dintâi ne vor face praf cu siguranță, dar dacă ne văd intrând în Larklight vor lăsa în pace *Sophronia* și ne vor urma înăuntru. Și acolo, poate vom avea șanse mai mari să-i învingem. Domnule Munkulus, fii drăguț și adu-l și pe bietul Sir Waverley cu noi.

Domnul Munkuls l-a dezlegat pe industriașul inconștient din hamacul său și a desfăcut legăturile porcilor plutitori din inelul lor de pe perete, și am urmat-o cu toții pe mama afară pe tambuchi și

de-a lungul plasei catargului. Cum era de așteptat, nava păianjenului a făcut cale-ntoarsă și câteva gloanțe au trecut pe lângă noi când am ajuns pe peretele de pânză. Dar Jack și ceilalți aveau hangerele scoase și imediat au făcut o cale de acces prin țesătură. Spre norocul nostru, *Sophronia* se izbise chiar deasupra intrării principale; ba chiar vârful catargului, perforând pânza, a trecut prin fereastra garderobei tatălui meu. A fost destul de ușor să coborâm și să deschidem ușa mare de la intrare pe care inconștienții ăia de păianjeni mult prea încrezători o lăsaseră descuiată!

Ne-am dus toți de-a dura pe coridor. Era întuneric și câteva fâșii lungi de pânză de păianjen fluturau pe acolo în curentul de la ușa deschisă, dar în rest arăta cam tot așa ca în ziua sosirii domnului Webster. Bucăți din servitorii automați pluteau pe sub tavan, iar porcii plutitori pe care i-am adus cu noi s-au repezit la ele simțind firimiturile și arătând ca niște baloane roz de petrecere cu sforile atârnând. Mi-am amintit ce a zis doctorul Ptarmigan despre Cei Dintâi că nu le place gravitația pământească și am bănuit că nu porniseră generatorul de gravitație pentru propriul confort.

– Și atunci unde sunt toți păianjenii? s-a întrebat domnul Munkulus, lăsându-l pe Sir Waverley Rain să plutească în voia sorții prin aer și scoțându-și hangerele.

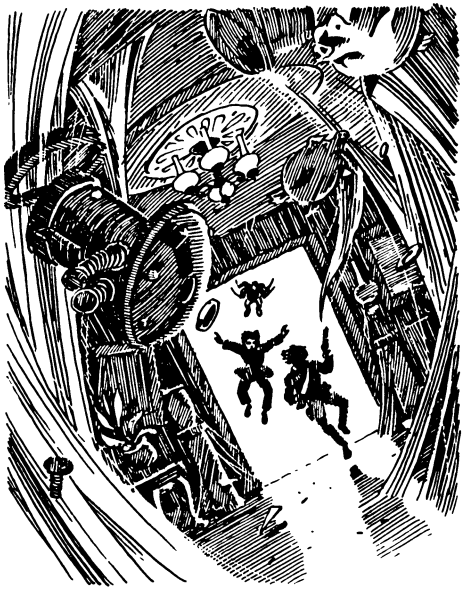

– Poate că nu mai sunt, a spus Jack. Au fost prea ocupați să tragă în stânga și-n dreapta prin sistem cu vasul ăla al lor. Presupun că au lăsat doar un echipaj scheletic să păzească locul până la găsirea cheii.

– Şi atunci unde sunt? a întrebat Nipper.

– Se ascund, a spus Grindle serios. Sunt campioni la de-a v-aţi ascunselea.

– Îşi aşteapă colegii ca să ne prindă pe toţi odată, cu siguranţă, a spus Jack, iar Yarg şi Squidley şi-au exprimat acordul cu o scânteiere de tentacule pâlpâitoare.

Mama s-a îndreptat spre locul unde plutea biata Ssillissa şi a încercat să-i oprească sângerarea.

– Vai, cât de fragilă eşti! am auzit-o murmurând cu tristeţe.

La auzul vocii ei, Ssil s-a trezit şi s-a mişcat gemând de durere din cauza rănilor. Faţa ei era o arătare de un violet-palid, nesănătos. S-a agăţat de mâna mamei şi a spus:

– Oh, doamnă Mumby, spuneţi-mi un lucru înainte să mor. Ştiţi cumva ce fel de fiinţă sssunt? Pentru că am ieşit dintr-un ou care plutea în ssspaţiu şi nimeni nu ştie cine l-a făcut. Aţi mai văzut pe cineva ca mine vreodată în vreuna dintre lumile pe care le-aţi creat?

Mama i-a zâmbit cu blândeţe şi a spus:

– Nu am mai văzut pe nimeni asemenea ţie, Ssillissa. Pe nici una dintre lumile Soarelui meu. Asta mă face să cred că trebuie să fi venit de pe o altă stea. Dar nu o să mori. O să te faci bine şi, într-o zi, sunt sigură că îţi vom găsi semenii.

– Oh, sssemenii mei sunt aici, a răspuns Ssil uitându-se în jur cu un zâmbet slab la camarazii ei, şi mai ales la Jack. Eram doar curioasssă, asta e tot...

A leşinat din nou în momentul în care motoarele navei păianjenilor au gemut tare şi grav, oprindu-se în faţa casei şi amintindu-ne în ce pericol ne aflam.

Mama i-a făcut semn lui Nipper să preia el munca de asistentă şi a luat o umbrelă care plutise din cuierul din capul scărilor.

– Hai, Art, a spus ea. Jack şi prietenii lui pot să ţină la distanţă creaturile acelea. Vom merge în inima casei.

Am luat-o de mână, după care ne-am propulsat împreună în jos pe scările de la Larklight. Nu eram sigur ce avea de gând, dar înainte

să apuc s-o întreb, ne-am trezit față în față cu un păianjen mare și foarte urât care se ascunsese în umbră la un etaj inferior, așa cum ne prevenise Jack.

– Grrrrr! a exclamat bruta (sau ceva de genul ăsta) și s-a întins spre noi cu ghearele din față. Mama a evitat cu dibăcie ghearele ascuțite și a zbughit-o repede între picioarele brutei unde a mânuit umbrela ca un spadasin, împungând și înghiontind creatura în zonele ei sensibile până când s-a retras, scheunând, într-o gură întunecată de aerisire.

– Ce nesuferit, s-a plâns mama, uitându-se la globulele de sânge de păianjen ce se roteau prin aer, împroșcând tavanul și absorbindu-se în covor. Imediat ce salvăm Sistemul Solar, Art, trebuie să renovăm casa.

Tocmai atunci, au început să răsune pe scări bubuitul pistoalelor și zăngănitul hangerelor împotriva ghearelor păianjenilor din hol, unde Jack și ceilalți încercau să țină piept grupului ce debarcase de pe vasul Celor Dintâi. Tot atunci am auzit șoapte și zgomot de picioare prin gura de aerisire. Probabil că păianjenul pe care îl rănise mama se dusese să caute ajutoare printre creaturile lăsate să păzească reședința noastră și acum se întorceau!

– Repede, a spus ea, trăgându-mă după ea. Spre motorul de gravitație!

Mi-am dat seama imediat ce avea de gând și, când picioarele albe ale unui alt păianjen au apărut din gura de aerisire, mama s-a întors cu umbrela ridicată și a strigat din răsputeri:

– *En garde!*

Am fugit atunci cât de repede am putut spre inima Larklight ținându-mă

de balustrade, țevi de gaz și conducte ce șerpuiau de-a lungul pereților până în camera boilerelor. După toate aventurile mele ciudate, locul acela bizar plin de curenți de aer misterioși și modele mereu schimbătoare pe podea mi se părea aproape primitor și am salutat masa imensă și antică a motorului gravitațional ca pe un vechi prieten. Atârnau prin jur multe fâșii de pânză și erau multe amprente de gheare de păianjen în praful de pe podea, dar nici un păianjen propriu-zis, slavă Domnului! Câteva panouri fuseseră îndepărtate, lăsând să se vadă mecanismele complicate ale vechii mașinării, dar nu le-am dat importanță, ci m-am grăbit la comenzile principale și am tras de manete cum făcusem de o sută de ori până atunci ca să pornesc din nou gravitația.

Numai că de data asta am setat cadranul în așa fel încât mașina zgomotoasă să producă de două ori și jumătate Gravitația Britanică Standard.

– Dacă pe Cei Dintâi nu îi deranjează gravitația de pe Pământ sau Marte, mi-am spus, căzând greoi pe podea, să-i văd cum se descurcă cu asta!

Pe măsură ce urcam înapoi scările ieșind din camera boilerelor am început să mă întreb dacă am fost destul de înțelept când am făcut asta. Să mergi la două și jumătate GBS te face să te simți ca și cum ai purta un costum de plumb, șosete de granit și un rucsac plin cu fier în spate în timp ce încerci să ții în echilibru o nicovală pe vârful capului. Când am ajuns în capul scărilor, îmi bătea inima și gâfâiam de parcă tocmai cucerisem Muntele Victoria. Dar acolo am fost răsplătit cu o imagine care m-a înviorat. Mama stătea triumfătoare peste cadavrul unui păianjen învins cu umbrela ei, în timp ce alți doi păreau să se fi rostogolit din gura de aerisire și acum zăceau în spasme și neajutorați pe podea, picioarele țepoase nefiind în stare să le susțină rapida creștere în greutate.

– Minunată treabă ai făcut, Art! a strigat mama legându-le repede picioarele cu bucăți de pânză și alergând apoi să mă sărute. (Gravitația suplimentară nu părea să o deranjeze deloc.) Am luat-o împreună

pe scări înspre hol. Sunetele de bătălie încetaseră și îl auzeam pe domnul Grindle cântând un cântec zgomotos de victorie, așa că nu ne-am mai temut pentru siguranța prietenilor noștri. Ăsta era un lucru bun din moment ce nicovala de pe capul meu devenea din ce în ce mai grea, iar mama trebuia să se oprească mereu să mă aștepte când îmi trăgeam respirația.

Tocmai în timpul unei astfel de pauze, cum stăteam noi pe palierul de sub scări, s-a întâmplat să mă uit în jur și să observ un maldăr de o formă ciudată ce pendula din tavan legat cu sfoară într-un colț. Am știut imediat ce era.

– Oh, Doamne! Am strigat! Oh, nu! Este bietul tata!

Mama a fugit la el și eu am urmat-o șchiopătând. Până să ajung și eu acolo, ea deja a dat la o parte îndeajuns de multă pânză ca să-i văd fața, care era foarte palidă și învinețită.

– Este...? am întrebat eu, dar nu am putut să mă adun să zic „viu": mi se părea că era prea mult ca să sper.

– Cred că da, a răspuns mama, mângâindu-i fața și îndreptându-i ochelarii. Fără îndoială că păianjenii s-au gândit că s-ar putea să aibă nevoie de el.

Apoi s-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat. Și fie pentru că ea era un Formator sau, pur și simplu, prin Puterea Dragostei, ca într-o poveste, veninul de păianjen a început să-și piardă efectul asupra lui și s-a mișcat, a murmurat ceva și a deschis un ochi.

– Amelia! a spus el. Aha! Deci ăsta e alt vis. Sau mai degrabă o halucinație produsă de veninul acelor ciudate *pseudoarahnide.* Trebuie să spun că acesta este mult mai plăcut decât celelalte.

– Edward, dragul meu, nu sunt o halucinație, i-a spus mama și i-a explicat, în timp ce-l ajuta să iasă din cămașa de forță de pânză, că nu a murit, ci pur și simplu a fost capturată și ținută prizonieră de Cei Dintâi. Bineînțeles că au început să se sărute și chestii de genul ăsta și să se alinte cu porecle stupide și altele asemenea care cred că nu erau chiar necesare. Mă mir că nu știu ei mai bine, că doar sunt adulți.

Oricum, am fost foarte ușurat când tata s-a simțit destul de puternic să se elibereze de îmbrățișările mamei și a venit să mă salute.

– Art! a spus el, luându-mă de mână. Mă bucur să văd că ești bine! M-am temut că bestiile alea – bine, nu o să spun de ce m-am temut. Sunt specimene fascinante, dar nu ai vrea să le lași pe lângă casă. Era unul care purta pălărie și, știi, m-a trezit să mă întrebe de o cheie... Nu, sigur a fost un vis și ăsta. Dar Myrtle unde e? Sper că ai avut grijă de ea, cum te-am rugat.

Nu am știut ce să spun. Știu că nu e bine să spui minciuni, dar m-am temut că dacă-i spun adevărul ar putea să-i vină rău.

Din fericire, mama a văzut în ce încurcătură mă aflam și mi-a sărit în ajutor.

– Mă tem că săraca Myrtle s-a rătăcit, a spus ea duios. Găsirea ei trebuie să fie următoarea noastră mișcare. Imediat ce suntem siguri că Cei Dintâi sunt învinși, o să-l rog pe Jack Havock să ne ducă pe Marte, locul unde a fost văzută ultima dată.

– Myrtle e pe Marte? a strigat bietul tata destul de șocat când am început să o urmăm pe mama pe scări spre hol. Și cine, mă rog, este Jack Havock?

– Este un tânăr foarte curajos și chipeș, a spus mama cu drag, și cred că s-a atașat sentimental de Myrtle.

– Dar nu e Myrtle cam mică pentru legături sentimentale? a întrebat tata supărat. Apoi s-a oprit pentru că ajunseserăm în hol și în fața ochilor ni se înfățișa o imagine devastatoare.

Păianjeni zăceau pe toată podeaua, unii morți pe spate, alții, turtiți de greutatea gravitației, agonizau. Și prietenii noștri pirați sufereau din cauza efectelor celor două și jumătate GBS, dar erau veseli stând pe lângă mobila din hol, pansându-și rănile și curățând lamele hangerelor. Jack s-a ridicat în picioare când l-a văzut pe tata și a dat din cap, cel mai respectuos gest pe care l-am văzut vreodată arătat celor mai în vârstă și superiori lui. Dar era stropit din cap până-n picioare de sângele păianjenilor și nu cred că i-a făcut o impresie prea bună tatălui meu. Tata s-a uitat la el și apoi la grupul de monștri tolăniți în hol și în sfârșit ochii i s-au luminat când a văzut-o pe Ssil, care zăcea pe podea, aproape de baza scărilor, gemând de ți se rupea inima, în timp de Nipper și Grindle încercau să o îngrijească.

– Biata creatură! a exclamat tata. Cărei specii aparține? Și ce Dumnezeu s-a petrecut aici?

– Nimeni nu știe ce este, domnule, a spus Nipper, ducându-și un clește la carapace în semn de respect.

– Și a fost aruncată în aer de o bombă a unui tun mare și murdar, cu tot respectul, a explicat Grindle. Ar fi rupt-o în două dacă nu erau fustele astea incredibil de groase pe care le poartă și care au protejat-o de cele mai rele efecte ale exploziei.

– Trebuie să o duceți de urgență în biroul meu! a strigat tata și cred că era destul de ușurat că avea un extraterestru rănit de îngrijit pentru că asta îl salva de la a face conversație cu Jack Havock.

Nipper a luat-o în brațe pe Ssil, iar el și Grindle au fugit după tata. Mama s-a întors spre Jack și a întrebat:

– Și domnul Webster?

Jack a dat din cap.

– Era mai puternic decât ăilalți, doamnă M. Gravitația asta era prea mare pentru el, dar totuși a reușit să ajungă la vasul lui țepos și a decolat cu el. Mă gândesc că s-o fi întors pe Saturn să-și lingă rănile și a scăpat.

O gângureală și o fluturare de tentacule aprins colorate ne-au făcut să ne uităm spre Squidley și Yarg, care îl supravegheaseră pe Sir

Waverley Rain. Industriașul se mișca, se încrunta și, până la urmă, deschise ochii. S-a uitat în jur și a țipat de frică la vederea Gemenilor cu Tentacule aplecându-se asupra lui cu grijă. L-au speriat atât de tare, că s-a rostogolit de pe masa din hol și a căzut cu putere pe podea, unde s-a văzut înconjurat de păianjeni morți și spintecați.

– Ajutor! Ajutor! a strigat el.

M-am târât cu greu prin gravitația mare până în dreptul lui și s-a potolit la vederea unui băiețel normal.

– Ce se întâmplă? a țipat el. Știți cine sunt eu? Cer să văd un reprezentant al Coroanei Britanice!

– E în regulă, Sir Waverley, l-am asigurat eu. (Era destul de nepoliticos, dar am fost răbdător cu el, cred că din cauză că mi-am amintit cum am tresărit eu când am fost scos din ulcica moliei și m-am văzut înconjurat de echipajul lui Jack.) Ați fost prizonierul păianjenilor și noi v-am salvat...

Tocmai mă întrebam dacă ar fi politicos să menționez că nu ar strica o recompensă când o expresie de oroare înfricoșătoare s-a așternut pe fizionomia lui Sir Waverly.

– Păianjenii! a țipat el apucându-mă destul de dureros de brațe. Trădătorul ăla de Ptarmigan! Regina! Imperiul! Trebuie să-i avertizăm de urgență!

– Nu vă temeți, Sir Waverley, a spus mama. Planul păianjenilor a eșuat. Larklight este în siguranță.

– Larklight? Ce naiba e Larklight? Cui îi pasă de Larklight? De Palatul meu de Cristal trebuie să ne facem griji! Nu știți ce intenționează să facă nechibzuitul ăla de Ptarmigan. Vrea să transforme toată

clădirea într-un fel de robot periculos! Repede, trebuie să ne grăbim la fabrica mea din Phobos și să oprim lucrul imediat.

– Sigur că da! a spus mama senină, luând această ultimă veste despre viclenia păianjenilor destul de în serios. Oricum aveam de gând să plecăm spre Marte.

Am dat din cap. Mama și Sir Waverley Rain fuseseră prizonieri inconștienți ai Celor Dintâi atât de mult, încât pierduseră noțiunea timpului. Am spus:

– Dar, mamă, este prea târziu! Nu mai putem opri construirea Palatului de Cristal!

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

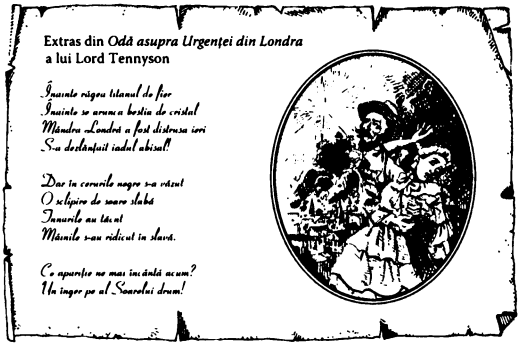
Extras din *Odă asupra Urgenței din Londra*
a lui Lord Tennyson
Înainte răgea titanul de fier
Înainte se arunca bestia de cristal
Mândra Londră a fost distrusă ieri
Sau dezlănțuit iadul alchimal!
Dar în cerurile negre s-a văzut
O sclipire de soare slabă
Inamicii au tăcut
Mâinile s-au ridicat în slavă.
Ce aparține ne mai încântă acum?
Un înger pe al Soarelui drum!

ÎN CARE SE ÎNTÂMPLĂ MULTE LUCRURI SENZAȚIONALE

Un lucru pot să spun despre mama: nu se lasă cu una, cu două. Majoritatea oamenilor, la aflarea veștii că un robot hain poate să calce Londra în picioare, distrugând inima Imperiului Britanic, ar fi înclinați să șovăie sau să tremure. Nu și mama. Presupun că atunci când ai miliarde de ani și ai ajutat Sistemul Solar să se nască și ai văzut specii întregi apărând și dispărând, înveți să privești aceste mici piedici în mod filozofic.

– Jack, dragă, spuse ea, întorcându-se spre el, cât timp ne-ar lua să ajungem la Londra pe nava aceea a ta?

Jack scutură din cap.

– Nu se poate, răspunse el. Lovitura aceea a păianjenilor ne-a distrus laboratorul alchimic. Va dura săptămâni ca s-o reparăm și numai Ssil știe s-o pună în mișcare...

– Foarte bine, spuse mama, de parcă asta era doar o supărare nesemnificativă. Sperasem, suspină ea, să păstrez secretul despre Larklight,

dar văd că nu există nici o altă soluție să terminăm o dată pentru totdeauna cu afacerea asta. Pune-ți oamenii să lege bine *Sophronia* de Larklight. Arthur, pot să te deranjez cu cheia aceea încă o dată?

Am băgat mâna în buzunarul cămășii, scoțând medalionul lui Myrtle și întinzându-i-l. Apoi, cu Jack lângă noi, și cu Sir Waverley urmându-ne, am coborât pe scara lungă, atenți să nu dăm peste porcii plutitori, care înotau cu greu la nivelul gleznelor noastre, doborâți de gravitație.

Când am ajuns în camera boilerelor, mama a deschis un panou pe care nu-l mai observasem până atunci, pe o parte a generatorului de gravitație, expunând privirii o gaură în formă de inimă, în care a fixat medalionul. Imediat, o aură albastră începu să strălucească. Motorul gravitațional începu să duduie, apoi sunetele se schimbară, trecând de la un zumzet la note muzicale grave, răscolitoare, ca vocea unei orgi uriașe de biserică. M-am apropiat și mai mult de Jack, care stătea lângă mine. Știam că mama nu ar fi permis ca vreunul dintre noi să pățească ceva, dar tot îmi era frică. Nu puteam să mă abțin; era de parcă fiecare fibră din corpul meu simțea că era ceva antic, puternic și nepământesc în acel sunet.

Iar acolo, în cotloanele îndepărtate ale camerei boilerelor, părți din motorul gravitațional care nu se mișcaseră niciodată și pe care le crezusem de mult ruginite începură să se miște, să se învârtă și să tremure, strălucind de lumină, și adăugând propriile note la cântecul care se auzea. Camera era uriașă, mult mai mare decât îmi imaginasem vreodată. Nici nu era de mirare că mi se păreau ciudați curenții de aer acolo. Brize adiau peste mine din mașinării cântătoare care păreau lungi de sute de kilometri. Iar pe podea, sub tălpile noastre,

plăcile acelea ciudate începură să-şi schimbe modelele tot mai repede şi am început să-mi imaginez că ar putea fi numere, scrise conform unui sistem care nu era englezesc şi că mişcările lor alcătuiau nişte formule enorme, complicate.

– Deci aşa călătoresc Formatorii prin Univers, mi-am spus.

Am avut un sentiment brusc de cădere şi am apucat mâna lui Jack.

Apoi, brusc, cântecul lui Larklight a început să se stingă, pălind gradual la un murmur, un suspin, un ecou. Lumina maşinăriilor ciudate s-a stins şi ea, şi ne-am trezit stând în aceeaşi cameră a boilerelor veche, înghesuită şi rece, uitându-ne la acelaşi motor gravitaţional vechi şi prăfuit.

– Ce e în neregulă cu el? întrebă Jack.

– Nimic nu e în neregulă, răspunse mama şi luă medalionul din gaură şi îl puse înapoi la gât.

– Dar n-a făcut nimic, m-am plâns eu.

– Ba chiar a făcut, spuse mama.

– Lumini colorate şi cântecele prosteşti, spuse Sir Waverley Rain furios. Am văzut efecte de scenă mai bune la Teatrul Drury Lane. Sincer, buna mea doamnă, nu avem timp de aceste diversiuni. Imperiul este în pericol.

– Veniţi să vedeţi, spuse mama.

Am început să urcăm scările şi, cum mergeam noi aşa, am observat că totuşi ceva se schimbase. Gravitaţia lui Larklight nu ne mai apăsa ca o mantie de plumb, ci se făcuse la loc cam ca cea britanică standard. În hol, domnul Munkulus şi Gemenii cu Tentacule erau ocupaţi să lege picioarele păianjenilor care supravieţuiseră, în caz că le trecea prin cap să profite de schimbarea de gravitaţie şi să ne atace din nou. În timp ce coboram scările, am văzut că pânzele care acoperiseră ferestrele până atunci erau rupte, iar o lumină galbenă, blândă şi palidă îşi făcea loc prin sticla prăfuită.

Am alergat jos în hol şi am deschis uşa de la intrare. Nu mi-a venit să cred ce am văzut în faţa ochilor după ce am dat la o parte câteva

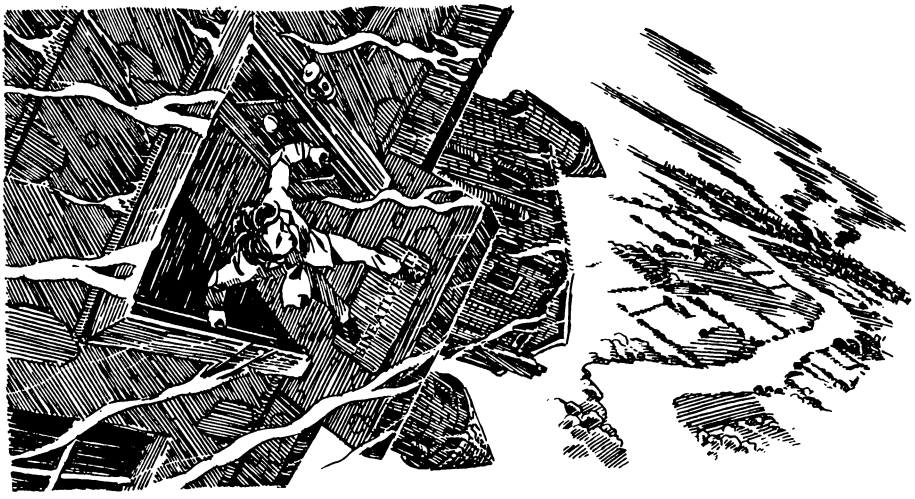

fâșii rupte de pânză de păianjen și am pășit pe platforma de afară. Cerul de deasupra noastră era albastru, pătat de nori albi și pufoși ca penele. Soarele, filtrat de această atmosferă pașnică, arunca niște raze la fel de blânde și aurii ca vinul de soc. Sub mine, Pământul verde se rotunjea în ceață, iar un fluviu de argint, pe care l-am ghicit imediat ca fiind Tamisa, șerpuia prin inima unei metropole întinse.

Uitându-mă înapoi, mie se pare aiurea într-un fel că am stat jos în camera boilerelor și n-am avut șansa să mă uit pe fereastră, în timp ce am parcurs treizeci de mii de kilometri de spațiu în doar câteva secunde. Sau păcat că nu eram la sol, să fiu martor la apariția neașteptată a lui Larklight deasupra Londrei. S-a spus că a venit cu un fulger de lumină și cu un sunet asurzitor de tunet, spre surprinderea celor de pe Pământ.[1]

Dar chiar dacă am pierdut călătoria, *sosirea* a fost glorioasă. Să deschid ușa și să pășesc afară cu pământul Angliei sub picioare... Ei, n-aș fi schimbat *asta* pentru nimic în lume.

---

[1] Unii pretind că au văzut aripi misterioase de lumină aurie, țâșnind din casa venită din spațiu. Poetul laureat le menționează în *Odă asupra Urgenței din Londra,* acolo unde scrie: „Ce apariție ne mai încântă acum?/Un înger pe al Soarelui drum!" Dar el se ascundea sub o cutie veche de tinichea în grădinile din Hyde Park și n-avea cum să vadă cu ochii lui, așa că să ne mai lase cu prostiile.

Desigur, n-a durat mult până mi s-au alăturat ceilalți: domnul Munkulus, Jack, mama, Gemenii cu Tentacule, Sir Waverley, Grindle și Nipper. Până și tata a ieșit puțin să ne spună că Ssillissa era în afara oricărui pericol și dormea liniștită și puteam oare să-i spunem ce se întâmpla? Avea o față șocată când s-a uitat peste balustradă și a văzut Londra dedesubt.

Până atunci, noi, ceilalți, observaserăm că nu era totul chiar în regulă în capitala Angliei. Departe, la vest de noi, coloane dense de fum se înălțau la cer. Clopotele Catedralei St Paul și ale altor catedrale băteau întruna și nu păreau dangăte de bucurie, ci sunau ca și cum ar fi avertizat Londra de un pericol îngrozitor și ar fi implorat ajutorul lui Dumnezeu. Străzile de sub noi arătau ca râurile ieșite din matcă, numai că în loc de apă pe ele curgeau mulțimi de oameni înfricoșați, toți încercând să fugă din orașul atacat.

Iar acolo! O, uite! Tot spre vest, printre pâlcurile de copaci verzi, unde fumul era cel mai puternic!...

Un picior strâmb de metal sclipi în lumina Soarelui, apoi altul.

Până atunci nu încercasem să-mi imaginez cum ar arăta Palatul de Cristal al lui Sir Waverley dacă s-ar ridica și ar pleca la plimbare. Dar acolo era în toată gloria lui – un păianjen cât Catedrala St Paul de mare. Le-am arătat monstrul și celorlalți și chiar cum priveam, s-a ridicat și a lovit o navă spațială aflată în zbor.

– Cred că trebuie să facem ceva în legătură cu asta, spuse mama cu o voce calmă.

– Dar *ce*, Emily? Ce *putem* face? țipă tata, uitându-se cu oroare la creatura care tocmai demola o clădire înaltă de pe strada Mayfair.

– Nu putem face nimic, spuse Jack Havock sumbru. Eu nu-mi risc pielea într-o luptă cu creatura aia și nici n-o să le cer oamenilor mei să facă asta.

– Dar imperiul? strigă Sir Waverley.

– Nu dau doi bani pe Imperiul vostru, spuse Jack. Eu sunt îngrijorat pentru Myrtle. În loc să stăm aici, holbându-ne la mașinăria aia, mai bine am pleca spre Marte s-o găsim.

– Atunci voi vedea ce pot face fără tine, Jack, spuse mama.

În parcul St James, norișori de fum se ridicau dintr-o baterie de tunuri. Larklight pluti înspre ele, trecu de Coram's Fields, parcul pentru copii, și peste acoperișurile caselor din cartierul Bloomsbury, ca un imens balon cu aer cald. Am planat peste Institutul Regal pentru Studierea Extratereștrilor, atât de jos, că, dacă Jack ar fi vrut să arunce o piatră pe hornurile vechii lui case, ar fi putut s-o facă, dar era prea bosumflat, așa că nu i-am sugerat asta. Nu aveam nici o idee cu privire la puterea care controla casa în zborul ei straniu, dar, mai târziu, gândindu-mă la cele întâmplate, mi-am amintit că mama se încrunta, pipăind medalionul lui Myrtle, pe care îl purta în jurul gâtului, și m-am întrebat dacă nu cumva ea controla Larklight cu ajutorul acelei chei ciudate.

Păianjenul automat nu a observat apropierea lui Larklight, iar dacă a observat-o, nu i-a păsat. Era prea ocupat să dărâme Palatul Buckingham, exact cum ar distruge un băiat mai mare castelele de nisip construite la mare de copiii mici. Larklight se opri deasupra bateriilor de tunuri din parcul St James, iar mama fugi înăuntru de unde aduse o legăturică de frânghii și bare de lemn, care se dovedi a fi o scară de frânghie. Legă un capăt de balustrada balconului și îl lăsă pe celălalt să cadă, jos, tot mai jos, până atinse iarba. Oamenii strânși în spatele tunurilor se uitau în sus și căscau gura la noi în timp ce coboram, mai întâi mama, apoi tata, apoi eu și, spre surpriza

mea, domnul Munkulus și restul echipajului. Jack striga la ei să urce înapoi, dar ei și-au scuturat capetele ori s-au făcut că nu-l aud, toți cu excepția domnului Munkulus, care a spus:

– E de lucru aici, căpitane Jack, și o să ajutăm dacă putem.

Jack se uită jos înspre el, speriat și un pic rănit, cred, de nesupunerea lui. Apoi spuse:

– Mă duc să văd ce face Ssil! și păși înăuntru.

O, ce se mai mișca scara, cum coboram din lumina Soarelui în ceața deasă de fum de tunuri! Și cum bubuiau tunurile și cum trosnea și se spărgea zidăria, în timp ce păianjenul automat, ignorând atacul, călca în picioare casa din Londra a ducelui de Wellington, nr. 1, colț cu Hyde Park!

Prima persoană pe care am văzut-o când am sărit pe iarbă a fost chiar ducele, pe care l-am recunoscut după nasul coroiat. Stătea în spatele tunurilor țăcănitoare și părea tare furios că locuința îi era călcată în picioare. Își agita bastonul înspre noi și ne acuză de tot felul de lucruri îngrozitoare – că suntem anarhiști și extratereștri, și spioni francezi și nu mai știu câte. Din fericire, deși striga încontinuu la soldați să ne pună în lanțuri, aceștia erau prea ocupați să țintească și să tragă cu tunurile sau să-și struneasscă propriii cai, care mă tem că se speriaseră foarte tare de apariția bruscă a unei case mari la câțiva metri deasupra vârfurilor copacilor.

În timp ce mama încerca să-l calmeze pe duce, un alt individ veni șchiopătând din perdeaua de fum de la vest de parc. Acesta purta haine civile și avea o mustață ciudată, iar piciorul drept îi

era bandajat cu bucăți sfâșiate de pânză, îmbibată de sânge. Se sprijinea de brațul unei frumoase doamne marțiene.

– Este în regulă, Excelența Voastră, spuse el, apropiindu-se de duce. Sunt Burton de la Serviciile Secrete și îi cunosc pe acești oameni.

Ducele s-a potolit, bombănind.

Apoi, spre mirarea mea, străinul s-a întors spre mine și a spus:

– Art Mumby, presupun?

– Da, domnule, am răspuns eu. Iar aceștia sunt mama și tata.

Străinul încercă să facă o plecăciune, dar aproape se prăbuși, iar însoțitoarea lui îl făcu să se întindă pe iarbă, în timp ce încerca să-i mai aranjeze improvizația de bandaj. Bănuiesc că piciorul lui era într-o stare foarte gravă, dar suporta durerea cu bărbăție. Ne spuse:

– Sunt foarte încântat să văd că mai sunteți în viață. Fiica dumneavoastră, Myrtle, mi-a dat de înțeles că ați pierit cu toții în mod groaznic, în urma intrigilor acestor păianjeni animalici.

– Ați văzut-o pe Myrtle? întrebă tata.

– A călătorit cu noi de pe planeta Marte, ne spuse domnul Burton. Am fost separați când a început nebunia asta. Dar sunt sigur că este bine.

– Cum puteți fi sigur? am țipat eu. Cum puteți fi sigur de ceva pe câmpul acesta de bătălie? Unde este? Unde ați văzut-o ultima oară?

Mama m-a apucat de braț și mi-a spus:

– Nu-ți fie teamă, Art! Dacă Myrtle are vreun pic de minte[1], se va ascunde pe undeva; trebuie să oprim distrugerile robotului și apoi începem s-o căutăm.

Între timp, domnul Burton și-a îndreptat privirea în sus spre lumina Soarelui, filtrată prin fumul de arme, și s-a uitat la casa care atârna deasupra lui.

– Să înțeleg că asta este Larklight? Am bănuit că e ceva special la ea când mi-a povestit Myrtle cât s-au chinuit prietenii noștri artropozi să

[1] Ceea ce e un mare „dacă", dacă mă întrebați pe mine, dar nimeni n-a făcut-o, așa că mi-am ținut gura politicos.

facă rost de cheia ei. Mi-aș dori foarte mult să știu cum ați reușit s-o aduceți aici cu așa o viteză.

– Are un motor de origine nepământeană, spuse mama prudent, deși, luându-mă după scânteia din ochii ei, mi-am dat seama că îl plăcea pe acest domn și se simțea înclinată să aibă încredere în el. Cred că funcționează pe baza unui aranjament de câmpuri gravitaționale formatate.

Domnul Burton a dat din cap gânditor, s-a uitat în spate la palatul turbat care tocmai zdrobise sub călcâi poarta Marble Arch și a spus:

– Mă întreb dacă aceste câmpuri gravitaționale nu ar putea fi folosite să terminăm cu jocurile Palatului de Cristal. Pare enervant de impenetrabil pentru salvele și gloanțele noastre.

– Vai, nu, spuse mama, ar fi prea periculos. Mașinăriile din Larklight au fost concepute să manevreze planete și Luni, nu să strivească păianjeni. Am riscat să rup draga noastră Lună în jumătate când le-am folosit ca să ajungem aici. Dacă le-aș dezlănțui asupra Hyde Park, ar produce un adevărat dezastru.

Domnul Burton era grav. Tata își frământa mâinile și întreba dacă a încercat cineva să stea de vorbă cu Palatul de Cristal și dacă n-ar fi mai bine să discute decât să tragă cu tunurile.

Grindle se uită în sus, cu capul întors într-o parte și urechea ciulită, și întrebă:

– Ce-i asta?

O clipă mai târziu l-am auzit și noi: sunetul motoarelor alchimice. Peste acoperișuri venea cu repeziciune o navă spațială. Era o navă pe care o știam cu toții: țepoasă ca o castană în coajă și neagră ca smoala, încă fumegând de la viteza cu care traversase atmosfera Pământului.

Oamenii de la tunuri nu mai trăgeau și priveau în sus la nava care ateriza pe iarba din apropiere. Mulțimea din spatele lor se răsise, căci unii dintre spectatori observaseră că tunurile nu aveau nici un efect, așa că se hotărâseră să plece înainte ca Palatul de Cristal să-i calce în picioare, dar, cei care rămăseseră arătau cu degetul și vociferau la

nava nepământeană care se oprise pe un petic de iarbă arsă, nu departe de noi, și pe-al cărei flanc se deschisese o trapă.

Mă așteptasem să văd păianjeni ieșind, dar în schimb apăru o formă umană, îmbrăcată elegant în haine țesute din pânză de păianjen. Aproape că uitasem de doctorul Ptarmigan. Își ridică mâinile, în semn de armistițiu, și veni spre noi, traversând parcul.

– Bună ziua tuturor, salută el, înclinându-se în fața mamei, adăugă: Bună ziua, doamnă Mumby. Mă aflam sus pe orbită privind distracția de aici, când am văzut casa dumneavoastră sosind. Ce surpriză! Aproape renunțasem la speranța de a mai pune mâna pe ea, după ce i-ați învins pe domnul Webster și pe tovarășii lui, dar acum dumneavoastră mi-ați adus-o la nas, ca un cadou de bun-venit acasă. Ce drăguț din partea dumneavoastră!

– Nu veți avea Larklight niciodată, spuse mama, calm, dar amenințător.

– Vom vedea ce au de spus despre asta domnii de acolo, chicoti doctorul Ptarmigan.

Își ridică vocea, adresându-se oamenilor de la tunuri, ducelui și armatei lui, care stăteau în spatele lor.

– Sunt doctorul Ptarmigan de la Institutul Regal pentru Studierea Extratereștrilor. Eu am construit robotul care vă calcă orașul în

picioare. Pot să-l opresc. Într-o clipă dacă doriți. Dar există un preț pe care trebuie să-l plătiți. Vreau *aia*.

Arătă cu o mână slăbănoagă spre Larklight, care atârna deasupra norilor de fum. Unii dintre tunari se uitară în sus, dar ducele se sprijini în baston și îl privi pe doctorul Ptarmigan cu seriozitate.

– Nu-l ascultați, am strigat eu. E în cârdășie cu păianjenii care au construit robotul! Vrea să distrugă Sistemul Solar și va folosi Larklight să facă asta dacă îl lăsați.

Doctorul Ptarmigan râse.

– O, ce prostii, spuse el. Dragă Art, povestea aia lacrimogenă pe care ți-am spus-o pe Inelele lui Saturn era mai mult de dragul domnului Webster. I-am lăsat pe Cei Dintâi să creadă că sunt de partea lor, dar, de fapt, n-am mai mult timp pentru imperiul lor decât am pentru al vostru. Am avut nevoie de ei doar cât să-mi pun planul în aplicare. Ce altă rasă mai putea să-mi ofere o navă spațială și luptători dornici, și tot ajutorul de care am avut nevoie ca să fac toate lucrurile astea să se întâmple? Nu, nu doresc să distrug lumile; vreau doar să le stăpânesc. Cu Larklight sub comanda mea și dispozitive ca acesta să-mi îndeplinească dorințele (flutură cu mâna înspre Palatul de Cristal care se furișase în apropiere în timp ce vorbea, iar acum se înălța în liniște peste ruinele Palatului Buckingham, de parcă l-ar fi ascultat) nu va mai fi *nimic* ce eu să nu pot face! Atât oamenii, cât și păianjenii vor fi sclavii mei!

– Bietul individ e nebun de legat, spuse ducele de Wellington supărat.

– Fie cum vreți voi! țipă doctorul Ptarmigan.

Apoi totul s-a întâmplat atât de repede că nu sunt sigur cum a reușit, dar cumva s-a întins spre mine și m-a apucat de guler, târându-mă lângă el, apoi s-a scotocit prin buzunarele de pânză de păianjen și a scos un pistol. Mi-a înfipt țeava rece și tare sub bărbie și m-a ținut așa, spunând:

– Dați-mi cheia, doamnă Mumby! Dă-mi cheia, vrăjitoare formatoare ce ești, sau băiatul moare!

– Vai, Art! strigă mama. Vai, Art!

Își încleștă degetele pe medalionul de la gât, în timp ce lacrimile îi alunecau pe obraji. Trebuie să fi fost agonizant pentru ea să aibă atâta putere în mâini, și totuși să fie fără putere. Căci ce puteau să facă toate motoarele și dispozitivele de pe Larklight împotriva unui pistol mic din mâna unui nebun?

Mama își duse mâinile la ceafă și desfăcu încuietoarea lănțișorului medalionului. Începu să meargă, ținându-l în mâna întinsă. L-am simțit pe doctorul Ptarmigan tremurând de plăcere pură în fața victoriei și speram că încântarea nu-l va face să apese din greșeală mai tare pe trăgaci.

– Nu i-l da, mamă! am reușit să spun.

Nu că aveam chef să fiu împușcat, dar nici să văd tot Sistemul Solar sub stăpânirea excentricului doctor Ptarmigan din cauza mea.

– Nu luați o decizie pripită, doamnă, o avertiză domnul Burton.

– E ușor să vorbești când nu e viața fiului tău în joc, se răsti tata la el.

– Împușcați-i! strigă ducele de Wellington, pierzându-și răbdarea cu noi toți. Împușcați-i pe toți, la naiba!

Dar nimeni nu-l asculta. Mama și cu mine stăteam între doctorul Ptarmigan și soldații și nimeni nu voia să împuște o femeie sau un băiat. Mama înainta încet spre noi, cu medalionul scânteind în mână și cu ochii ei gri fixați pe fața doctorului Ptarmigan, de parcă încerca

să-l hipnotizeze. Sau (am realizat brusc) *de parcă încerca să îi distragă atenția de la ceva care se întâmpla în spatele lui...*

Cu un strigăt sălbatic, pirateresc, Jack Havock se aruncă asupra doctorului dement de deasupra. Uitându-se în jos de la ferestrele casei, văzuse ce se întâmplă și nu avusese inima să ne lase să murim. Venise să mă salveze! Nu a avut timp să coboare încet pe scara de frânghie, așa că, desigur, sărise. Dar deasupra capului, ca să-i ușureze coborârea, zburau toți porcii plutitori ai *Sophroniei* într-un nor guițător. Jack se ținea strâns de capătul sforilor, ca un vânzător cu un snop mare de baloane roz, și îi lăsa pe porci să-l susțină.

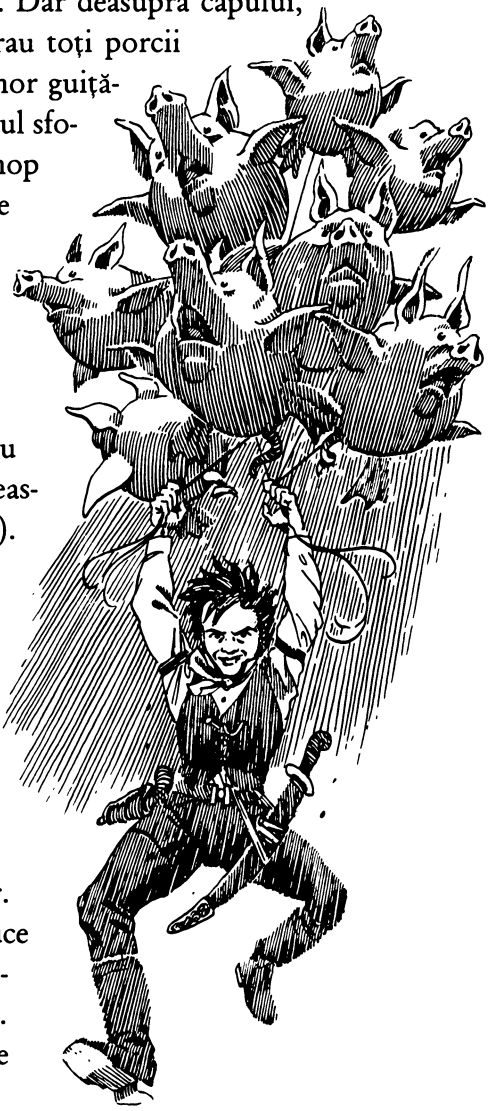

Picioarele îi fâlfâiră, lovind pistolul doctorului Ptarmigan, astfel că atunci când s-a descărcat – bang! – nu a rănit pe nimeni (deși mai târziu am descoperit că spărsese o fereastră de la subsolul lui Larklight). Doctorul Ptarmigan urlă de furie și încercă să îndrepte arma spre Jack, dar acesta a fost mai rapid. A dat drumul la sfori și a aterizat pe pământ. Ptarmigan încercă să-l țintească, dar turma înfricoșată de porci năvăli peste el, șfichiuindu-i fața cu capetele sforilor. Scăpă pistolul, iar înainte să apuce să-l ridice, Jack era deja în picioare. Tovarășii lui îl încurajau. Un upercut rapid îl trimise pe

Ptarmigan pe spate, împleticindu-se, și cum se împleticea el așa, o siluetă imensă albă se repezi la el din fumul dens...

Uitasem de domnul Webster. Îmi imaginasem că era prins la bordul navei lui, învins de gravitația de pe Pământ. Dar domnul Webster era făcut dintr-un material mai puternic decât ceilalți. Chiar și sub greutatea a două grade și jumătate de gravitație standard britanică el tot a reușit să se târască afară din Larklight, iar acum era destul de puternic în gravitația de pe Pământ ca să se răzbune pe ticălosul care îl escrocase.

– Totul de dragul meu, nu? lătră el, înhățându-l pe doctorul Ptarmigan în gheare și scuturându-l. Păianjenii o să fie și ei sclavii tăi, zici tu? (Probabil auzise tot ce ne spusese doctorul Ptarmigan și nu era prea încântat să afle că a fost doar un pion în jocul doctorului nebun.) Aveai nevoie de noi doar ca să-ți pui planurile în mișcare, ha? țipă el, aruncându-l pe amărâtul și plângăciosul de Ptarmigan în iarbă și ridicând o gheară ascuțită asupra lui, ca sabia lui Damocles, gata să-l străpungă.

Dar, spre uimirea tuturor, Jack se aruncă între picioarele păianjenului, îl apucă pe doctorul Ptarmigan de un picior și îl trase deoparte, înainte ca gheara să coboare asupra lui. Iar Grindle, domnul Munkulus și cu mine am început să urlăm și să țipăm, și să ne agităm hangerele, iar Gemenii cu Tentacule trosneau atât de luminos și te fioros, că domnul Webster s-a speriat și a pierdut șansa de a-i trage în țeapă pe Jack și pe Ptarmigan.

Jack veni lângă mine, gâfâind și târându-l pe doctorul Ptarmigan după el, care arăta la fel de palid ca pâinea necoaptă și tremurând ca piftia.

– Trebuia să-l ajut, spuse Jack. A fost bun cu mine când eram mic.

Între timp, domnul Webster își revenise. Se ridică în picioare în toată înălțimea lui, tronând peste noi pe picioarele lungi din spate, cu ochii și ghearele sclipindu-i. Se întoarse spre partea de vest a parcului, unde robotul din Palatul de Cristal se oprise pentru o clipă din distrus, și strigă la el în limba lor zdrăngănitoare, fără îndoială

spunându-i că niște oameni obraznici și niște extratereștri la fel de nesimțiți îl așteptau acolo, ca să fie zdrobiți. Robotul răspunse imediat, ridicându-și picioarele uriașe de fier forjat unul câte unul și gonind spre noi, cu un mers galopat strâmb și clătinat, ca de om beat, de parcă era înnebunit de gândul că o să ne omoare. Când pământul începu să se cutremure sub picioarele noastre la apropierea bestiei, domnul Webster se întoarse și ne trecu pe toți în revistă, piratii spațiali care urlau, tunarii care își îndreptau frenetic armele spre el, mama și tata strângându-se în brațe în umbra lui Larklight, și spuse îngâmfat:

– Ne-ați învins pentru moment, dar Cei Dintâi vor triumfa în cele din urmă! Victoria voastră este temporară și nici unul dintre voi nu va trăi să se bucure de ea.

Numai că am trăit, bineînțeles. Căci chiar în acel moment, valurile de fum de deasupra noastră de despărțire și peste domnul Webster se lăsă piciorul uriaș de fier al Palatului de Cristal. Se uită în sus în timp ce cobora asupra lui și văzu greutatea imensă lăsându-se asupra lui și țipă:

– O, fiți... care s-ar fi dovedit un cuvânt foarte urât, dacă ar fi avut timp să-l rostească.

S-a auzit un pleosc puternic când talpa de fier a terciuit păianjenul și apoi, liniște. Ne holbam cu toții la structura masivă a păianjenului mecanic, care trona deasupra noastră. Nu părea să aibă intenția de a se mai mișca. Apoi am observat o ușiță deschizându-se din burta lui. O ființă umană, mică și zdrențăroasă ieși de acolo și începu să coboare spre noi, cățărându-se cu stângăcie pe unul din picioarele nemișcate.

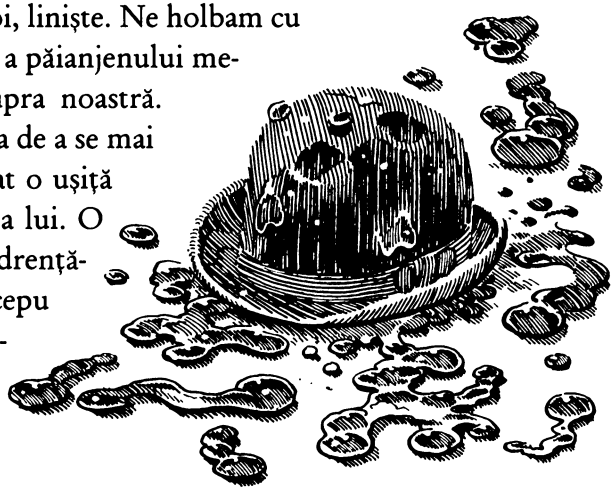

– E Myrtle! am strigat eu.

– Myrtle? gâfâi Jack, care bineînțeles încă o credea pe Marte.

– Domnul cu favoriții ciudați a adus-o aici, i-am sărit eu în ajutor cu o explicație, dar Jack nu părea să asculte. Nu îi păsa cum ajunsese Myrtle acolo, era doar bucuros că venise.

– Vai, o să cadă și o să-și rupă gâtul! exclamă tata.

– Nu, Myrtle, spuse Jack Havock, zâmbind la tăria de caracter a surorii mele. Poate suporta mai mult decât vă imaginați.

Cu toate astea, mama atinse cheia pe care încă o mai ținea în mână, iar Larklight începu să se miște din nou, încet ca un nor de vară, până ajunse aproape de palatul-păianjen nemișcat, iar Myrtle a putut să se întindă și să apuce scara mobilă de frânghie, pe care se cățără până jos la noi.

– Asta e fetișcana nebună care s-a așezat pe Maiestatea Sa! tună ducele de Wellington, arătând la ea cu bastonul pe măsură ce Myrtle se apropia de pământ. Pentru Dumnezeu, deci ea a fost cea care a controlat palatul de la început.

– Nu, nu! am strigat eu, sigur că trebuie să existe o altă explicație, pentru

că știam că sora mea nu e genul de fată care calcă intenționat pe monumente publice.

Cred că ducele m-ar fi ignorat, dar, din fericire, domnul Burton mi-a luat apărarea și a spus:

– Cred că palatul a fost controlat de o versiune la scară mai redusă a păianjenului monstruos pe care tocmai l-am văzut zdrobit; o bestie nu mai mare decât mâna ta, crescută special ca să opereze în gravitația britanică standard. Aș fi încercat chiar eu să ajung acolo, dar se pare că această curajoasă domnișoară mi-a luat-o înainte...

Iar Myrtle, sărind jos pe iarbă, spuse:

– Vai, dragă domnule Burton, mă bucur atât de tare să văd că nu ați fost călcat de păianjen! Aveați dreptate; *era* un păianjen oribil minuscul înăuntru, exact ca acela care îl manevra pe falsul Sir Waverley. L-am zdrobit cu un exemplar din ziarul *Times* făcut sul. Apoi, când mă uitam în jos și mă întrebam cum să mă dau jos de acolo, l-am văzut pe îngrozitorul domn Webster amenințându-mă. Nici nu știu cum am reușit să conduc robotul spre el și să-l omor; presupun că disperarea m-a ajutat să mă concentrez. Cu siguranță, n-aș mai putea face asta încă o dată. Este o ocupație foarte nepotrivită pentru o tânără domnișoară...

Apoi s-a uitat peste umărul domnului Burton și a fost uimită să mă vadă, și mai uimită să-l vadă pe tata și mult mai uimită s-o vadă pe mama stând acolo, astfel că au urmat o groază de îmbrățișări și explicații grăbite, și era foarte ciudat într-adevăr că noi o crezusem pe ea și ea ne crezuse la fel pe noi, plecați de pe lumea aceasta. Iar între timp, vestea că sora mea a salvat lumea s-a răspândit printre oamenii din parc și artileriștii au început să cânte în cor *Mulți ani trăiască!* și să strige „Uraaa!" și să-și arunce caschetele în aer, și într-un final, Myrtle și-a îndreptat atenția spre Jack Havock, care stătea timid deoparte cu echipajul în spatele lui, privind reîntâlnirea noastră.

– O, Jack! spuse ea.

– O, Myrtle! spuse el.

Și nu am cuvinte să vă povestesc ce s-a întâmplat apoi. E un lucru să scrii despre păianjeni uriași și molii mâncătoare de oameni, dar sunt unele scene care întorc stomacul pe dos chiar și celui mai viteaz băiat, iar felul lacrimogen în care Jack și sora mea au alergat să se îmbrățișeze și să se sărute e una dintre acestea.

EPILOG

Iar acum, că povestea mea e pe sfârșite (cum spun autorii adevărați), nu-mi mai rămâne decât să vă povestesc ce s-a mai întâmplat după aceea.

Au trecut câteva săptămâni de la întâmplările din Hyde Park. Au început deja curățarea și reconstrucția Londrei și multe rugăciuni au fost înălțate Providenței, care a permis surorii mele să oprească Palatul de Cristal înainte să distrugă toată capitala, și care s-a asigurat că nimeni n-a fost grav rănit în timpul catastrofei. (Regina și prințul Albert, pentru care Myrtle era extrem de îngrijorată, au fost găsiți ascunzându-se sub o barcă răsturnată pe o insuliță din Serpentine.)

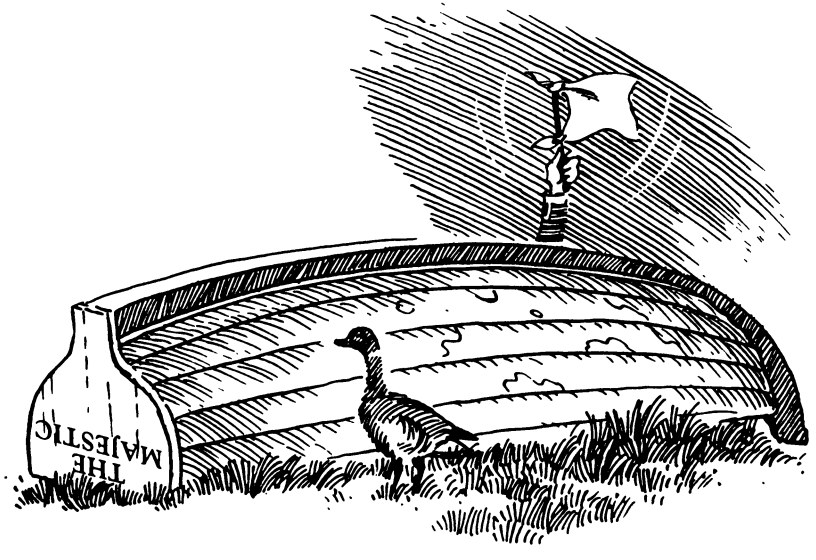

Larklight s-a întors pe orbita singuratică, la nord de Lună. Nu a ajuns aici într-o secundă, pe aripi mistice de lumină, ci, încet, trasă de remorchere spațiale, care au fost împrumutate de la Corporația Londoneză, ca mod de a ne mulțumi pentru că salvasem orașul. Niciodată nu se va mai aventura în eter cu o asemenea viteză și o asemenea nepăsare față de legile fizicii, pentru că mama i-a rugat pe tovarășii lui Jack să o ajute să dezmembreze mașinăriile ciudate ale Formatorilor din camera boilerelor, iar Sir Waverley Rain (care e un domn foarte drăguț dacă ajungi să-l cunoști) a fost de acord să le topească în furnalele uneia din fabricile lui din nordul țării.

Toată lumea a fost tristă să vadă secretele lor încredințate focului, dar mama nu a vrut să le asculte argumentele.

– Acum că lumea știe că există o asemenea putere, a spus ea, nu vom mai dormi liniștiți niciodată. Întotdeauna va fi cineva care va vrea să pună mâna pe Larklight și s-o folosească pentru propriile scopuri egoiste – păianjeni sau anarhiști, sau agenți ai țarului. Așa că voi distruge mașinăriile alea vechi pentru totdeauna, iar Larklight va fi din nou doar o casă.

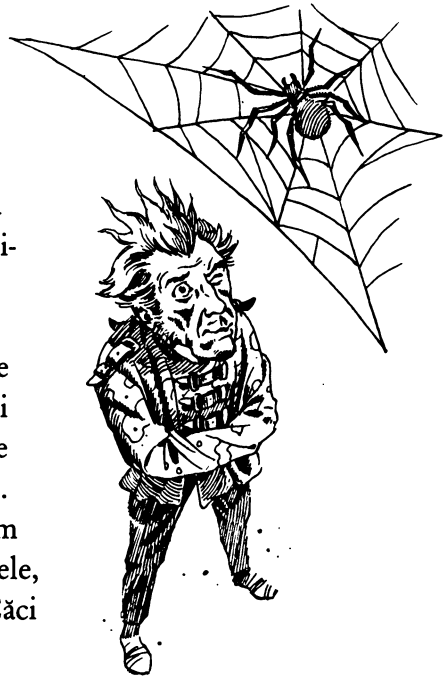

Dar bineînțeles că Larklight nu va fi niciodată *doar* o casă. Este căminul nostru. Avem un generator de gravitație nou acum, ultimul model patentat al companiei Trevithick, de asemenea un rând întreg din cei mai buni servitori automați produși de Rain & Co., dăruiți de Sir Waverley. Și reparăm acoperișurile și înlocuim covoarele vechi, și redecorăm camerele, și facem tot felul de îmbunătățiri. Căci suntem destul de bogați acum.

Vă amintiți că mai mulți păianjeni de pe nava domnului Webster au rămas în urmă la Larklight, scoși din luptă de gravitația noastră, dar încă în viață. Tata a fost ales de Institutul Regal pentru Studierea Extratereștrilor să efectueze un studiu asupra lor și va primi o bursă foarte generoasă pentru asta. El îi numește *Tegenaria saturnia*, și speră că studiile lui ne vor permite într-o zi să facem pace cu rasa lor ciudată. Dar deocamdată, vom rămâne foarte circumspecți cu privire la Cei Dintâi.

Cât despre doctorul Ptarmigan, el a fost închis în sanatoriul pentru criminali nebuni, aflat pe o insulă izolată dintr-un lac scoțian. Acolo, în detenție, sperăm că va ajunge să se căiască pentru greșelile făcute.

Jack și echipajul lui vor rămâne la Larklight pentru o perioadă, până termină de reparat *Sophronia*. Când s-a aflat cine erau, a fost scandal mare. Domnii din Parlament s-au ridicat să ceară arestarea lor pentru piraterie. Proprietarii *Sophroniei* au insistat să le fie returnată nava. Sir Launcelot Sprigg a anunțat că-i va da în judecată pentru daune, căci talmeș-balmeșul pe care îl provocase Jack când a fugit cu prietenii lui din Russell Square a dus la concedierea lui Sir Launcelot și la transformarea lui în subiect de caricaturi satirice și cântece populare de musicaluri.

Dar domnul Burton (care e Sir Richard Burton acum, în urma muncii lui deosebite de pe Marte) i-a calmat pe toți. A arătat că Jack și echipajul lui, în ciuda părerii tuturor, nu răniseră pe nimeni. Le-a reamintit că *Sophronia* se îndrepta spre atelierul de casare când a furat-o Jack. I-a spus lui Sir Launcelot să nu fie așa un nenorocit. Și apoi l-a luat pe Jack deoparte și i-a sugerat să se gândească dacă n-ar vrea să rămână în continuare căpitanul *Sophroniei*, dar să lucreze pentru el ca agent al serviciilor secrete.

– Căci omenirea se întinde tot mai departe, Jack, i-a spus Sir Richard, și cine știe ce pericole și amenințări vom mai întâlni în sălbăticiile spațiului, pe care tu și echipajul tău ne-ați putea ajuta să le contracarăm?

La început lui Jack nu prea i-a convenit. Avea un spirit rebel și întotdeauna se considerase dușmanul Imperiului Britanic, așa că i s-a părut cam ciudat că i se ceruse să-l servească. Dar a înțeles până la urmă că nu e în interesul nimănui să lase monștri precum Cei Dintâi să hoinărească prin spațiu neurmăriți și, oricum, tot voia să țină *Sophronia* în aer și echipajul la un loc, iar acum, că zilele de piraterie se terminaseră, aveau nevoie de un mod de a-și câștiga existența. Așa că a fost de acord cu propunerea lui Sir Richard, i-a strâns mâna și a devenit Jack Havock de la Serviciile Secrete când și când.

Așa că stau aici la Larklight, cu o Lună plină strălucind cu toată forța prin ferestrele salonului. Mama și tata discută în liniște într-un colț. Au multe de vorbit, bineînțeles. Bietul tata a fost foarte supărat să afle că soția lui dragă este, de fapt, o ființă de patru miliarde și

jumătate de ani de pe altă stea, dar pare să se obișnuiască cu ideea, mai ales că asta înseamnă că mama îi poate explica tot felul de secrete despre originea vieții. În prezent este teribil de încântat despre ceva ce el numește „evoluția".

Între timp, florile spațiale ale mamei cântă dulce în seră, iar vocile lor ciudate se armonizează cu *Cântecul păsării pe înserat,* pe care Myrtle îl intonează la pian. Myrtle arată ca o domnișoară foarte distinsă și aproape drăguță (deși cred că vom vedea o altă față a ei când va descoperi că am copiat toate acele pasaje din jurnalul ei secret). Chiar și cântatul ei la pian s-a mai îmbunătățit, fără îndoială pentru că este ÎNDRĂGOSTITĂ. Cu siguranță, îi place lui Jack cum cântă, căci se apleacă peste pian s-o asculte mai bine și îi dă paginile la partituri când îl roagă ea. Dar nu îi place domnului Grindle sau domnului Munkulus, care așteaptă nerăbdători să pună și ei mâna pe instrument și să ne încânte cu un vesel cântec marinăresc spațial.

Ssillissa, care și-a revenit destul de bine, stă lângă sobă și coace brioșe și bezele marțiene, aruncând din când în când câte o firimitură porcilor noștri plutitori, care au ieșit din crăpăturile în care s-au ascuns cât Cei Dintâi au fost aici și și-au reluat îndatorirea de a păstra Larklight curată. (S-au înțeles de minune cu porcii de pe *Sophronia* și ne-au făcut o mulțime de purcelușI roz și grași.) Ssil arată foarte bine pentru o șopârlă albastră, căci domnul Burton a dus-o la un croitor bun în Knightsbridge, unde și-a făcut niște haine care se potrivesc mai bine trupului ei reptilian. Gemenii cu Tentacule sunt sus pe acoperiș, prinzând ihtiomorfi pentru cină, iar bunul meu prieten Nipper moțăie lângă mine pe canapea – chiar îi folosesc carapacea drept masă de scris.

Iar asta este imaginea cu care o să vă las, despre viața la Larklight. Fără îndoială că, așa cum spunea Sir Richard, tot felul de pericole și amenințări ne mai pândesc, și cine știe ce orori se îndreaptă spre

noi din adâncurile spațiului, chiar în această clipă? Sunt sigur că, în curând, voi avea alte aventuri și povești de împărtășit cu voi...

Dar mai întâi, voi gusta o brioșă unsă cu unt și voi bea o ceașcă de ceai.

Arthur Mumby
Larklight

Autorul și ilustratorul înregistrează
o specie nouă de buruiană cu ochi dulci.

DOI DOMNI DIN DEVONSHIRE

Domnul Philip Reeve s-a născut și a crescut în mahalaua aglomerată de pe țărmul orașului Brighton. Ca toți locuitorii acelei zone, a fugit de acolo de îndată ce a fost posibil, iar acum locuiește într-o căsuță izolată din Dartmoor, unde întâlnirile frecvente cu păianjeni de casă giganți și eforturile inutile de a-și feri stofele de moliile vorace i-au dat domnului Reeve o înțelegere deplină asupra necazurilor lui Art Mumby. El este autorul cvartetului de succes *Motoare Mortale*.

Domnul David Wyatt a fost exmatriculat din Frăția Prerafaelită pentru că e „puțin ciudat", dar rămâne unul din cei mai iluștri graficieni ai timpurilor noastre. El locuiește și lucrează într-o casă veche dintr-un cimitir din Devonshire, unde este deranjat mereu de spirite neliniștite care îi bat la ușă să se plângă de cântatul lui nocturn la lăută și de alte excese boeme de-ale lui. El a ilustrat cărți de autori ca domnul Tolkien, domnul Pratchett, domnul Pullman, doamna Wynne-Jones și mulți alții de cel mai înalt calibru.

MULȚUMIRI

Domnii Reeve și Wyatt ar dori să-și exprime recunoștința față de cele Trei Grații din Piața Soho: doamna Val Brathwaite, care i-a inspirat în aventura comună, domnișoara Elena Fountain, care i-a condus spre final, și domnișoara Elena Szirtes care a spionat toate greșelile de tipar.[1]

[1] Cu excepția acesteia.

O poveste incitantă
despre curaj
și tărie de caracter
în cele mai
îndepărtate zone
ale spațiului

Era doar o altă dimineață normală în spațiu când a lovit dezastrul. Myrtle (care este foarte enervantă, așa cum sunt fetele în general) și Art se confruntau cu un pericol îngrozitor și nici măcar nu luaseră micul dejun. Un domn Webster venea în vizită în casa lor, Larklight, de pe Orbita Lunară. Oaspeții la ei în casă erau foarte rari, astfel că a început un vârtej de pregătiri, dar altceva îi aștepta, după cum au descoperit când au deschis ușa. Aceasta este povestea a ceea ce s-a întâmplat după aceea, povestea aventurii lor Îngrozitoare și Terifiantă pentru a se salva atât pe ei înșiși, cât și întregul Univers.

ISBN 978-973-103-261-0

9 789731 032610

www.rao.ro
www.raobooks.com

rao
international
publishing
company